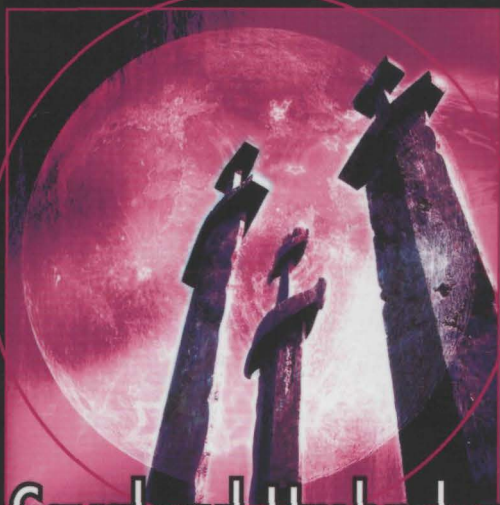

ROGER ZELAZNY

AMBER

Cavalerul Umbrelor

IX

Cavalerul umbrelor

Roger Zelazny

Knight of Shadows

Copyright © 1989 by Roger Zelazny

Copyright © TRITONIC 2008 pentru prezenta ediție
în limba română

TRITONIC Grup Editorial

Str. Coacăzilor nr. 5, București

e-mail: editura@triton.ro

tel./fax.: +40.21.242.73.77

www.triton.ro

www.triton.ro/blog

Colectia: fantasy

Coordonator: MUGUR CORNILĂ

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

ZELAZNY, ROGER

Amber 9: Cavalerul umbrelor / Roger Zelazny ;

trad.: Eugen Cristea - București : Tritonic, 2008

ISBN 978-973-733-245-5

I. Cristea, Eugen (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Coperta: ALEXANDRA BARDAN

Ilustrația copertei: © Harald Tjssstheim I Dreamstime.com

Redactor: MIRELA NECULCEA

Tehnoredactor: OFELIA COȘMAN

Comanda nr. T 406 / septembrie 2008

Bun de tipar: septembrie 2008

Tipărit în România: Monitorul Oficial R.A.

ROGER ZELAZNY

CAVALERUL UMBRELOR

Traducere de EUGEN CRISTEA

Roger Zelazny (1937-1995) s-a născut în Euclid, Ohio. A absolvit Universitatea Columbia din New York cu o diplomă în teatrul elisabetan și iacobin, fapt reflectat și în scrierile sale.

Prima sa povestire a apărut în 1962, iar din 1969 s-a concentrat exclusiv asupra scrisului. S-a impus rapid, în anii '60, ca fiind unul dintre cei mai importanți reprezentanți ai New Wave-ului, alături de scriitori ca Brian Aldiss, John Brunner, Philip José Farmer, M. John Harrison, Ursula K. LeGuin, Robert Silverberg și Philip K. Dick.

Literatura sa combină surse de inspirație foarte diverse, de la mitologie (greacă, hindusă, egipteană etc.) la clasicii francezi, britanici și americani ai sfârșitului de secol XIX și începutului de secol XX, până la romanele polițiste din anii '40 ale lui Raymond Chandler. A experimentat constant în materie de stil, trecând adeseori granița dintre fantasy și science fiction.

Seria Amber cuprinde zece romane care au fost publicate între anii 1970 și 1991.

Romanele și nuvelele sale i-au adus, printre altele, șase premii Hugo, trei premii Nebula și două premii Locus.

Numele ei era Julia și fusesem al naibii de sigur că murise pe 30 aprilie, când începuse totul. Găsirea rămășițelor ei sinistre și uciderea creaturii-câine despre care credeam că a ucis-o au fost fazele de început. Și fuseserăm amănți, lucru de la care, de fapt, începuse totul. Cu mult timp în urmă.

Poate că ar fi trebuit să am mai multă încredere în ea. Poate că n-ar fi trebuit s-o duc în plimbarea-aceea-prin-umbră care a declanșat refuzurile ce au îndepărtat-o de mine, pe căi întunecate și în studioul lui Victor Melman, un sinistru ocultist pe care mai târziu am fost nevoit să-l ucid — același Victor Melman care a fost unealta lui Luke și Jasra. Dar acum, poate — vag — ar fi trebuit să mă aflu în postura de a mă absolvi pentru ceea ce credeam că am făcut, deoarece se pare că nu eu eram responsabil pentru cele întâmplate. Într-un fel.

Cu alte cuvinte, am aflat că nu eu fusesem răspunzător, deoarece eram participant direct. Abia când am înfipt cuțitul în misteriosul vrăjitor Mască, cel care fusese implicat un timp în cazul meu, mi-am dat seama că Mască era în realitate Julia. Fratele meu vitreg, Jurt, care încercase să mă ucidă de mai multă vreme decât oricare altul, a înșfăcat-o și apoi s-au evaporat, imediat după transformarea lui într-un fel de Atu viu.

În timp ce parcurgeam Ținutul în flăcări, prăbușindu-se acolo în Citadela celor Patru Lumi, o grindă care căzu mă sili să fac un salt în dreapta, prinzându-mă într-un *cul-de-sac** de

---

* fundătură — în lb. franceză în original (*n.t.*).

zidărie și grinzi în flăcări. O bilă din metal negru trecu pe lângă mine, parcă mărimdu-se în timp ce se deplasa. Lovi zidul și trecu prin el, lăsând o gaură prin care se putea trece — un pont pe care mi l-am însușit rapid. Afară, am sărit peste șanțul cu apă, folosind extensiile Logrusului pentru a da la o parte o porțiune din gardul viu și câțiva soldați, înainte de a mă întoarce și a striga:

— Mandor!

— Aici, se auzi vocea lui caldă undeva în spatele umărului meu stâng.

M-am răsucit la timp ca să-l văd prinzând o bilă din metal, care mai sări o dată în fața noastră și îi căzu în mână întinsă.

Își scutură cenușa de pe vesta neagră și își trecu mâna prin păr. Apoi zâmbi și se răsuci către Ținutul în flăcări.

— Ți-ai respectat promisiunea față de Regină și nu cred că mai ai ceva de făcut acolo. Plecăm?

— Jasra e înăuntru, am răspuns, luptându-se cu Sharu.

— Credeam c-ai terminat cu ea.

Am clătinat din cap.

— Știe o mulțime de lucruri pe care eu nu le știu. Lucruri de care voi avea nevoie.

Un turn de flăcări începu să se înalțe deasupra Ținutului, se opri și pluti o clipă, se înalță și mai sus.

— Nu mi-am dat seama, spuse. Se pare că își dorea foarte tare controlul asupra acelei fântâni. Dacă am extrage-o acum, individul ăla, Sharu, va pretinde el controlul. Contează?

— Dacă n-o scoatem acum, ar putea s-o ucidă.

Mandor ridică din umeri.

— Am senzația că ea îl va învinge. N-ai vrea să facem un mic pariu?

— S-ar putea să ai dreptate, am spus privind cum, după o pauză, fântâna își continuă ascensiunea spre cer. Am arătat într-acolo. Chestia aia arată ca un șuvoi de petrol. Sper că învingătorul va ști cum să-l astupe — dacă va exista vreunul. Niciunul nu poate rezista prea mult, după cum se prăbușesc toate.

Chicoti.

— Tu subestimezi forțele pe care le-au generat ca să se protejeze, spuse. Și tu știi că pentru un vrăjitor nu e deloc ușor să înfrunte un altul prin mijloace vrăjitoarești. Totuși, spui tu ceva când vine vorba de inerția omenescului. Cu permisiunea ta...?

Am încuviințat.

Cu o mișcare rapidă zvârli bila de metal peste șanț, către construcția în flăcări. Lovi pământul și, cu fiecare săritură, păru să crească în mărime. Scoase un sunet ca de cinel la fiecare lovitură, total disproporționat cu masa și viteza ei aparentă, și acest sunet crescă în volum la fiecare nouă săritură. Pătrunse apoi în ruina în flăcări, gata să se prăbușească, care se afla în capătul apropiat al Ținutului, și pentru câteva clipe dispăru din vedere.

Eram pe punctul de a-l întreba ce se petrece, când am văzut umbra unei bile mari trecând prin fața deschizăturii prin care scăpasem cu fuga. Flăcările — cu excepția celor din turnul central al Fântânii prăbușite — începură să scadă și se auzi un puternic sunet ca un bubuit venind dinăuntru. Câteva clipe mai târziu trecu o umbră circulară și mai mare, și am început să simt bubuitul în tălpile cizmelor.

Un zid se prăbuși. La scurt timp căzu o porțiune dintr-altul. Puteam vedea destul de clar în interior. Prin praf și fum imaginea bilei gigantice trecu din nou. Flăcările se stingeau. Viziunea Logrusului încă îmi permitea scurte priviri asupra liniilor de putere schimbătoare care se scurgeau între Jasra și Sharu.

Mandor întinse o mână. Cam un minut mai târziu o mică bilă de metal veni țopăind, și o prinse.

— Hai înapoi, rosti. Ar fi păcat să pierdem finalul.

Am trecut printr-una dintre nenumăratele găuri din gardul viu, și o mare cantitate de moloz umpluse șanțul astfel încât să-l putem traversa. Am irosit o vrajă de baraj, pentru a împiedica regrouparea soldaților și pentru a-i ține deoparte din calea noastră un timp.

Pătrunzând prin zidul spart, am văzut-o pe Jasra stând cu spatele spre turnul de foc, cu brațele ridicate. Dăre de transpirație îi brăzdau chipul printr-o mască de funingine și

simțeam pulsația forțelor care-i treceau prin trup. Cam la vreo trei metri deasupra ei, cu fața vânăată și capul răsucit într-o parte ca și cum ar fi avut gâtul rupt, Sharu plutea în aer. Pentru un novice, ar fi părut că levitează. Viziunea Logrusului îmi înfățișă linia de forță de care atârna suspendat, victimă a ceea ce ar fi putut fi numit, cred, un linșaj magic.

— Bravo, rosti Mandor aplaudând ușor. Vezi, Merlin? Aș fi câștigat pariul.

— Întotdeauna ai apreciat talentul mai bine decât mine, am recunoscut.

— ... și jură să mă slujești, am auzit-o pe Jasra rostind. Buzele lui Sharu se mișcă.

— Și jur să te slujesc, bolborosi.

Jasra coborî lent brațele și linia de forță care-l ținea începu să se lungească. În timp ce cobora spre podeaua crăpată a Ținutului, mâna stângă a Jasrei execută un gest asemănător unuia pe care-l văzusem folosit cândva de dirijorul unei orchestre pentru a stimula suflătorii, și o limbă de foc tășni din Fântână, căzu asupra lui, îl mătură și se scurse în pământ. Scânteietor, deși nu-i vedeam rostul...

Coborârea lui lentă continuă, ca și cum cineva din cer ar fi pescuit crocodili. M-am trezit ținându-mi respirația în timp ce picioarele i se apropiau de sol, anticipând parcă scăderea presiunii de pe gât. Aceasta, totuși, nu se întâmplă. Când picioarele atinseră solul, pătrunseră în el și coborârea continuă, ca și cum ar fi fost o hologramă supranaturală. Se scufundă dincolo de glezne și până la genunchi și continuă. Nu mai puteam spune dacă mai respiră sau nu. O ușoară litanie de comenzi se rostogoli pe buzele Jasrei, și perdele de flăcări se ridicau periodic între ei, separându-i de Fântână și cuprinzându-l. Se scufundă până peste talie aproape de umeri și un pic mai departe. Când îi rămase la vedere numai capul, cu ochii deschiși, dar fără să vadă, Jasra făcu o altă mișcare de mână și călătoria lui în pământ fu oprită.

— Acum ești paznicul Fântânii, rosti ea, și mi te supui numai mie. Recunoști asta?

Buzele negre se crispară.

— Da, veni un răspuns șoptit.

— Du-te acum și zăgăzuiește focurile, comandă ea. Începe-ți slujba.

Capul păru să încuviințeze în același timp în care începu din nou să se scufunde. După o clipă, doar un smoc de păr ca bumbacul rămase și, o secundă mai târziu, pământul îl înghiți și pe acesta. Linia de forță dispăru.

Mi-am dres glasul. La auzul zgomotului, Jasra lăsă brațele jos și se răsuci spre mine. Zâmbea ușor.

— E viu sau mort? am întrebat, apoi am adăugat: Curiozitate academică.

— Nu sunt sigură, răspunse. Câte un pic din amândouă, cred. Ca noi toți.

— Paznic al Fântânii, am reflectat. Interesantă existență.

— Mai bine decât un cuier, remarcă ea.

— Așa s-ar zice.

— Presupun că simți că-ți datorez oarecare recunoștință, pentru readucerea mea pe tron, rosti.

Am dat din umeri.

— Ca să fiu sincer, am alte lucruri la care să mă gândesc, am spus.

— Tu voiai să punem capăt vrajbei, și eu să recapăt acest loc. Încă nu nutresc gânduri bune față de Amber, dar aș putea spune că suntem chit.

— Accept asta, i-am spus. Și mai e o mică chestiune de loialitate pe care aș vrea s-o împart cu tine.

Mă studie o clipă printre genele strânse, apoi zâmbi.

— Nu-ți face probleme cu Luke, zise.

— Trebuie. Blestematul ăla de Dalt...

Continuă să zâmbească.

— Știi ceva ce nu știu eu? am întrebat.

— Multe, răspunse.

— Ceva ce ai vrea să-mi împărtășești?

— Cunoașterea e un lucru negociabil, remarcă ea în timp ce pământul se cutremură ușor și turnul incandescent se balansă.

— Eu mă ofer să-ți ajut fiul și tu te oferi să-mi vinzi informația cum să procedez? am întrebat.

Izbucni în râs.

— Dacă aş fi crezut că Rinaldo are nevoie de ajutor, spuse, aş fi fost lângă el în clipa asta. Presupun că ți-e mai ușor să mă urăști dacă simți că îmi lipsesc până și virtuțile materne.

— Hei, credeam că suntem chit, am zis.

— Asta nu exclude să ne urâm unul pe altul, răspunse.

— Haide, doamnă! În afara faptului că ai încercat să mă ucizi ani de-a rândul, eu n-am nimic împotriva ta. Se întâmplă să fii mama cuiva pe care-l plac și-l respect. Dacă a dat de necaz, vreau să-l ajut, și o s-o fac de îndată ce ne vom împăca.

Mandor își drese glasul în timp ce flăcările scăzură trei metri, pâlpâiră, scăzură iar.

— Am câteva vrăji culinare minunate, spuse, dacă recentele eforturi v-au trezit pofta de mâncare.

Jasra zâmbi aproape cochet și aş fi jurat că a clipit din gene spre el. Deși era o apariție frapantă cu şuvița aceea de păr alb, nu cred că ai fi putut spune despre Mandor că e chiar chipeș. N-am înțeles niciodată de ce femeile sunt atrase de el în asemenea măsură. Chiar l-am verificat dacă nu are vrăji speciale pentru așa ceva, dar n-avea niciuna. Trebuie că e un cu totul alt gen de magie.

— O idee minunată, răspunse ea. Eu o să asigur decorul dacă te ocupi tu de rest.

Mandor făcu o plecăciune; flăcările se micșorară până la nivelul solului și se potoliră. Jasra urlă un ordin lui Sharu, Paznicul Invizibil, spunându-i să le mențină așa. Apoi se răsuci și ne conduse către scara de jos.

— Trecerea subterană, explică ea, către locuri mai civilizate.

— Am senzația, am remarcat, că oricine ne va ieși în cale va fi probabil loial Juliei.

Jasra izbucni în râs.

— Așa cum mi-au fost mie înaintea ei și lui Sharu înaintea mea, spuse. Sunt profesioniști. Se potrivesc locului. Sunt plătiți să-i apere pe învingători, nu să-i răzbune pe învinși. O să-mi fac apariția și o să dau o proclamație după cină, și mă voi bucura de loialitatea lor unanimă și sinceră până la următoarea uzurpare. Aveți grijă la a treia treaptă. E o lespede slăbită.

Așa că ne conduse, printr-o porțiune de zid fals, într-un tunel întunecat, ducând în ceea ce eu credeam că e direcția nord-vest către zona Citadelei pe care o investigasem cumva cu ocazia călătoriei dinainte. Fusesse ziua în care o salvasem pe Jasra de Mască/Julia și o dusesem în Amber ca să fie un cuier în citadela *noastră* pentru un timp. Tunelul în care am pătruns era total în beznă, dar ea chemă un fascicul luminos, strălucitor în mirajul său, care ne ghidă prin beznă și umezeală. Aerul era rănced, și pereții acoperiți cu pânze de păianjen. Solul era pământ gol, cu excepția unei porțiuni neregulate de lespezi în mijloc; uneori, băltoace fetide de-o parte și de alta; și mici creaturi negre trecând din când în când pe lângă noi — atât pe sol cât și în aer.

De fapt, eu n-aveam nevoie de lumină. Probabil niciunul dintre noi. Țineam Semnul Logrusului, ceea ce asigură o modalitate magică de vedere, răspândind o lumină argintie, venind de niciunde. Îl păstram și pentru că mă avertiza împotriva efectelor magice — care ar fi putut include vrăji-capcană sau, la drept vorbind, o mică trădare din partea Jasrei. Unul dintre efectele acestei viziuni era acela că Semnul plutea și în fața lui Mandor care, după știința mea, nu avea nici el prea mare încredere. Ceva cețos și vag asemănător Modelului ocupa o poziție similară vizavi de Jasra, completând cercul precauțiilor. Și lumina continua să danseze în fața noastră.

Am ieșit de după o piramidă de butoaie în ceea ce părea a fi o pivniță de vinuri bine-aprovizionată. Mandor se opri după șase pași și luă grijuliu o sticlă plină de praf din raftul din stânga. Șterse eticheta cu un colț al mantiei.

— Oh, Doamne! rosti.

— Ce e? întrebă Jasra.

— Dacă încă e bun, aș putea elabora în jurul lui în prânz de neuitat.

— Serios? Atunci adu mai multe ca să fim siguri, spuse ea. Sticlele datează dinaintea mea — poate chiar dinainte de Sharu.

— Merlin, ia-le pe astea două, spuse Mandor dându-mi o pereche. Ai grijă.

Examină restul raftului înainte de a alege încă două, pe care le luă el.

— Acum înțeleg de ce locul ăsta e atacat atât de des, îi spuse Jasrei. Aș zice că aș fi venit și eu dacă știam de chestia asta.

Jasra întinse mâna și-l strânse de umăr.

— Sunt căi mai simple de a obține ce vrei, rosti ea zâmbind.

— O să țin minte asta, răspunse Mandor.

— Sper să te ții de cuvânt.

Mi-am dres glasul.

Jasra se încruntă ușor spre mine, apoi se răsuci. Am urmat-o printr-o intrare joasă și în sus pe niște scări de lemn care scârțâiau. Am ajuns într-o cămară spațioasă și am traversat-o, ajungând într-o bucătărie imensă, pustie.

— Nu găsești niciodată un servitor când ai nevoie, constată ea privind roată prin încăpere.

— N-avem nevoie, spuse Mandor. Găsiți-mi o zonă plăcută și mă descurc.

— Foarte bine, răspunse ea. Pe aici.

Ne conduse prin bucătărie; apoi trecurăm printr-o serie de încăperi până am ajuns la o scară pe care am escaladat-o.

— Câmpii de gheață? întrebă. Câmpii de lavă? Munți? Sau o mare-agitată-de-furtună?

— Dacă te referi la alegerea peisajului, răspunse Mandor, mie dă-mi munții.

Privi spre mine și am încuviințat.

Jasra ne conduse spre o încăpere lungă, îngustă, unde am deschis câteva obloane pentru a vedea un șir de piscuri cu vârfuri-rotunjite. Încăperea era răcoroasă și cam prăfuită, cu rafturi întinse pe toată lungimea peretelui din apropiere. Acestea adăposteau cărți, instrumente de scris, cristale, lupe, mici borcane cu vopsea, câteva instrumente magice simple, un microscop și un telescop. În centrul încăperii se afla o masă pe un pedestal, cu o bancă de fiecare parte.

— Cât timp îți trebuie? întrebă Jasra.

— Un minut sau două, spuse Mandor.

— În cazul ăsta, spuse ea, mi-ar plăcea mai întâi să-mi aranjez un pic ținuta. Poate ați vrea și voi.

— Bună idee, am zis.

— Într-adevăr, rosti Mandor.

Ne conduse nu prea departe spre ceea ce trebuie să fi fost apartamentele pentru oaspeți, și ne dădu săpun, prosoape și apă. Am hotărât să ne întâlnim în încăperea îngustă peste jumătate de oră.

— Crezi că pune la cale ceva rău? am întrebat în timp ce-mi scoteam cămașa.

— Nu, răspunse Mandor. Mi-ar plăcea să cred că n-ar vrea să rateze masa asta. În același timp, cred, n-ar dori să ratăm ocazia de a o vedea în cea mai bună formă, până acum nefiind așa. Și posibilitatea bârfei, confidențelor... Clătină din cap. Niciodată n-ai reușit să ai încredere în ea și s-ar putea să nu mai ai ocazia. Dar masa asta va fi un time-out, dacă mă gândesc bine.

— Merg pe mâna ta, am spus în timp ce împrășcam apa și mă săpuneam.

Mandor îmi zâmbi strâmb, apoi dădu la iveală un tirbușon și deschise sticlele — „ca să le lăsăm să respire un pic“ — înainte de a se spăla. Aveam încredere în judecata lui, dar am păstrat Semnul Logrusului în caz că ar fi trebuit să duez cu un demon sau să evit un zid care se prăbușește.

Nu se ivi niciun demon; nu se prăbuși nici zidăria. Am intrat în sufragerie în spatele lui Mandor și l-am urmărit cum o transformă cu câteva cuvinte și gesturi. Masa și băncile fură înlocuite cu o masă rotundă și cu scaune confortabile — acestea fiind plasate astfel încât să ofere o bună priveliște a munților din orice unghi. Jasra încă nu sosise, și eu duceam cele două sticle de vin a căror aromă Mandor o găsea cea mai tentantă. Înainte chiar de a le pune pe masă, Mandor făcu să apară o față de masă brodată și șervete; porțelanuri delicate, care păreau decorate de mâna lui Miro^{*}; tacâmuri de argint fine, fasonate cu migală. Studie o clipă tabloul, îndepărtă tacâmurile, dădu la iveală un set cu un model diferit. Fredonă în

---

* Miro, Juan Ferra (1893-1983) — pictor și sculptor catalan suprarrealist, unul dintre cei mai importanți reprezentanți ai artei abstracte, influențat de Paul Klee în prima perioadă a creației sale. (n.t.)

timp ce mergea și privea amplasarea din diferite unghiuri. Exact în clipa în care mă deplasam să pun sticlele pe masă, dădu la iveală un bol de cristal plin cu flori plutitoare, pe care-l plasă exact în mijloc. Am făcut un pas înapoi în timp ce apăreau pocale de cristal.

Am scos un mic mârâit, și păru că mă vede pentru prima oară.

— Oh, pune-le acolo. Acolo, Merlin, spuse și o tavă din abanos apăru pe masă în stânga mea.

— Mai bine am încerca să vedem cum e vinul, înainte să sosească doamna, rosti apoi turnând puțin din lichidul rubiniu în două pocale.

L-am gustat, și Mandor încuviință. Era mai bun decât al lui Bayle. De departe.

— E-n ordine, am spus.

Dădu ocol mesei, se duse la fereastră și privi afară. L-am urmat. Undeva în munții aceia, presupun, se afla Dave în peștera lui.

— Mă simt mai degrabă vinovat, am spus, luând o pauză ca asta. Sunt atât de multe lucruri pe care ar fi trebuit să...

— Posibil chiar mai multe decât crezi, spuse. Privește asta nu atât ca pe o pauză cât mai degrabă o fortificare. Și, pe deasupra, ai putea afla câte ceva de la doamnă.

— Adevărat, am răspuns. Mă-ntreb ce anume, totuși.

Agită vinul în pahar, mai luă o mică înghițitură și ridică din umeri.

— Știe o mulțime. S-ar putea să lase să-i scape ceva sau s-ar putea simți comunicativă pentru că i se dă atenție și ar deveni generoasă. Ia lucrurile așa cum sunt.

Am luat o gură de vin și aș putea fi nebun spunând că degetele mari au început să mă furnice. Dar, de fapt, era câmpul Logrusului care mă avertiza de apropierea Jasrei pe coridorul de afară. Nu i-am spus lui Mandor, pentru că sunt sigur că și el a simțit-o. Pur și simplu m-am răsucit spre ușă și el făcu același lucru.

Jasra purta o rochie albă pe-un-singur-umăr (stângul), prinsă cu un ac din diamant, și o tiară, tot din diamante, care aproape părea că radiază în infraroșu în părul ei blond. Zâmbea

și mirosea plăcut. Involuntar, am simțit cum mă îndrept de spate și am aruncat o privire spre unghii ca să fiu sigur că sunt curate.

Plecăciunea lui Mandor fu mai curtenitoare decât a mea, ca de obicei. Și m-am simțit obligat să rostesc ceva plăcut. Așadar:

— Arăți foarte... elegantă, am remarcat, studiind-o din cap până-n picioare ca să accentuez replica.

— Rareori iau masa cu doi prinți, remarcă ea.

— Sunt Duce al Marșurilor de Vest, am spus, nu prinț.

— Mă refeream la Casa de Sawall, răspunse.

— Ți-ai făcut temele de curând, observă Mandor.

— Urâsc să fac greșeli de protocol, spuse.

— Rareori folosesc titlul meu din Haos în asemenea împrejurări, am explicat.

— Păcat. Mi se pare mai mult decât... un pic elegant. Nu ești cam al treizecilea pe linia succesiunii?

Am izbucnit în râs.

— Chiar și o distanță ca asta e o exagerare, am spus.

— Nu, Merle, are dreptate, îmi spuse Mandor. Câtiva în plus sau în minus.

— Cum se poate? am întrebat. Ultima oară când m-am uitat...

Umplu un pocal cu vin și-l oferi Jasrei. Îl acceptă cu un zâmbet.

— Nu te-ai uitat de curând, spuse Mandor. Au fost mai multe asasinate.

— Adevărat? Atât de multe?

— Pentru Haos, spuse Jasra ridicând pocalul. Să dăinuie cât mai mult.

— Pentru Haos, răspunse Mandor, ridicându-l pe al lui.

— Haos, am rostit ca un ecou și am ciocnit paharele și am băut.

Am simțit deodată mai multe arome îmbietoare. Răsucindu-mă, am văzut că masa era plină de feluri de mâncare. Jasra se răsucise în aceeași clipă, și Mandor făcu un pas înainte și un gest, făcând scaunele să alunece înapoi ca să ne așezăm.

— Luați loc, vă rog, și dați-mi voie să vă servesc, spuse.

L-am ascultat, și mâncarea era mai mult decât gustoasă. Trecură câteva minute și nu rostirăm nimic în afara aprecierilor la adresa supei. Nu voiam să fiu primul care declanșează conversația, deși mi se pare că și ceilalți simțeau la fel.

În cele din urmă, Jasra își dresе glasul și am privit amândoi spre ea. Am fost suprins că, brusc, părea ușor agitată.

— Deci, cum merg lucrurile în Haos? întrebă.

— Deocamdată, haotic, răspunse Mandor, ca să fac o glumă. Medită o clipă, apoi oftă și adăugă: Politica.

Jasra încuviință ușor, ca și cum ar fi vrut să-i ceară amănunte pe care el n-ar fi vrut să le divulge, apoi renunță. Se răsuci spre mine.

— Din nefericire, n-am avut ocazia să vizitez locurile cât eram în Amber, spuse. Totuși, din ceea ce mi-ai spus, și acolo viața pare un pic haotică.

Am încuviințat.

— E bine că Dalt a plecat, am zis, dacă la asta te referi. Numai că el n-a fost niciodată o amenințare, ci doar o pacoste. Că veni vorba...

— Nu, mă întrerupse zâmbind dulce. Aveam cu totul altceva în minte.

I-am întors zâmbetul.

— Am uitat. Nu ești un fan al lui, am spus.

— Nu despre asta e vorba, răspunse ea. Așa se comportă el. E vorba despre — oftă — politică.

Mandor râse și ne-am alăturat și noi. Păcat că nu mă gândisem să folosesc replica asta pentru Amber. Prea târziu acum.

— Am cumpărat un tablou cu ceva timp în urmă, am zis, de la o doamnă pe nume Polly Jackson. E cu un Chevrolet roșu '57. Îmi place foarte mult. Acum e într-un depozit din San Francisco. Și lui Rinaldo îi plăcea.

Dădu din cap, privi pe fereastră.

— Voi amândoi ați vizitat galerii diverse, spuse. Da, m-a târât și pe mine într-unele. Întotdeauna mi-am zis că are bun gust. Nu talent, ci bun gust.

— Ce vrei să spui cu „Nu talent“?

— E un foarte bun proiectant, dar tablourile lui n-au fost niciodată atât de interesante.

Adusesem subiectul în discuție dintr-un motiv foarte special, dar nu acesta. Dar eram fascinat de o latură a lui Luke pe care n-o știusem niciodată și am hotărât să continuu chestiunea.

— Tablouri? N-am știut că pictează.

— A încercat de mai multe ori, dar nu le-a arătat niciodată nimănui pentru că nu sunt destul de bune.

— Atunci, cum de știi despre ele?

— Îi verific periodic apartamentul.

— Când nu e acasă?

— Firește. Un privilegiu al mamei.

M-am înfiorat. Mi-am amintit din nou de femeia în flăcări din Vizuina Iepurelui. Dar nu voiam să spun ce simt și să întrerup șirul acum când începuse să vorbească. Am hotărât să revin la traseul inițial.

— Faptul că l-a întâlnit pe Victor Melman are vreo legătură cu toate astea? am întrebat.

Mă studie o clipă cu ochii strânși, apoi dădu din cap și își termină supa.

— Da, rosti apoi punând lingura deoparte. A luat câteva lecții de la el. I-au plăcut unele tablouri și i-a făcut o vizită. Poate chiar i-a cumpărat câteva. Nu știu. Dar la un moment dat a pomenit de lucrările lui, și Victor a cerut să le vadă. I-a spus lui Rinaldo că-i plac și că l-ar putea învăța câteva lucruri care i-ar fi de folos.

Ridică pocalul și-l miroși, sorbi vinul și privi spre munți.

Eram pe punctul de a o îmboldi, sperând că va continua, când începu să râdă. Am așteptat.

— Un adevărat nenorocit, rosti apoi. Dar talentat. Recunosc asta.

— Îî, ce vrei să spui? am întrebat.

— După un timp, a început să vorbească de dezvoltarea puterii personale, folosind toate acele digresiuni cu care le place să se joace cei-pe-jumătate-iluminați. Voia ca Rinaldo să știe că el e un ocultist cu forțe destul de puternice. Apoi a început să insinueze că ar dori să transmită această forță persoanei potrivite.

Izbucni în râs. Am chicotit și eu, la gândul modului în care i s-a adresat cel cu experiență ucenicului.

— Asta deoarece și-a dat seama că Rinaldo e bogat, desigur, continuă ea. Victor era, ca de obicei, falit la vremea aceea. Rinaldo n-a manifestat interes, totuși, și pur și simplu la scurt timp după aceea a încetat să mai ia lecții de pictură de la el — pentru că a simțit că învățase tot ce putea. Când, mai târziu, mi-a povestit despre asta, totuși, mi-am dat seama că omul putea fi transformat într-o unealtă perfectă. Am fost convinsă că o asemenea persoană ar face orice ca să guste din puterea adevărată.

Am încuviințat.

— Atunci tu și Rinaldo ați început chestiunea cu perchezițiile? Ați făcut cu rândul, întunecându-i mințile și învățându-l câteva lucruri reale?

— Destul de reale, spuse ea, deși eu m-am ocupat cel mai mult de pregătirea lui. Rinaldo era prea ocupat cu examenele. Notele lui erau, în general, puțin mai mari decât ale tale, nu-i așa?

— De obicei avea note destul de bune, am recunoscut. Când vorbești despre a-i da puteri lui Melman și despre transformarea lui într-o unealtă, nu mă pot abține să nu mă gândesc la motiv: îl pregăteai să mă ucidă, într-un fel cu totul deosebit.

Zâmbi.

— Da, spuse, deși probabil nu așa cum crezi tu. Știa de tine și fusese antrenat să joace un rol în sacrificarea ta. Dar a acționat de capul lui în ziua în care a încercat, ziua în care l-ai ucis. Fusese avertizat împotriva unei asemenea acțiuni pe cont propriu, și a plătit prețul. Era nerăbdător să intre în posesia tuturor puterilor, în loc să le împartă cu altcineva. Așa cum spuneam — un nenorocit.

Voiam să par nonșalant, ca s-o fac să continue. Să mănânc mai departe părea cea mai bună cale de a păstra echilibrul. Totuși, când am privit în jos, am constatat că bolul meu cu supă dispăruse. Am luat un corn, l-am rupt și eram pe punctul de a-l unge cu unt când am văzut că-mi tremură mâna. O clipă mai târziu mi-am dat seama că era din cauză că voiam s-o strâng de gât.

Așa că am inspirat adânc și am renunțat, am mai luat o gură de vin. Un platou cu aperitive se ivi în fața mea, și o ușoară aromă de usturoi și diverse ierburi ispititoare mă sfătuiră să-mi păstrez calmul. Am dat din cap a mulțumire către Mandor, și Jasra făcu la fel. O clipă mai târziu ungeam cornul cu unt.

Câteva îmbucături după aceea, am spus:

— Mărturisesc că nu înțeleg. Spui că Melman urma să joace un rol în uciderea mea rituală — dar numai un rol?

Continuă să mănânce cam vreo jumătate de minut, apoi găsi tăria să zâmbească.

— Era o ocazie prea bună ca s-o ratez, atunci când te-ai despărțit de Julia și ea și-a manifestat interesul pentru ocul-tism. Mi-am dat seama că va trebui s-o împrietenesc cu Victor, s-o pregătească, s-o învețe câteva efecte simple, să valorifice nefericirea ei în urma despărțirii voastre, s-o transforme într-o ură atât de intensă încât să-și dorească să-ți taie gâtul la momentul sacrificiului.

M-am înecat cu ceva care, altminteri, avea un gust minunat.

Un pahar de cristal cu apă, acoperit cu gheață, apăru lângă mâna mea dreaptă. L-am ridicat și am înghițit hulpav. Am luat încă o sorbitură.

— Ah, reacția asta înseamnă ceva, oricum, remarcă Jasra. Trebuie să recunoști că având drept călău pe cineva pe care l-ai iubit cândva, asta dă savoare răzbunării.

Cu coada ochiului am văzut că Mandor încuviințează. Și eu, de asemeni, trebuie să recunosc că avea dreptate.

— Trebuie să recunosc că e o răzbunare bine pusă la punct, am zis. A fost implicat și Rinaldo?

— Nu, pe atunci erați prea buni prieteni. Mi-a fost teamă că o să te prevină.

M-am gândit la asta vreun minut, apoi:

— Ce n-a mers? am întrebat.

— Singurul lucru la care nu m-aș fi gândit niciodată, spuse. Julia avea într-adevăr talent. Câteva lecții de la Victor, și era mai bună decât el în orice domeniu — cu excepția picturii. La

naiba! Poate că pictează și ea. Nu știu. Mi-am dat singură un „wild card“, și a jucat de la sine.

M-am înfiorat. M-am gândit la conversația mea cu *ty'iga* la Arbor House, atunci când se afla în corpul Vintei Bayle. Și-a dezvoltat Julia însușirile pe care le căuta? mă întrebases. I-am spus că nu știu. I-am spus că nu-mi arătase niciodată vreun semn... Și la scurt timp după aceea mi-am amintit de întâlnirea noastră în parcareea supermarketului și de câinele căruia i-a spus să stea și care nu s-a mai mișcat niciodată... Mi-am amintit asta, dar...

— Și n-ai observat niciodată vreun semn al talentului ei? se aventură Jasra.

— N-aș putea spune, am răspuns în timp ce începeam să-mi dau seama de mersul lucrurilor. Nu, n-aș putea spune.

...Ca atunci la „Baskin-Robbins“* când a declanșat o modificare a aromelor între cornetul de înghețată și buze. Sau furtuna sub care a stat uscată, fără umbrelă...

Se încruntă și își îngustă ochii în timp ce privi.

— Nu pricep, spuse. Dacă ai fi știut, ai fi putut s-o pregătești chiar tu. Era îndrăgostită de tine. Ați fi putut alcătui o echipă formidabilă.

M-am contorsionat interior. Avea dreptate, și eu bănuisem, poate chiar știusem, dar mă abținusem. Poate chiar eu declanșasem totul, cu plimbarea aceea prin umbră, cu energiile trupului meu...

— E ciudat, am spus, și foarte personal.

— Oh. Chestiunile sufletești sunt fie foarte simple, fie total indescifrabile pentru mine, spuse. Se pare că nu există cale de mijloc.

— Să simplificăm, i-am zis. Deja eram aproape de despărțire când am observat semnele și nu doream să trezesc puterea într-o fostă-iubită care într-o bună zi s-o aplice pe mine.

— E de înțeles, spuse Jasra. Foarte. Și ironic pe de altă parte.

---

* Celebru lanț global de localuri în care se vinde înghețată, fondat în 1945 în Glendale, California. „Baskin-Robbins“ vinde înghețată în peste 30 de țări. (n.t.)

— Într-adevăr, remarcă Mandor și, cu un gest, făcu să apară în fața noastră alte bucate aburinde. Înainte de a merge mai departe cu povestea intrigii și dedesubturile psihicului, mi-ar plăcea să încercați puțin piept de prepeliță scăldat în „Mouton Rothschild“, cu puțin orez sălbatic și câteva bucățele amuzante de sparanghel.

O îndrumasem spre studiile ei arătându-i un alt nivel al realității, am constatat. Și o îndepărtasem pentru că nu avusesem suficientă încredere ca să-i spun adevărul despre mine. Presupun că asta spune ceva despre capacitatea mea de a iubi și de a avea încredere. Dar am simțit asta întotdeauna. Era altceva. Era mai degrabă...

— Delicios, rosti Jasra.

— Mulțumesc. Mandor se ridică, dădu ocol mesei, și îi umplu iar paharul, direct, fără să folosească trucul cu levitația. În răstimp, am observat că degetele mâinii lui stângi i-au atins ușor umărul dezgolit. Turnă un pic și în paharul meu, ca un gând tardiv, și se întoarse la locul lui.

— Da, excelent, am spus în timp ce îmi continuam rapida introspecție prin bezna devenită brusc limpede.

Simțisem ceva, bănuisem ceva încă de la început, mi-am dat seama acum. Călătoria noastră în umbră a fost cea mai spectaculoasă dintr-o serie de mici teste pe-nepregătite pe care i le făcusem pe parcurs, sperând s-o prind cu garda jos, sperând s-o demasc... drept ce anume? Ei bine, drept o potențială vrăjitoare. Deci?

Am pus tacâmurile deoparte și m-am frecat la ochi. Soluția era aproape, deși o ascunsesem față de mine multă vreme...

— S-a-ntâmplat ceva, Merlin? am auzit-o pe Jasra întrebând.

— Nu. Tocmai mi-am dat seama că sunt un pic obosit, am zis. Totul e-n ordine.

O vrăjitoare. Nu doar o potențială vrăjitoare. Fusesse spaima îngropată, acum înțelegeam, că ea se află în spatele atentatelor din 30 aprilie la viața mea — și reprimasem asta și am continuat s-o iubesc. De ce? Pentru că știam și nu-mi păsa?

Pentru că era Nimue* a mea? Pentru că mi-era drag posibilul meu ucigaș și îmi ascundeam dovezile? Pentru că nu numai că iubisem nebunește, ci avusesem o imensă dorință de moarte urmărindu-mă, rânjind și trebuia să cooperez cu ea oricând, până la extrem?

— O să-mi revin, am spus. Nu e nimic.

Oare asta însemna, cum spuneau ei, că sunt cel mai mare dușman al meu? Sper că nu. Chiar n-aveam timp să mă ocup de terapie, nu atunci când viața mea depinde, în egală măsură, de atâția factori externi.

— Dau un penny pe gândurile tale, rosti dulce Jasra.

---

* Zeiță celtă, păzitoare a spadei Excalibur. (n.t.)

2

— Sunt neprețuite, am răspuns. Ca și glumele tale. Trebuie să te aplaud. Nu numai că habar n-aveam de nimic din toate astea la vremea respectivă, dar nici măcar n-am făcut vreo presupunere corectă când am avut câteva elemente noi ca să le pun cap la cap. Asta voiai să auzi?

— Da, spuse ea.

— Sunt mulțumit că a existat un moment când lucrurile au luat-o razna pentru tine, am adăugat.

Oftă, încuviință, luă o gură de vin.

— Da, a existat, recunosc. Cu greu mi-am imaginat vreo repercusiune în urma acestei simple chestiuni. Încă îmi vine greu să cred că există atât de multă ironie în lume.

— Dacă vrei să evaluez întreaga afacere, va trebui să fii un pic mai explicită, am sugerat.

— Știu. Într-un fel, urăsc schimbarea acelei expresii vag uluite pe care o afișezi cu aceea de satisfacție față de propriul meu disconfort. Pe de altă parte, ar mai putea exista suficient material care să te facă să suferi într-un alt mod, cu totul nou față de celelalte.

— Cât dai, atâta primești, am spus. Sunt gata să pariez că încă există detalii ale acelor zile care te miră.

— Cum ar fi? întrebă ea.

— Cum ar fi de ce niciunul dintre atentatele din 30 aprilie n-a reușit.

— Presupun că Rinaldo m-a sabotat cumva, ți-a vândut pontul.

— Greșit.

— Atunci, ce?

— *Ty'iga*. Își dorește cu ardoare să mă protejeze. Probabil ți-o amintești de atunci, din vremea când se întrupase în Gail Lampron.

— Gail? Prietena lui Rinaldo? Fiul meu se întâlnea cu un demon?

— Să n-avem prejudecăți. A făcut mult mai multe rele în anul doi de studii.

Căzu pe gânduri o clipă, apoi încuviință lent.

— Aici ai nimerit-o, recunosc. Uitasem de Carol. Și încă nu știi — dincolo de ce s-a vorbit în Amber — de ce s-a-ntâmplat asta?

— Încă nu știu, am spus.

— Asta pune întreaga perioadă într-o lumină și mai ciudată, medită ea, mai ales când drumurile noastre s-au intersectat iar. Mă-ntreb...?

— Ce?

— Dacă ea a fost acolo ca să te protejeze sau ca să-mi pună mie bețe-n roate — bodyguardul tău sau blestemul meu?

— Greu de spus, întrucât rezultatul a fost același.

— Numai că aparent a fost în preajma ta foarte de curând, ceea ce pare să indice prima variantă.

— Doar dacă, firește, ea știe ceva ce noi nu știm.

— De pildă?

— De pildă, posibilitatea nașterii unui nou conflict între noi.

Zâmbi.

— Ar fi trebuit să urmezi un curs de avocatură, zise. Ești la fel de prefăcut ca neamurile tale din Amber. Poți să mă crezi, totuși, când spun că n-am plănuit nimic care ar putea fi interpretat astfel.

Am dat din umeri.

— Era doar un gând. Te rog, continuă povestea Juliei.

Îmbucă de mai multe ori. I-am ținut companie, apoi am descoperit că nu mă puteam opri din mâncat. Am privit spre Mandor, dar rămase impenetrabil. Niciodată nu va recunoaște îmbunătățirea prin magie a unei arome sau constrângerea mesenilor să înfulece tot. Oricum, am isprăvit mâncarea înainte

ca Jasra să vorbească iar. Și nu m-am plâns de asta, apreciind gestul.

— Julia a studiat cu diverși profesori după ce v-ați despărțit, începu. Odată planul meu făcut, era simplu să-i determin să facă sau să spună lucruri care s-o deziluzioneze sau s-o descurajeze și s-o facă să caute pe altcineva. Era cu puțin timp înainte de a veni la Victor, care se afla deja sub tutela noastră. I-am poruncit să-i îndulcească șederea și să sară peste multe dintre preliminariile obișnuite și să înceapă s-o învețe o inițiere pe care o alesesem eu pentru ea...

— Asta fiind? am întrerupt-o. Există o mulțime de inițieri, cu o varietate de specializări.

Zâmbi și încuviință, rupând un corn și ungându-l cu unt.

— Am inițiat-o eu însămi printr-o variantă proprie — Calea Modelului Sfărâmat.

— Sună periculos pentru capătul Umbrei dinspre Amber.

— Nu reproșez nimic geografiei tale, spuse. Dar nu e atât de periculos dacă știi ce faci.

— Din câte înțeleg, am zis, acele lumi ale Umbrei care conțin umbre ale Modelului pot deține numai versiuni imperfecte, și asta reprezintă întotdeauna un pericol.

— E un pericol numai dacă nu știi cum să acționezi.

— Și tu ai pus-o pe Julia să traverseze acest — Model Sfărâmat?

— Cunoștințele mele legate de ceea ce tu numești traversarea Modelului se reduc la ceea ce mi-au povestit ultimul meu soț și Rinaldo. Cred că urmezi liniile dinspre un început exterior stabilit, spre un punct interior unde puterea vine la tine?

— Da, am încuviințat.

— Pe Calea Modelului Sfărâmat, explică ea, pătrunzi prin imperfecțiune și-ți croiești drum spre centru.

— Cum poți urmări liniile dacă sunt întrerupte sau imperfecte? Adevăratul Model te-ar distruge dacă nu respecti desenul.

— Nu urmezi liniile. Urmezi interstițiile, spuse ea.

— Și când ieși... unde ieși? am întrebat.

— Porți imaginea Modelului Sfărâmat în interiorul tău.

— Și cum faci vrăji cu asta?

— Prin imperfecțiune. Chemi imaginea, și e ca o fântână întunecată din care îți extragi puterea.

— Și cum călătorești printre umbre?

— Cam la fel cum faceți voi — din câte înțeleg, spuse. Dar spărtura e întotdeauna cu tine.

— Spărtura? Nu pricep.

— Fisura din Model. Te urmează prin Umbră. E întotdeauna acolo lângă tine în timp ce călătorești, uneori ca o crăpătură cât-un-fir-de-păr, alteori ca un abis imens. Se modifică; poate să apară brusc, oriunde — o discontinuitate a realității. Acesta e pericolul pentru cei din Calea Sfârâmată. A cădea în el e moartea finală.

— Probabil că zace în toate vrăjile tale, ca o capcană.

— Toate meseriile au pericolele lor, spuse. Evitarea lor face parte din artă.

— Și aceasta e inițierea prin care ai trecut-o pe Julia?

— Da.

— Și pe Victor?

— Da.

— Pricep ce spui, am răspuns, dar trebuie să înțelegi că Modelele sfârâmate își trag puterea din cel real.

— Bineînțeles. Din ce altceva? Imaginea e aproape la fel de bună ca la obiectul real, dacă ai grijă.

— De curiozitate, câte imagini folositoare se află acolo?

— Folositoare?

— Probabil că se strică de la umbră la umbră. Unde tragi linia și spui: Dincolo de imaginea asta deteriorată nu risc să-mi rup gâtul?

— Pricep ce vrei să spui. Poți folosi, poate, primele nouă. Niciodată n-am mers mai departe. Primele trei sunt cele mai bune. Cercul următoarelor trei e încă posibil. Următoarele trei sunt mult mai riscante.

— Un abis mai mare pentru fiecare?

— Exact.

— De ce-mi dai toate aceste informații ezoterice?

— Ești un inițiat la un-nivel-mai-înalt, așa că nu contează. De asemeni, nu poți face nimic care să afecteze inițierea. Și, în sfârșit, trebuie să știi asta ca să apreciezi restul poveștii.

— În regulă, am spus.

Mandor bătu în masă, și mici cupe de cristal cu șerbet de lămâie apărură în fața noastră. Am priceput aluzia și ne-am desfătat cerul gurii înainte de a relua conversația. Afară, umbrele norilor alunecau pe pantele munților. O muzică slabă pătrunse în încăpere de undeva departe de pe coridor. Clinchete și sunete ca niște zgârieturi, răsunând ca o lucrare cu târnăcopul-și-lopata undeva în depărtare, se auziră de undeva de afară — cel mai probabil dinspre Ținut.

— Deci ai inițiat-o pe Julia, am îmboldit-o.

— Da, spuse Jasra.

— Ce s-a întâmplat după aceea?

— A învățat să cheme imaginea Modelului Sfărâmat și s-o folosească pentru vederea magică și pregătirea vrăjilor. A învățat să extragă puterea brută prin spărtura din el. A învățat să-și găsească drumul prin Umbră...

— Având grijă de abis? am sugerat.

— Exact, și se pricepea al naibii de bine. Avea fler pentru orice, că veni vorba.

— Sunt uluit că un muritor poate să traverseze chiar o imagine spartă a Modelului și să supraviețuiască.

— Puțini izbutesc asta, spuse Jasra. Ceilalți pășesc pe o linie sau mor misterios în zona sfărâmată. Zece la sută izbutesc, poate. Asta nu-i rău. Îl menține cumva exclusivist. Dintre aceștia, doar câțiva pot învăța însușirile profetice potrivite pentru a reuși ceva ca adepți.

— Și spui că, de fapt, era mai bună decât Victor, știind că e pregătită?

— Da. Nu mi-am dat seama cât e de bună decât atunci când a fost prea târziu.

I-am simțit privirea ațintită asupra mea, ca și cum ar fi așteptat o reacție. Mi-am ridicat privirea și am încruntat o sprânceană.

— Da, continuă ea evident satisfăcută. Nu știai că pe Julia ai înjunghiat-o la Fântână, nu-i așa?

— Nu, am recunoscut. Eram zăpăcit mereu de Mască. Nu-mi puteam imagina niciun motiv pentru cele întâmplate. Florile au fost ceva cu totul ciudat și n-am înțeles niciodată

dacă tu sau Masca ați fost în spatele episodului cu pietrele albastre.

Izbucni în râs.

— Pietrele albastre și grota de unde proveneau fac parte dintr-un secret de familie. Materialul e un fel de izolant magic, dar două bucăți — odată adunate — mențin o legătură, prin care o persoană sensibilă poate ține una și pe cealaltă o poate urmări...

— Prin Umbră?

— Da.

— Chiar dacă persoana care urmărește n-are însușiri deosebite pe linia asta?

— Chiar și atunci, rosti ea. E asemănător cu urmărirea unui schimbător de umbră chiar în momentul schimbării. Oricine o poate face dacă e destul de iute, destul de sensibil. Asta nu face altceva decât să extindă exercițiul un pic mai departe. Urmărește traseul schimbătorului mai degrabă decât pe schimbător însuși.

— Însuși, însăși... Încerci să-mi spui că ai aplicat-o pe tine?

— Corect.

Am ridicat privirea la timp ca s-o văd roșind.

— Julia? am spus.

— Începi să înțelegi.

— Nu, am spus. Mă rog, poate un pic. Era mai talentată decât ai anticipat. Deja mi-ai spus asta. Am senzația că te-a păcălit cu ceva. Dar nu sunt sigur unde sau cum.

— Am adus-o aici, spuse Jasra, ca să iau niște echipament pe care voiam să-l transport la primul cerc de umbre lângă Amber. Avusese ocazia să arunce o privire în camera mea de lucru din Ținut. Și poate că am fost prea vorbăreată atunci. Dar de unde să știu că-și lua notițe mentale și, probabil, își alcătuia un plan? Am simțit-o prea timidă ca să se gândească la așa ceva. Trebuie să recunosc că era o actriță destul de bună.

— Am citit jurnalul lui Victor, am spus. Să înțeleg că erai deghizată sau purtai glugă și foloseai mereu un fel de vrajă pentru modificarea-vocii?

— Da, dar în loc s-o fac pe Julia să se supună, cred că i-am trezit lăcomia pentru lucrurile magice. Cred că mi-a furat atunci unul dintre tragoliți — pietrele albastre. Restul e istorie.

— Nu și pentru mine.

Un bol cu legume total necunoscute dar mirosind-îmbietor, aburind, apăru în fața mea.

— Gândește-te.

— Ai dus-o în Modelul Sfârâmat și ai început inițierea ei... am început.

— Da.

— Prima oară când a avut ocazia, am continuat, a folosit... tragolitul ca să se întoarcă în ținut și să afle câteva dintre celelalte secrete ale tale.

Jasra aplaudă ușor, gustă din legume, mănăcă rapid câteva. Mandor zâmbi.

— Dincolo de asta e un gol, am recunoscut.

— Fii băiat bun și mănâncă-ți legumele, spuse.

Am ascultat-o.

— Bazându-mi concluziile privind această remarcabilă poveste exclusiv pe experiența mea de natură umană, interveni Mandor, aș zice că ea și-a dorit să încerce atât ghearele cât și aripile. Presupun că s-a întors și l-a provocat pe fostul ei maestru — acest Victor Melman — și s-a luptat cu el într-un duel vrăjitoresc.

Am auzit-o pe Jasra luând o gură de aer.

— E cu adevărat doar o bănuială? întrebă ea.

— Adevărat, răspunse el agitându-și vinul în pocal. Și aș presupune că odată ai făcut ceva asemănător și tu cu învățătorul tău.

— Ce drăcușor ți-a spus asta? întrebă ea.

— Bănuiesc doar că acest Sharu a fost învățătorul tău — și poate mai mult decât atât, rosti. Dar asta ar explica atât dobândirea acestui loc cât și însușirea ta de a-l îndepărta pe fostul stăpân. S-ar putea chiar să fi avut un moment de rătăcire înainte de înfrângerea lui și să te fi blestemat ca, într-o bună zi, să ai parte de aceeași soartă. Și, chiar dacă n-a făcut-o, aceste lucruri au uneori un fel de a închide cercul cu oamenii din meseria noastră.

Jasra chicoti.

— Drăcușorul numit Motiv, atunci, roști cu o nuanță admirativă în glas. Totuși îl chemi prin intuiție, ceea ce face ca totul să fie artă.

— E bine de știut că încă vine atunci când îl chem. Presupun că Julia a fost surprinsă, totuși, de abilitatea lui Victor de a i se pune de-a curmezișul.

— Adevărat. Ea n-a bănuț că noi avem grijă să ne învelim ucenicii într-un strat sau două de protecție.

— Totuși propriile ei mijloace de apărare s-au dovedit potrivite, evident — măcar atât.

— Adevărat. Cu toate că, firește, n-au dat niciun rezultat în apărare. Pentru că știa că o să aflu de răzvrătirea ei și voi veni imediat s-o disciplinez.

— Oh, am remarcat.

— Da, întări ea. De aceea și-a înscenat moartea, ceea ce trebuie să recunosc că m-a păcălit multă vreme.

Mi-am amintit ziua în care vizitasem apartamentul Juliei, găsisem cadavrul, fusesem atacat de fiară. Fața cadavrului fusese parțial distrusă, trăsăturile rămase, însângerate. Dar doamna corespundea înălțimii, ca și înfățișarea generală. Și fusese exact în locul care trebuia. Și după aceea devenisem obiectul atenției creaturii asemănătoare câinelui, care mă îndepărtase mult de examinarea în amănunt a identității. În clipa în care lupta mea pentru viață fusese încheiată, în acompaniamentul sirenelor care se apropiiau, eram mai preocupat de fugă decât de alte investigații. Apoi, ori de câte ori îmi revenea în memorie scena aceea, nu vedeam dinaintea ochilor decât cadavrul Juliei.

— Incredibil, am spus. Atunci, al cui a fost trupul pe care l-am găsit?

— Habar n-am, răspunse ea. Se prea poate să fi fost vreuna dintre întruchipările ei din umbră sau vreo necunoscută de pe stradă. Sau un cadavru furat de la morgă. N-am cum să știu.

— Purta una dintre pietrele tale albastre.

— Da. Și perechea ei se afla pe zgarda fiarei pe care ai măcelărit-o — și Julia i-a deschis calea de a pătrunde.

— De ce? Și de ce toată chestia aia cu Locuitorul de pe Prag?

— O diversiune. Victor a crezut că am ucis-o eu, iar eu am crezut că el a făcut-o. Bănuia că eu deschiseseam o cale dinspre Ținut trimisesem fiara după ea. Aș zice că el a făcut-o, și am fost furioasă că mi-a ascuns această evoluție rapidă. Uneori asemenea lucruri sunt semne bune.

Am încuviințat.

— Tu ești la originea creaturilor ăloră?

— Da, răspunse ea, și le-am mai adus și în mai multe umbre adiacente. Am câteva care poartă panglici albastre.

— Aș prefera pitbull-ii, am zis. Sunt mult mai drăguți și mai cumini. Așadar, ea a lăsat un trup și un coridor tainic aici, și tu ai crezut că Victor făcuse asta și pregătea lucrurile pentru un raid în sanctuarul tău sfânt.

— Mai mult sau mai puțin.

— Și a crezut că ea va fi o amenințare destul de mare pentru tine — ca și coridorul — ca s-o ucizi?

— De fapt, *nu știi* dacă Victor a găsit coridorul vreodată. Era destul de bine ascuns, așa cum ai aflat. Oricum, niciunul dintre noi nu știam cu exactitate ce făcuse ea.

— Adică?

— A strecurat o bucată de tragolit asupra mea. Mai târziu, după inițiere, i-a folosit perechea pentru a mă urmări prin Umbră spre Begma.

— Begma? Ce naiba căutai acolo?

— Nimic important, spuse ea. Am pomenit de asta numai ca să-i demonstrez subtilitatea. La vremea aceea, nu eram atât de apropiate. De fapt, am aflat asta numai pentru că mi-a spus ea mai târziu. M-a urmărit din perimetrul Cercului de Aur până aici, în Citadelă. Restul îl știi.

— Nu prea cred.

— Avea planurile acestui loc. Când m-a surprins, am fost surprinsă la rândul meu. Așa am devenit cuier.

— Și a preluat locul, punându-și o mască de portar de hochei pentru relațiile cu publicul. A hălăduit pe aici un timp, structurându-și puterile, întărindu-și talentele, agățând umbrele de ploaie pe tine...

Jasra mârâi ușor, și mi-am amintit că mușcătura ei era și mai rea. M-am grăbit să mă avânt într-o zonă nouă a speculațiilor.

— Încă nu pricep de ce uneori m-a spionat și alteori mi-a aruncat flori.

— Bărbații sunt enervanți, rosti Jasra ridicând paharul cu vin și golindu-l. Ai reușit să înțelegi totul în afară de motivația ei.

— Se afla într-o călătorie pentru putere, am zis. Ce mai e în plus de înțeles? Chiar îmi amintesc o lungă discuție pe care am avut-o cândva, legată de putere.

L-am auzit pe Mandor chicotind. Când i-am aruncat o privire, se uită într-o parte, clătinând din cap.

— Evident, spuse Jasra, încă te iubea. Cel mai probabil, foarte mult. Se juca cu tine. Voia să-ți trezească curiozitatea. Voia să vii după după ea, s-o găsești și, probabil, voia să-și măsoare puterile cu ale tale. Voia să-ți arate că e vrednică de laudă prin toate lucrurile pe care i le negai atunci când ai spus că n-ai încredere în ea.

— Deci știi și despre asta.

— Au fost dați când mi s-a destăinuit.

— Cu alte cuvinte, mă iubea într-atât încât a trimis oameni cu tragoliți să mă urmărească în Amber și să încerce să măucidă. Aproape că au reușit.

Jasra privi într-o parte, tuși. Mandor se ridică de îndată, dădu ocol mesei și îi umplu iar paharul, interpunându-se între noi. În clipa aceea, în timp ce era total ascunsă privirii mele, am auzit-o rostind moale: Mă rog, nu chiar. asasinii erau trimiși de... mine. Rinaldo nu era prin apropiere ca să te prevină, întrucât știam că o va face, și m-am gândit că îți pot da încă o lovitură.

— Oh, am zis. Alte acțiuni acolo?

— Au fost ultimele, spuse ea.

— Asta mă liniștește.

— Nu mă scuz. Doar explic, ca să clarific diferențele. Dorești să renunț și la asta? Trebuie să știu.

— Am spus deja că voiam să punem treburile la punct. E valabil în continuare. Unde intervine Jurt în toate astea? Nu înțeleg cum s-au adunat și ce reprezintă unul pentru altul.

Mandor adăugă o gură de vin în paharul meu înainte de a reveni la loc. Jasra îmi întâlnește privirea.

— Nu știu, spuse. Ea nu avea aliați când ne-am luptat. Trebuie că s-a întâmplat în timp ce eram înțepenită.

— Bănuiești cumva încotro s-au îndreptat ea și Jurt?

— Nu.

M-am uitat la Mandor, și clătină din cap.

— Nici eu, spuse. Totuși, mă bate un gând ciudat.

— Da?

— Pe lângă faptul că a tratat cu Logrusul și i-a dobândit puterile, e obligatoriu pentru mine să subliniez că Jurt — exceptând cicatricile și bucățile lipsă — seamănă foarte bine cu tine.

— Jurt? Cu mine? Glumești!

Privi spre Jasra.

— *Are dreptate*, spuse. E evident că voi doi vă înrudiți. Am lăsat furculița jos și am clătinat din cap.

— Absurd, am spus mai mult ca o auto-apărare decât ca o certitudine. N-am observat niciodată.

Mandor dădu din umeri, foarte ușor.

— Vrei o prelegere despre psihologia negării? mă întreabă Jasra.

— Nu. Vreau puțin timp în care să analizez asta.

— Oricum, e timpul pentru un nou fel, anunță Mandor și făcu un gest larg și acesta apăsă.

— O să ai necazuri cu neamurile tale pentru că m-ai eliberat? întreabă Jasra după un timp.

— În clipa în care-și vor da seama că ai dispărut, sper să am deja pregătită o poveste credibilă, am răspuns.

— Cu alte cuvinte, vei avea necazuri.

— Poate un pic.

— O să văd ce pot face.

— Ce vrei să spui?

— Nu-mi place să am obligații față de cineva, spuse, și ai făcut mult mai multe pentru mine decât aș fi făcut eu pentru

tine. Dacă reușesc să găsesc o cale de a le abate mânia față de tine, o s-o folosesc.

— Ce-ai de gând?

— S-o lăsăm așa. Uneori e mai bine să nu știi prea multe.

— Nu-mi place deloc cum sună toate astea.

— Un motiv excelent ca să schimbăm subiectul, zise. Cât de mare dușman ți-a devenit Jurt?

— Mie? am întrebat. Sau te întrebi dacă va reveni aici pentru ajutoare?

— Amândouă, dacă o iei astfel.

— Cred că m-ar ucide dacă ar putea, am spus aruncând o privire spre Mandor, care încuviință.

— Mă tem că așa e, întări el.

— Cât despre revenirea lui aici pentru mai mult decât are deja, am continuat, tu știi cel mai bine. Cât de aproape a fost de dobândirea tuturor puterilor pe care le poate câștiga cineva în urma ritualului de la Fântână?

— E greu de spus cu exactitate, spuse ea, deoarece le-a încercat în condiții foarte haotice. Cincizeci la sută, poate. E doar o presupunere. Oare asta îl va satisface?

— Poate. Cât de periculos îl face asta?

— Foarte. Când capătă tot întregul. Totuși, trebuie să-și dea seama că acest loc va fi păzit cu strășnicie — chiar împotriva unuia ca el — dacă s-ar hotărî să revină. Eu presupun că va sta deoparte. Chiar Sharu — în starea în care se află acum — va fi un obstacol formidabil.

Am continuat să mănânc.

— Probabil că Julia îl va sfătui să nu încerce, continuă ea, după cât de bine cunoaște ea locul.

Am încuviințat. Ne vom întâlni când va fi vremea. Acum nu mai puteam face nimic ca să le dejoc planurile.

— Acum, pot să te întreb ceva? spuse.

— Dă-i drumul.

— *Ty'iga...*

— Da?

— Chiar și în corpul fiicei ducelui Orkuz, sunt sigură că n-a mers pur și simplu prin palat și s-a rătăcit prin apartamentele tale.

— Greu de spus, am răspuns. E cu o delegație oficială.

— Pot să te-ntreb când a sosit delegația?

— Mai devreme în timpul zilei, am răspuns. Mă tem, totuși, că nu pot intra în detalii privind...

Își flutură mâna plină de inele într-un gest de negare.

— Nu mă interesează secretele de stat, zise, deși știu că, de obicei, Nayda își însoțește tatăl în calitate de secretară.

— Deci?

— Sora ei i-a însoțit sau a rămas acasă?

— E vorba de Coral, nu-i așa? am întrebat.

— Da.

— I-a însoțit, am răspuns.

— Mulțumesc, răspunse ea și reveni la mâncare.

La naiba. Ce însemnau toate astea? Oare știa ceva despre Coral ce nu știam eu? Ceva care avea legătură cu starea ei prezentă, neclară? Dacă e așa, ce m-ar costa să aflu?

— De ce? am rostit.

— Simplă curiozitate, răspunse ea. Am cunoscut familia în... vremuri mai fericite.

Jasra sentimentală? Niciodată. Atunci?

— Presupunând că familia avea o problemă sau două? am întrebat.

— În afară de posedarea Naydei de către *ty'iga*?

— Da, am spus.

— Mi-ar părea rău să aud asta. Ce problemă?

— Doar o mică problemă de captivitate implicând-o pe Coral. Se auzi un mic zăngănit când scăpă furculița în farfurie.

— Despre ce vorbești? întrebă.

— O plasare greșită, am spus.

— A lui Coral? Cum? Unde?

— Depinde, în parte, de cât de mult știi despre ea, am explicat.

— Mă preocupă soarta fetei. Nu te juca cu mine. Ce s-a întâmplat?

Mai mult decât încâlcit. Dar nu era răspunsul pe care-l căutam.

— Ai cunoscut-o destul de bine pe maică-sa?

— Kinta. Am întâlnit-o la ceremonii diplomatice. O doamnă adorabilă.

— Povestește-mi despre tatăl ei.

— Ei bine, e un membru al Casei Regale, dar dintr-o ramură care nu face parte din șiragul succesiunii. Înainte de a fi prim-ministru, Orkuz a fost ambasadorul Begmei în Kashfa. Familia lui l-a însoțit, astfel că, în mod firesc, l-am văzut în mai multe rânduri...

Ridică privirea când își dădu seama că mă uitam la ea — prin Semnul Logrusului, peste Modelul ei Sfârâmat. Privirile ni se întâlniră, și zâmbi.

— Oh. Tu m-ai întrebat despre *tatăl* ei, spuse. După care se opri și eu am dat din cap. Așadar există ceva adevăr în bârfele acelea, remarcă într-un târziu.

— Chiar nu știai?

— Există atâtea zvonuri pe lume, cele mai multe imposibil de verificat. Cum să știu eu care dintre ele e adevărat? Și de ce mi-ar păsa?

— Ai dreptate, firește, am spus. Nu-i mai puțin adevărat că...

— Încă unul dintre copiii nelegitimi ai bătrânului, spuse. Ține cineva socoteala? E o minune că a mai avut timp pentru treburile statului.

— Ghici ciupercă ce-i? am zis.

— Ca să fiu sinceră, pe lângă faptul că știam despre zvonul care circula, exista într-adevăr o asemănare de familie. Spuneai că e ceva adevărat?

— Da.

— Doar din cauza asemănării, sau mai e și altceva?

— Și altceva.

Zâmbi dulce și își recuperează furculița.

— Întotdeauna mi-a plăcut această revelație de basm pe care o văd pe lume.

— Și mie, am răspuns și am reluat mâncatul.

Mandor își dresă glasul.

— Nu mi se pare corect, zise, să spui doar o parte a unei povești.

— Ai dreptate, am aprobat.

Jasra își întoarse privirea spre mine și oftă.

— În regulă, spuse, o să-ntreb. Cum de știai atât de sigur că... Oh. Bineînțeles. Modelul.

Am încuviințat.

— Ia te uită! Micuța Coral, Stăpână a Modelului. Asta datează de curând?

— Da.

— Bănuiesc că ea se află acum undeva, în Umbră — sărbătorind.

— Aș vrea să știu.

— Ce vrei să zici?

— A dispărut, dar nu știu unde. Și Modelul e cel răspunzător de cele întâmplate ei.

— Cum?

— Bună întrebare. Nu știu.

Mandor își drese glasul.

— Merlin, spuse, poate că există anumite chestiuni — își roti mâna stângă — la care să te gândești să...

— Nu, am spus. Discreția trebuie să domnească — poate și în cazul tău, frate, ca Lord al Haosului. Și, cu siguranță, în cazul Înălțimii Voastre — m-am înclinat spre Jasra — lăsând la o parte faptul că vă cunoașteți și s-ar putea chiar să ai o nuanță de afecțiune pentru doamnă. Mi-am zis că e un pic prea dur și am adăugat rapid: Sau, cel puțin, nu-i porți ranchiună.

— Așa cum am spus, sunt foarte atașată de fată, rosti Jasra aplecându-se în față.

— Bun, am răspuns, pentru că, parțial, mă simt răspunzător pentru cele întâmplate, chiar dacă am fost păcălit. Așa că mă simt obligat să pun lucrurile în ordine. Numai că nu știu cum.

— Ce s-a-ntâmplat? întrebă Jasra.

— Conversam cu ea când și-a exprimat dorința de a vedea Modelul. Așa că i-am îndeplinit-o. Pe drum m-a întrebat despre Model. Părea o conversație nevinovată, așa că i-am satisfăcut curiozitatea. Nu eram la curent cu zvonurile despre descendența ei, altfel aș fi suspectat ceva. Așa că, atunci când am ajuns acolo, a pășit pe Model și a început să-l traverseze.

Jasra inspiră adânc.

— Pe cineva de alt sânge l-ar fi distrus, spuse. Corect?
Am încuviințat.

— Sau chiar și pe unul dintre noi, am spus apoi, dacă s-ar fi făcut unele greșeli.

Jasra chicoti.

— Să zicem că maică-sa rămăsese grea cu un lacheu sau cu bucătarul? remarcă ea.

— Ea e o fiică isteată, am zis. În orice caz, odată ce începi traversarea Modelului, nu mai există cale de întoarcere. Am fost obligat să-i fac instructajul pe parcurs. Ori făceam asta, ori aş fi fost o gazdă proastă și, fără îndoială, aş fi distrus relațiile Begma-Amber.

— Și ai fi stricat toate negocierile mai delicate? întrebă ea, pe jumătate-în-serios.

În clipa aceea am avut senzația că s-ar bucura de o digresiune referitoare la natura exactă a vizitei celor din Begma, dar n-am mușcat momeala.

— S-ar putea spune și așa, am zis. Oricum, a traversat Modelul, după care acesta a transportat-o undeva.

— Ultimul meu soț mi-a spus că din centrul Modelului îi poți comanda să te teleporteze oriunde.

— Adevărat, am spus, numai că natura comenzii ei a fost un pic neobișnuită. I-a spus Modelului s-o trimită unde vrea el.

— Mă tem că nu pricep.

— Nici eu, dar ea a înțeles, și a înțeles și Modelul.

— Adică ea a rostit doar: Trimite-mă oriunde vrei tu, și imediat a fost teleportată în locuri necunoscute?

— Ai prins-o.

— Asta pare să implice o anume inteligență a Modelului.

— Doar dacă, firește, n-a răspuns unei dorințe inconștiente din partea ei de a vizita ceva anume.

— Adevărat. Presupun că există și această posibilitate. Dar n-ai nicio cale de a-i da de urmă?

— Am un Atu pe care i l-am făcut eu. Când l-am încercat, am contactat-o. Părea că se află într-un loc întunecat. Apoi am pierdut contactul, și asta-i tot.

— Când s-a ntâmplat asta?

— O chestiune de ore din punctul meu de vedere subiectiv, am zis. Locul acesta e aproape de timpul din Amber?

— Destul de aproape, cred. De ce n-ai mai încercat?

— Am fost cumva ocupat de-atunci. De asemeni, am căutat o alternativă de a rezolva asta.

Se auzi un sunet ca un clinchet, un zăngănit și am simțit aroma cafelei.

— Dacă o să-mi ceri să te ajut, rosti Jasra, răspunsul e „da”. Numai că habar n-am cum să procedez. Poate dacă ai încerca din nou Atuul ei — cu sprijinul meu — am putea s-o contactăm.

— În regulă, am spus, lăsând ceașca și scotocind după cărți. Hai să-ncercăm.

— O să te ajut și eu, rosti Mandor ridicându-se în picioare și venind în dreapta mea.

Jasra veni în stânga. Am ținut Atuul astfel încât să-l putem vedea toți clar.

— Să începem, am spus și mi-am pus creierul în mișcare.

O pată de lumină pe care o luasem a fi drept o rază de soare răzleată se deplasă din locul ei de pe podea într-o pată lângă ceașca mea cu cafea. Avea forma-unui-inel, și am hotărât să nu atrag atenția asupra ei deoarece n-o remarcase nimeni.

Am încercat contactul cu Coral și n-am găsit nimic. I-am simțit și pe Jasra și Mandor încercând și am încercat și eu din nou, unindu-mi forțele cu ei. Mai tare.

Ceva?

Ceva... Mi-am amintit când mă-ntrebam ce simte Vialle când folosea Atuurile. Trebuie că era ceva diferit față de semnele vizuale cu care noi ceilalți eram obișnuiți. Ceva de genul ăsta.

Ceva.

Simțeam ceva din prezența lui Coral. I-am privit silueta de pe carte, dar nu prinse viață. Cartea însăși devenise apreciabil mai rece, dar nu era aceeași răceală de gheață pe care o simțeam de obicei când intram în comunicare cu unul din ceilalți. Am încercat mai tare. Am simțit cum Mandor și Jasra își întetesc și ei eforturile.

Apoi imaginea lui Coral dispăru, dar nu fu înlocuită cu nimic. I-am simțit prezența, totuși, în timp ce priveam vidul. Senzația se apropie de aceea a unei tentative de a intra în contact cu cineva care doarme.

— Nu pot spune dacă e un loc ușor sau greu de atins, încep Mandor, sau...

— Eu cred că se află sub o vrajă, spuse Jasra.

— Asta ar lămuri o parte, rosti Mandor.

— Dar numai o parte, se auzi o voce moale, familiară, de undeva de aproape. E sub influența unor forțe teribile, Tată. N-am mai văzut niciodată așa ceva.

— Ghostwheel are dreptate, spuse Mandor. Încep s-o simt.

— Da, începu Jasra, e ceva care...

Și deodată vâlul fu sfâșiat, și am văzut silueta prăbușită a lui Coral, aparent inconstientă, zăcând pe o suprafață întunecată într-un loc foarte întunecos, singura sursă de lumină fiind ceea ce părea un cerc de foc trasat în jurul ei. N-ar fi putut să mă ia acolo dacă ar fi vrut, și...

— Ghost, poți să mă duci la ea? am întrebat.

Imaginea ei dispăru înainte ca el să-mi răspundă, și am simțit un curent rece. Doar după câteva secunde mi-am dat seama că parcă sufla asupra mea din cartea acum-înghețată.

— Nu cred, n-aș vrea și s-ar putea să nu fie nevoie, răspunse Ghost. Forța care o ține a devenit conștientă de interesul tău și chiar acum încearcă să te contacteze. Există vreo cale prin care ai putea închide acest Atu?

Mi-am trecut mâna peste suprafața cărții, ceea ce, de obicei, e suficient. Nu se întâmplă nimic. Ba chiar briza rece parcă crescuse în intensitate. Am repetat gestul odată cu un ordin mental. Am început să simt ceea ce era, concentrându-se asupra mea.

Atunci Semnul Logrusului se năpusti asupra Atuului și cartea fu smulsă din mâna mea în timp ce eram împins înapoi, lovindu-mă cu umărul de marginea ușii. În răstimp, Mandor se înclină spre dreapta, prinzându-se de masă ca să se țină pe picioare. În viziunea Logrusului văzusem linii de lumină sălbătice fulgerând din carte înainte de a dispărea.

— Chestia aia a făcut trucul? am strigat.

— A întrerupt legătura, răspunse Ghost.

— Mulțumesc, Mandor, am zis.

— Numai că forța care te contacta prin Atu știe unde te afli acum, rosti Ghost.

— Cum se face că ești informat de ceea ce simte? am întrebat.

— E o ipoteză, bazată pe faptul că încă încearcă să te contacteze. Totuși, a ales calea mai lungă — prin spațiu. S-ar putea să te contacteze într-un sfert de minut.

— Felul în care folosești pronumele e un pic neclar, spuse Jasra. Doar pe Merlin îl vrea? Sau vine după noi toți?

— Nesigur. Merlin e centrul. Habar n-am ce-o să vă facă vouă.

M-am aplecat în timpul acestui schimb de replici și am recuperat Atuul lui Coral.

— Poți să ne aperi? întrebă.

— Deja am început transferul lui Merlin într-un loc îndepărtat. Să procedez și cu voi la fel?

În timp ce-mi ridicam privirea, după ce puseseam Atuul în buzunar, am remarcat că încăperea devenise ceva mai puțin decât materială — translucidă, ca și cum totul ar fi fost făcut din sticlă colorată.

— Te rog, rosti ușor forma-de-vitrăliu a Jasrei.

— Da, răsună ecoul slab al fratelui meu care dispărea.

Apoi am fost trecut printr-un inel incandescent într-un loc întunecat. M-am poticnit de un perete de piatră, mi-am croit drum pe lângă el. O cotitură, o zonă mai luminoasă înaintea mea, presărată cu puncte strălucitoare...

— Ghost? am întrebat.

Niciun răspuns.

— Nu-mi plac aceste conversații întrerupte, am continuat.

Am înaintat până când am ajuns la ceea ce evident era gura unei grote. Dinaintea mea atârna un cer noptatic limpede și, când am pășit afară, am fost izbit de un vânt rece. M-am retras câțiva pași, tremurând.

Habar n-aveam unde m-aș fi putut afla. Nu că ar fi contat dacă-mi adusese o vrajă de respirat. Am privit prin Semnul Logrusului pe o mare distanță în față, până când am găsit o pătură grea. Am înfășurat-o în jurul meu, m-am așezat pe solul grotei. Apoi am privit iar. A fost ușor să găsesc o grămadă de lemne și nicio problemă să dau foc câtorva dintre ele. Am căutat și încă o ceașcă de cafea. Mă-ntreb... De ce nu? Am întins din nou mâinile și cercul strălucitor îmi apăru dinaintea ochilor.

— Tată! Te rog, oprește-te! se auzi o voce ofensată. Am avut o mulțime de necazuri ca să te aduc în acest colț întunecat al Umbrei. Prea multe căutări, totuși, și o să atragi atenția asupra ta.

— Haide! am spus. Nu vreau decât o ceașcă de cafea.

— O să-ți fac eu rost de una. Dar măcar un timp nu-ți folosi puterile.

— De ce acțiunile tale n-ar atrage și ele atenția?

— Eu folosesc o cale indirectă. Poftim!

O cană din ceramică neagră, din care ieșeau aburi, stătea pe solul grotei în dreapta mea.

— Mulțumesc, am spus luând-o și mirosind-o. Ce-ai făcut cu Jasra și Mandor?

— V-am trimis pe fiecare în direcții diferite, printre o hoardă de imagini false zburând ici și colo. N-aveți altceva de făcut acum decât să stați liniștiți un timp. Să-i slăbească atenția.

— A cui atenție? Ce atenție?

— A puterii care o deține pe Coral. Nu vrem să ne găsească.

— De ce nu? Parcă-mi amintesc că, mai devreme, te întrebai dacă nu ești un zeu. De ce te temi?

— De obiectul real. Se pare că e mai puternic decât mine. Pe de altă parte, se pare că eu sunt mai iute.

— Oricum, asta e ceva.

— Du-te și dormi. O să-ți spun mâine dimineață dacă te mai urmărește.

— Poate o să aflu singur.

— Nu te manifesta decât dacă e o chestiune de viață și de moarte.

— Nu asta am vrut să spun. Presupunând că mă găsește?

— Fă ceea ce crezi de cuviință.

— De ce trăiesc cu senzația că-mi ascunzi ceva?

— Pentru că ești bănuitor din fire, Tată. Se pare că e o moștenire de familie. Acum trebuie să plec.

— Unde? am întrebat.

— Să-i verific pe ceilalți. Să mai fac câteva comisioane. Să mă preocup de educația mea. Să-mi verific experimentele. Chestii de-astea. Pa.

— Și cum rămâne cu Coral?

Dar cercul de lumină care plutise în fața mea se roti dinspre strălucire spre obscuritate și dispăru. Un final indiscutabil al conversației. Ghost devenea din ce în ce mai asemănător cu noi — ticălos și prefăcut.

Am sorbit din cafea. Nu la fel de bună ca a lui Mandor, dar acceptabilă. Am început să mă-ntreb unde fuseseră trimiși Jasra și Mandor. Am hotărât să nu încerc să-i contactez. De fapt, poate că nu era o idee rea, mi-am zis, să-mi întăresc poziția împotriva intervențiilor magice.

Am rechemat Semnul Logrusului, la care renunțasem în timp ce mă transporta Ghost. L-am folosit pentru a instala capcane la gura grotei și în interior. Apoi l-am eliberat și am mai luat o sorbitură. În timp ce făceam asta, mi-am dat seama că această cafea nu putea să mă țină treaz. Mă descotoroseam de o criză nervoasă și povara tuturor activităților mele mă copleșea cu greutatea ei. Încă două sorbituri și de-abia mai puteam ține cana. Încă una și am observat că de fiecare dată când clipeam, genele se închideau mult mai ușor decât se deschideau.

Am pus cana deoparte, am strâns mai tare pătura pe mine și am găsit o poziție relativ confortabilă pe solul grotei, deoarece devenisem cumva specialist al acestei activități în grota de cristal. Flăcările pâlpâitoare nășteau armate de umbre în dosul genelor mele. Focul pocnea ca un zăngănit de arme; aerul mirosea a smoală.

Am adormit. Somnul e poate unica dintre plăcerile vieții care n-ar trebui să fie de scurtă durată. Mă cuprinse și m-am lăsat purtat de el. Cât de departe și cât de mult, n-aș putea spune.

Așa cum n-aș putea spune ce anume m-a trezit. Știu doar că eram într-un alt loc și, în clipa următoare, revenisem. Poziția mi se schimbase ușor, degetele de la picioare erau reci și simteam că nu mai sunt singur. Am ținut ochii închiși și nu mi-am modificat ritmul respirației. Se prea poate ca Ghost să fi hotărât pur și simplu să mă supravegheze. Sau poate ceva punea la încercare capcanele.

Am ridicat genele cât mai puțin posibil, privind afară și în sus printr-un ecran al genelor. O mică siluetă diformă stătea

la gura peșterii, strălucirea slabă a focului iluminându-i chipul ciudat de familiar. În trăsăturile acelea era ceva din mine și ceva din tatăl meu.

— Merlin, rosti moale. Trezește-te acum. Ai locuri în care trebuie să mergi și lucruri de făcut.

Am deschis ochii mari și am privit. Se potrivea unei anumite descrieri... Frakir pulsă și l-am liniștit.

— Dworkin...? am spus.

Chicoti.

— Ai ghicit, răspunse.

Începu să se plimbe dintr-o parte în cealaltă a gurii grotei, oprindu-se din când în când ca să întindă o mână către mine. De fiecare dată ezită și o retrase.

— Ce-i asta? am întrebat. Ce s-a-ntâmplat? De ce ești aici?

— Am venit să te iau înapoi în călătoria pe care ai abandonat-o.

— Și care ar fi această călătorie?

— Căutarea doamnei rătăcită undeva, cea care a traversat ieri Modelul.

— Coral? Știi unde e?

Ridică mâna, o coborî, scrâșni din dinți.

— Coral? Așa o cheamă? Lasă-mă să intru. Trebuie să discutăm despre ea.

— Se pare că discutăm foarte bine și așa.

— N-ai pic de respect pentru un strămoș?

— Ba da. Dar am și un frate schimbător-de-formă căruia i-ar plăcea să-mi retez gâtul și să-mi atârne capul pe zidul bârlogului lui. Și s-ar putea să izbutească s-o facă al naibii de iute dacă îi dau măcar o jumătate de șansă. M-am așezat și m-am frecat la ochi, simțurile terminând ceea ce începusem. Deci, unde e Coral?

— Vino. O să-ți arăt drumul, spuse întinzând mâna. De data asta, mâna depăși capcana și fu imediat conturată de foc. Păru că nu observă. Ochii îi erau o pereche de stele negre, făcându-mă să țâșnesc în picioare, năpustindu-mă spre el. Mâna începu să se topească. Carnea căzu și se topi ca ceara. Înăuntru nu erau oase, ci mai degrabă un fel de geometrie ciudată — ca și cum cineva ar fi schițat în grabă o mână în

trei dimensiuni, apoi ar fi găsit ceva asemănător cărnii pentru a o acoperi. Ia-mă de mână.

M-am trezit ridicând mâna împotriva voinței mele, îndreptând-o spre curbele asemănătoare degetelor, spre vârtejurile articulațiilor. Chicoti iar. Percepeam forța care mă trăgea. M-am întrebat ce s-ar întâmpla dacă aș strânge mâna aceea ciudată într-un mod special.

Astfel că am chemat Semnul Logrusului și l-am trimis înainte ca să strângă mâna în locul meu.

Se prea poate să nu fi fost cea mai bună alegere. Am fost orbit pe moment de străfulgerarea strălucitoare, sfârâitoare, care urmă. Când mi s-a limpezit vederea, am văzut că Dworkin dispăruse. O verificare rapidă mi-a arătat că, în continuare, capcanele rezistau. Am înviorat focul cu o vrajă scurtă, simplă, am observat că ceașca de cafea era pe jumătate plină, și i-am încălzit conținutul caldută printr-o versiune prescurtată a aceleiași execuții. Apoi m-am înfășurat la loc, m-am instalat și am băut. Analizând așa cum ar fi trebuit, nu mi-am putut da seama ce se petrecuse.

Nu știam pe nimeni care să-l fi văzut pe demiurgul pe-jumătate-nebun în ultimii ani, deși conform poveștii tatălui meu, mintea lui Dworkin se însănătoșise în mare măsură când Oberon reparase Modelul. Dacă într-adevăr fusese Jurt, căutând să-și croiască drum în prezența mea și să mă termine, își alesese o formă ciudată. Dacă mă gândesc mai bine, nu eram deloc sigur că Jurt știa măcar cum arată Dworkin. M-am gândit dacă e înțelept să-l chem pe Ghostwheel pentru a-i cere o opinie rece asupra chestiunii. Înainte de a mă hotărî, totuși, stelele de dincolo de gura grotei fură acoperite de o altă siluetă, mult mai mare decât a lui Dworkin — chiar cu o proporție eroică.

Un singur pas îl aduse în raza focului și am vărsat cafeaua când i-am văzut chipul. Nu ne întâlniserăm niciodată, dar îi văzusem chipul în multe locuri din Castelul Amberului.

— Înțeleg că Oberon a murit încercând să retraseze Modelul, am spus.

— Erai de față? întrebă el.

— Nu, am răspuns, dar apărând așa cum ai făcut-o, după apariția mai degrabă bizară a lui Dworkin, trebuie să-mi ierți suspiciunile în ceea ce privește bona fides*.

— Oh, ăla era un fals. Eu sunt cel adevărat.

— Atunci, ce-am văzut?

— Era forma astrală a unui joker care a făcut o glumă proastă — un vrăjitor pe nume Jolos din cel de-al patrulea cerc al Umbrei.

— Oh, am răspuns. Și cum pot ști că tu nu ești proiecția unui oarecare Jalas din cel de-al cincilea cerc?

— Îți pot expune întreaga genealogie a Casei Regale din Amber.

— Asta o poate face orice scrib de acasă.

— O să ți-i spun pe cei nelegitimi.

— Câți erau, totuși?

— Patruzeci și șapte, din câte știu.

— Oh, haida-de! Cum ai reușit?

— Curgerea diferită a timpului, roști zâmbind.

— Dacă ai supraviețuit reconstrucției Modelului, cum se face că nu te-ai întors în Amber să-ți continui domnia? am întrebat. De ce l-ai lăsat pe Random să se încoroneze și ai improșcat totul cu noroi?

Izbucni în râs.

— Dar n-am supraviețuit, spuse. Am fost distrus în timpul procesului. Sunt o fantomă, revenită pentru a solicita un campion în viață pentru Amber împotriva puterii crescânde a Logrusului.

— Admițând, *arguendo*** , că ești ceea ce spui, am răspuns, te afli totuși acolo unde nu trebuie, sir. Eu sunt un inițiat al Logrusului și un fiu al Haosului.

— De asemeni, ești un inițiat al Modelului și un fiu al Amberului, răspunse silueta măreată.

— Adevărat, am spus, și toate celelalte motive care mă determină să nu aleg o parte sau alta.

---

* bună credință — în lb. latină în original (n.t.)

** de dragul discuției — în lb. spaniolă în original (n.t.)

— Vine o vreme când un bărbat trebuie să aleagă, rosti el, și vremea aceea e acum. De partea cui ești?

— Chiar dacă aș crede că ești ceea ce spui, nu mă simt obligat să fac o asemenea alegere, am zis. Și există o tradiție la Curți conform căreia însuși Dworkin a fost un inițiat al Logrusului. Dacă e adevărat, urmez pașii unui străbun venerabil.

— Dar el a renunțat la Haos când a întemeiat Amberul. Am dat din umeri.

— E un lucru bun că eu n-am întemeiat nimic, am spus. Dacă vrei ceva anume de la mine, spune-mi despre ce e vorba, dă-mi un motiv bun s-o fac și poate o să cooperez.

Întinse mâna.

— Vino cu mine și îți voi pune picioarele pe noul Model pe care trebuie să-l urmezi, într-un joc care va fi jucat între Puteri.

— Încă nu te înțeleg, dar sunt convins că adevăratul Oberon n-ar putea fi oprit de aceste capcane simple. Vino tu la mine și ia-mă de mână și voi fi bucuros să te însoțesc și să mă uit la orice vrei tu să văd.

Se înalță și mai mult.

— Vrei să mă pui la încercare? întrebă.

— Da.

— Ca bărbat, cu greu m-ar fi deranjat asta, rosti. Dar fiind alcătuit acum din acest rahat spiritual, nu știu. Mai degrabă n-aș risca.

— În cazul ăsta, trebuie să răspund sentimentului tău cu respect față de propunerea ta.

— Nepoate, rosti calm, cu o lumină vicleană pătrunzându-i în ochi, chiar și mort, niciunul dintre cei de-un neam cu mine n-au voie să mi se adreseze astfel. Am venit după tine acum într-o manieră mai mult decât prietenească. Am venit după tine acum, și trebuie să te port în această călătorie printre focuri.

Am făcut un pas înapoi în timp ce înaintă.

— Nu e cazul s-o iei drept un afront... am început.

Mi-am ferit ochii în timp ce intră în capcană și efectul becului incandescent începu. Privind cu ochii întredeschiși, am văzut ceva ca o repetare a jupuirii cărnii lui Dworkin de către

foc. Oberon deveni transparent din loc în loc; alte locuri se topiră. În el, prin el, în timp ce asemănarea exterioară trecea, am văzut răsucirile și curbele, îngustimile și canalele — subliniate-cu-negru, geometrizându-se abstract în interiorul conturului general al unei siluete mari și nobile. Spre deosebire de Dworkin, totuși, imaginea nu dispăru. Trecând de capcana mea, mișcările deveniră mai lente, continuă să înainteze spre mine, încercând să întindă mâna. Oricare ar fi fost originea adevărată, era una dintre cele mai înfricoșătoare creaturi întâlnite vreodată. Am continuat să mă retrag, ridicând mâinile și am chemat din nou Logrusul.

Semnul Logrusului apăru între noi. Versiunea abstractă a lui Oberon continuă să înainteze, mâinile mângălite ale fantomei întâlnind brațele contorsionate ale Haosului.

Nu întindeam mâinile prin imaginea Logrusului pentru a-l manipula împotriva acelei apariții. Simțeam o groază neobișnuită în fața creaturii, chiar și de la distanță. Ceea ce am făcut era mai degrabă ceva de genul de a împinge Semnul împotriva imaginii regelui. Apoi am plonjat peste amândoi, afară pe gura grotei, și m-am rostogolit, căutând să mă agăț cu mâinile și degetele de la picioare când am dat peste un povârniș, agățându-mă cu greu de un bolovan și prinzându-mă de el în timp ce gropa erupse cu zgomotul și lumina unei grămezi de muniție în care s-a tras un glonte.

Am rămas acolo tremurând, cu ochii strânși, cam jumătate de minut. În orice clipă, simțeam, ceva va fi pe urmele mele — doar dacă, poate, aș fi rămas perfect nemișcat și aș fi încercat din răsuferință să arăt ca o stâncă...

Tăcerea era profundă și, când am deschis ochii, lumina dispăruse și forma gurii grotei era neschimbată. M-am ridicat în picioare lent, am înaintat și mai lent. Semnul Logrusului dispăruse și, din motive pe care nu le înțelegeam, nu eram dispus să-l chem înapoi. Când m-am uitat în peșteră, nu era niciun semn că se petrecuse ceva acolo, în afara faptului că explodaseră capcanele mele.

Am pășit înăuntru. Pătura zăcea încă în același loc în care căzuse. Am atins peretele. Piatră rece. Probabil că explozia avusese loc la un alt nivel decât cel imediat. Micul meu foc încă

pâlpâia slab. L-am readus la viață din nou. Dar singurul lucru pe care l-am văzut în lumina lui și pe care nu-l văzusem înainte era ceașca mea de cafea, spartă pe locul unde căzuse.

Am lăsat mâna pe perete. M-am aplecat în față. După un timp, am simțit o încordare necontrolabilă a diafragmei. Am început să râd. Nu știu de ce. Povara a tot ceea ce se petrecuse din acel 30 aprilie era asupra mea. Pur și simplu se întâmplase ca râsul să înlăture alternativa de a mă izbi cu pumnii în piept și de a urla.

Credeam că-i cunosc pe toți participanții la acest joc complicat. Acum Luke și Jasra păreau a fi de partea mea, împreună cu fratele meu Mandor, care întotdeauna a avut grijă de mine. Fratele meu nebun, Jurt, mă voia mort și acum se aliase cu vechea mea dragoste, Julia, care nu părea nici ea prea înclinată spre mine. Mai era și *ty'iga* — un demon ultraprotector, locuind în trupul surorii lui Coral, Nayda, pe care o lăsasem dormind în mijlocul unei vrăji în Amber. Mai era mercenarul Dalt — care, acum, când mă gândeam mai bine, era și unchiul meu — care dispăruse cu Luke în scopuri necunoscute după ce-l învinsese pe Luke în Arden în fața a două armate care priveau. Avea planuri groaznice cu Amberul, dar îi lipsea capacitatea militară de a provoca ceva mai mult decât deranjuri ocazionale în stil guerilla. Și apoi mai era Ghostwheel, comerciantul meu cibernetic de Atuuri și semizeul mecanic de ligă secundă, care părea să fi evoluat de la imprudent și maniac la rațional și paranoic — și nu eram deloc sigur unde se îndreptase de aici, dar cel puțin arăta un oarecare respect filial amestecat cu lașitatea curentă.

Și cam atâta.

Dar aceste ultime evenimente erau dovada că mai exista și altceva în joc, ceva care voia să mă târască în altă direcție. Aveam mărturia lui Ghost că e puternic. Habar n-aveam ce reprezenta cu adevărat. Și nu doream să am încredere. Cam atât despre o relație stranie.

— Hei, puștiule! se auzi un glas cunoscut din josul povârnișului. Ești tare greu de găsit. Nu stai locului.

M-am răsucit iute, m-am dus înainte, am privit în jos.

O siluetă singuratică se târa cu greu în susul pantei. Un bărbat solid. Ceva îi strălucea în apropierea gâtului. Era prea întuneric ca să-i disting trăsăturile.

M-am retras câțiva pași, începând vraja care urma să refacă la loc capcanele aruncate în aer.

— Hei! Nu fugi! strigă. Trebuie să-ți vorbesc.

Capcanele reveniră la loc, și am scos spada și am ținut-o cu vârful în jos, în dreapta, în întregime nevăzută din gura peșterii, când m-am răsucit. I-am ordonat lui Frakir să atârne invizibil pe mâna stângă. Cea de-a doua siluetă fusese mai puternică decât prima, reușind să treacă de capcane. Dacă cel de-al treilea se va dovedi mai puternic decât al doilea, o să am nevoie de tot ce puteam aduna.

— Da? am strigat. Cine ești și ce vrei?

— La naiba! l-am auzit rostind. Nu sunt cineva deosebit. Doar tatăl tău. Am nevoie de ajutor și mi-ar plăcea ca lucrurile să rămână în familie.

Trebuie să recunosc, când a ajuns în zona luminată de foc, era o foarte bună imitație a Prințului Corwin din Amber, tatăl meu, desăvârșită cu o mantie neagră, cizme și pantaloni negri, cămașă gri, țințe argintii, și centură — și chiar un trandafir de argint — și afișa același zâmbet ciudat pe care adevăratul Corwin îl purta când îmi povestea istoria lui, cu mult timp în urmă... Am simțit un fel de strângere în mațe la vederea lui. Aș fi vrut să ajung să-l cunosc mai bine, dar dispăruse, și n-am reușit niciodată să-l găsesc iar. Acum, pentru treaba asta — oricare ar fi fost — să găsească această personificare... Eram mai mult decât iritat de o asemenea încercare evidentă de a-mi manipula sentimentele.

— Primul fals a fost Dworkin, am spus, și al doilea a fost Oberon. Cobori pe arborele genealogic al familiei, nu-i așa?

Privi chiorâș și își înălță mirat capul în timp ce înainta, un alt manierism realist.

— Nu știu despre ce vorbești, Merlin, răspunse. Eu...

Apoi intră în zona păzită și sări de parcă ar fi atins o sârmă incandescentă.

— La naiba! spuse. N-ai încredere în nimeni, nu-i așa?

— Tradiție de familie, am răspuns, întărită de recente experiențe.

Eram uluit, totuși, că întâlnirea nu implicase mai multă pirotehnică. De asemeni, m-am întrebat de ce transformarea creaturii într-un foc de artificii nu începuse încă.

Cu o altă sudalmă, își azvârli mantia în stânga, înfășurând-o pe brat; mâna dreaptă traversă spre un excelent facsimil al tecii tatălui meu. O spadă gravată în argint şuieră în timp ce se arcui în sus, apoi căzu spre ochiul capcanei. Când se întâlniră, scânteile țâșniră într-un val de vreo treizeci de centimetri și spada sfârâi ca și cum ar fi fost încinsă și scufundată în apă. Desenul spadei sclipi și scânteile țâșniră iar — de data asta cât un stat de om — și în clipa aceea am simțit cum capcana cedează.

Apoi intră și m-am răsucit, rotindu-mi spada. Dar spada care semăna cu Grayswandir căzu și se ridică iar, într-un cerc strâns, dând la o parte vârful armei mele înspre dreapta și alunecând exact spre pieptul meu. Am făcut o simplă paradă în quartă, dar el se strecură pe sub ea și atacă dinafară. Am parat o sixtă, dar nu era acolo. Mișcarea lui fusese doar o fentă. Revenise și acum ataca în jos. M-am întors și am parat iar, în timp ce-și strecură corpul spre dreapta mea, coborând vârful spadei, inversând priza, atingându-mi fața cu mâna stângă.

Prea târziu am văzut mâna dreaptă ridicându-se în timp ce stânga alunecă în spatele capului meu. Mânerul Grayswandir era îndreptat exact spre falca mea.

— Ești cu adevărat... am început, și atunci mă izbi.

Ultimul lucru pe care-mi amintesc că l-am văzut a fost trandafirul de argint.

Asta-i viața: ai încredere și vei fi trădat; să n-ai încredere și te vei trăda pe tine. Ca majoritatea paradoxurilor morale, te plasează într-o postură de neconceput. Și era prea târziu pentru soluția mea normală. Nu puteam părăsi jocul.

M-am trezit într-un loc întunecat. M-am trezit întrebându-mă și precaut. Ca de obicei când mă-ntreb și sunt precaut, stau complet nemișcat și respir într-un ritm normal. Și ascult.

Niciun sunet.

Am deschis ușor ochii.

Deconcertante modele. I-am închis la loc.

Am căutat să simt vibrații cu trupul pe suprafața stâncoasă pe care zăceam.

Nicio vibrație.

Am deschis larg ochii, luptându-mă cu impulsul de a-i închide. M-am ridicat pe coate, apoi mi-am strâns genunchii sub mine, mi-am îndreptat spatele, am întors capul. Fascinant. Nu fusesem atât de dezorientat de când băusem cu Luke și cu Pisica din Cheshire.

În jurul meu nu exista nicio culoare. Totul era negru, alb, sau o nuanță de gri. Era ca și cum intrasem într-un negativ fotografic. Ceea ce presupuneam a fi un soare atârna ca o gaură neagră la mai multe diametre deasupra orizontului în dreapta mea. Cerul era un gri foarte închis, și nori de abanos se mișcau lent pe el. Pielea mea avea culoarea cernelii. Solul stâncos de lângă mine și dimprejur strălucea într-un alb-osos aproape transparent, totuși. M-am ridicat lent în picioare, răsucindu-mă. Da. Solul parcă lucea, cerul era întunecat și eu eram o umbră între ele. Nu-mi plăcea deloc senzația.

Aerul era uscat, răcoros. Mă aflam la poalele unui lanț de munți albișoși, atât de dezolanti ca înfățișare încât îți trezeau o comparație cu Antarctica. Aceștia se întindeau în jos și în sus spre stânga mea. Spre dreapta — jos și rostogolindu-mă — către ceea ce am bănuir a fi un soare de dimineață, se întindea o câmpie neagră. Deșert? A trebuit să ridic mâna și să „fac umbră“ contra... ce? Antistralucire?

— Rahat! am încercat să spun și am observat imediat două lucruri.

Primul a fost că vorba mea nu s-a auzit. Al doilea a fost că mă durea falca, acolo unde mă lovise tatăl meu sau dublura lui.

Am repetat observația mea tăcută și am extras Atuurile. Nu mai poți paria pe ceva când dai de belea... Am căutat Atuul lui Ghostwheel și m-am concentrat asupra lui.

Nimic. Era complet mort pentru mine. Dar Ghost a fost cel care-mi spusese să nu mă agit și poate, pur și simplu, refuza să răspundă chemării mele. Am frunzărit printre celelalte

Atuuri. M-am oprit la al Florei. De obicei voia să mă ajute în situații grele. Am studiat chipul plăcut, am transmis chemarea...

Nicio buclă aurie nu se mișcă. Temperatura nu scăzu nici măcar cu un grad. Cartea rămase o simplă carte. Am încercat mai tare, mormăind chiar o vrajă de intensificare. Dar nu era nimeni acasă.

Mandor, atunci. Am stat câteva minute cu Atutul lui cu același rezultat. Apoi cu al lui Random. Idem. Al lui Benedict, al lui Julian. Nu și nu. Am încercat cu Fiona, Luke și Bill Roth. Trei răspunsuri negative. Am încercat până și câteva Atuuri ale Mortii, dar n-am izbutit să-l contactez nici pe Sfînx, nici grămada de oase în vârful unui munte din sticlă verde.

Le-am pus în ordine, le-am băgat în cutiuță și le-am dat deoparte. Era pentru prima oară când întâlnisem un asemenea fenomen, de la Grota de Cristal. Atuurile pot fi blocate în nenumărate feluri, totuși, și, în ceea ce mă privește, chestiunea era pentru moment academică. Eram preocupat mai mult de a ajunge într-un mediu mai atrăgător. Puteam să amân cercetarea atunci când voi avea un pic de răgaz.

Am început să merg. Pașii mei nu făceau niciun zgomot. Când am lovit o pietricică și a sărit în fața mea, n-am detectat niciun fel de sunet.

Alb în stînga mea, negru în dreapta. Munți sau deșert. Am luat-o spre stînga. Nimic altceva în mișcare cu excepția norilor negri, negri. Pe partea ferită a fiecărui afloriment o zonă aproape-orbitoare de strălucire intensă: umbre demente peste un tărâm dement.

Din nou spre stînga. Trei pași, apoi roată după bolovan. În sus. Peste creastă. În jos. La dreapta. Curînd o fâșie roșie printre stîncile din stînga...

Nimic. Poate data viitoare...

Junghi scurt în sinusul frontal. Nu mai e roșu. Mai departe.

Crevasă spre dreapta, următoarea cotitură...

Mi-am masat tâmpilele când au început să mă doară văzînd că nu apare nicio crevasă. Respirația mi s-a îngreunat și am simțit umezeală pe sprîncene.

Texturi gri și verzi și flori sfărâmicioase, ardezie-albastră, jos pe următorul taluz al povârnișului...

O ușoară durere în gât. Fără flori. Fără gri. Fără verde. Apoi să se despartă norii și bezna să se scurgă din soare...
Nimic.

...și un zgomot de apă curgătoare dintr-un mic torent, un alt făgaș.

A trebuit să mă opresc. Îmi zvâcnea capul; mâinile îmi tremurau. Am întins mâna și am atins peretele stâncos din stânga mea. Părea destul de solid. Realitate agresivă. De ce totul se năpustea asupra-mi?

Și cum ajunsesem aici?

Și unde se afla acest loc?

M-am relaxat. Mi-am încetinit respirația și mi-am reglat energiile. Durerile din cap slăbiră, dădură înapoi, dispărură. Am început din nou să merg.

Ciripit de păsări și o briză plăcută... Floare într-un ungher din perete.

Nu. Și primul junghi al revenirii rezistenței...

Oare sub ce vrajă mă aflu, încât să-mi pierd puterea de a merge în Umbră? Niciodată nu m-am gândit că puterea e ceva ce-mi poate fi luat.

— N-are haz, am încercat să rostesc. Oricine ești, orice ești, cum ai făcut-o? Ce vrei? Unde ești?

Din nou n-am auzit nimic; cu atât mai puțin un răspuns.

— Nu știu cum ai făcut-o. Sau de ce, am rostit și am gândit. Nu mă simt ca și cum aș fi sub o vrajă. Dar trebuie că mă aflu aici cu un motiv. Mergi mai departe. Spune-mi ce vrei.

Nada.*

Am mers mai departe, continuând să înaintez șovăielnic în tentativele de a modifica Umbra. În răstimp, am cântărit situația. Aveam senzația că era ceva elementar care-mi scăpa în toată afacerea.

...Și o micuță floare roșie în dosul unei stânci, la următoarea cotitură.

---

* nimic — în lb. spaniolă în original (n.t.)

Am cîtit și am văzut micuța floare roșie pe care o invocasem pe jumătate-conștient. M-am repezit spre ea s-o ating, să-mi confirm că universul era un loc blînd, esențial Iubitor-de-Merlin.

M-am poticnit în graba mea, ridicînd un norișor de praf. Mi-am revenit, m-am ridicat, am privit în jur. Trebuie că am căutat zece sau cincisprezece minute, dar n-am reușit să găsesc floarea. În cele din urmă, am înjurat și m-am întors. Nimănui nu-i place să fie bătaia de joc a glumelor universului.

Într-o inspirație subită, am căutat prin toate buzunarele, sperînd să am asupra mea măcar o așchie din pietrele albastre. Capacitățile ei vibraționale stranii ar putea cumva să mă ghideze prin Umbră înapoi la sursă. Dar nu. Nici măcar o fărîmă de praf albastru nu rămăsese. Toate pietrele se aflau în mormîntul tatălui meu, și asta e. Ar fi fost o cale prea ușoară de scăpare pentru mine, presupun.

Ce anume îmi scăpa?

Un fals Dworkin, un fals Oberon și un bărbat care pretindea că e tatăl meu, toți au vrut să mă ducă într-un loc straniu — pentru a ne întrece într-un fel de luptă între Puteri, așa cum semnalase silueta lui Oberon, orice-ar fi însemnat asta. Silueta lui Corwin reușise evident, am reflectat în timp ce-mi frecam falca. Dar ce fel de joc era ăsta? Și ce erau Puterile?

Falsul Oberon pomenise ceva despre alegerea mea între Amber și Haos. Dar, în cazul ăsta, mințise despre alte lucruri pe parcursul aceleiași conversații. Să-i ia naiba pe amîndoi! Nu eu am cerut să fiu implicat în jocul lor de putere. Aveam și așa destule probleme. Nici măcar nu voiam să învăț regulile jocului în desfășurare.

Am dat cu piciorul într-o pietricică albă, am urmărit-o rostogolindu-se. Nu părea a fi ceva elaborat de Jurt sau Julia. Părea fie un factor nou, fie vechi, care se transformase considerabil. Când apăruse prima oară în tabloul general? Presupun că avea de-a face cu forța care se năpustise asupra mea după tentativa noastră de a o contacta pe Coral. Puteam doar să presupun că mă găsise, și asta era consecința. Dar ce-ar fi putut fi? Mai întîi ar fi fost necesar să aflu unde zăcea Coral în cercul ei de foc. Ceva din locul acela, bănuiam, se afla în spatele

situației mele prezente. Unde anume? Ea îi ceruse Modelului s-o trimită unde trebuia să ajungă... Acum nu aveam posibilitatea de a-i cere Modelului locul unde se afla — și nici posibilitatea de a-l traversa, pentru a mă trimite după ea.

Venise vremea, așadar, să renunț la joc și să folosesc alte mijloace pentru a rezolva problema. Întrucât Atuurile mele se scurtcircuitaseră și însușirea mea de a traversa Umbra întâlnise un blocaj misterios, am hotărât că era timpul să ridic factorul de putere printr-un ordin de mărime în favoarea mea. Voi chema Semnul Logrusului și voi continua explorarea prin umbră, sprijinind fiecare pas pe care-l voi face cu puterea Haosului.

Frakir se strânse pe încheietură. Am cercetat rapid dacă se apropie vreo amenințare, dar n-am văzut nimic. Am rămas precaut alte câteva minute, explorând împrejurimile. Nu se întâmplă nimic, totuși, și Frakir se liniști.

Era pentru prima dată când sistemul lui de alarmă fusese impropriu înțeles — fie datorită vreunui curent astral rătăcit sau vreunui gând ciudat de-al meu. Numai că într-un loc ca ăsta, nu-ți poți permite să riști. Cea mai înaltă ridicătură de stânci din vecinătate avea vreo cincisprezece-douăzeci de metri, cam la o sută de pași în susul dealului, în stânga mea. Mi-am croit drum într-acolo și am început escaladarea.

Când, într-un târziu, am atins vârful de cretă, am comandat o vedere la mare distanță în toate direcțiile. N-am văzut nimic viu în acest straniu univers yin-yang.

Astfel că mi-am zis că într-adevăr fusese o alarmă falsă și am coborât. Am încercat din nou să chem Logrusul și Frakir practic mi-a retezat mâna. La naiba. L-am ignorat și am trimis chemarea.

Semnul Logrusului se ivi și se repezi spre mine. Dansă ca un fluture, lovi ca un camion. Lumea jurnalului meu de actualități dispăru, negru și alb către negru.

Revenire.

Mă durea capul și aveam praf în gură. Eram întins cu fața în jos. Memoria își croi drum spre casă prin trafic și am deschis ochii. Totul negru și alb și gri pretutindeni. Am scuipat nisip, m-am frecat la ochi, am clipit. Semnul Logrusului nu era prezent și nu mi-am putut explica recenta mea experiență cu el.

M-am așezat și mi-am prins genunchii. Se pare că eșuasem, toate mijloacele mele extralumești de călătorie și comunicare fiind blocate. Nu m-am putut gândi la altceva decât să mă ridic, să aleg o direcție și să pornesc la drum.

M-a cuprins un fior. Unde mă va purta drumul? Doar prin același peisaj — doar prin același peisaj monoton?

Se auzi un zgomot ușor, ca și cum cineva și-ar fi dres glasul.

Am sărit brusc în picioare, inspectând fiecare direcție din susul drumului.

Care-i acolo? am întrebat, renunțând la pronunția academică.

Mi s-a părut că-l aud din nou, foarte aproape. Apoi:

Am un mesaj pentru tine, parcă roști ceva în mintea mea.

Ce? Unde ești? Mesaj? am încercat să întreb.

Scuză-mă, veni vocea înnăbușită, dar sunt nou în meserie.

Ca s-o luăm în ordine, sunt unde am fost întotdeauna — pe încheietura ta — și atunci când Logrusul a explodat aici, mi-a înzecit puterea, astfel încât să-ți pot da mesajul.

Frakir?

Da. Prima mea întărire, în ziua aceea în care m-ai purtat prin Logrus, a implicat sensibilitate la pericol, mobilitate, reflexe de luptă și o simțire limitată. De data asta, Logrusul a adăugat

o comunicare mentală directă și mi-a extins conștiința până în punctul în care pot transmite mesaje.

De ce?

Se grăbea, nu putea rămâne pe locul ăsta decât o clipă și asta a fost singura modalitate ca să afli ce se petrece.

Nu mi-am dat seama că Logrusul e simțitor.

Urmă ceva ca un chicotit. Apoi:

E dificil de clasificat o inteligență de genul ăsta. Și presupun că nu prea are multe de spus în majoritatea timpului, veni răspunsul lui Frakir. Energiile lui sunt, în principal, extinse în alte zone.

Ei bine, de ce a venit aici și m-a orbit?

Neintenționat. A fost un derivat al întăririi mele, odată ce a văzut că eram unicul mijloc de a ajunge la tine cu ceva mai mult decât doar câteva cuvinte și imagini.

De ce a fost atât de limitat timpul lui? am întrebat.

E însușirea acestui tărâm, care se întinde între umbre, de a fi inaccesibil atât pentru Model cât și pentru Logrus.

Un fel de zonă demilitarizată?

Nu, nu e o chestiune de armistițiu. Pur și simplu e extrem de dificil să se poată manifesta aici în vreun fel. De aceea locul ăsta e destul de neschimbat.

Acesta e un loc unde ei NU POT ajunge?

Cam așa ceva.

Cum se face că n-am auzit niciodată de el?

Probabil că nimeni altcineva nu-l poate atinge.

Deci, care e mesajul?

În principiu, acela de a nu încerca să chemi din nou Logrusul cât timp te afli aici. Locul reprezintă un asemenea medium distorsionat încât nu există nicio asigurare asupra modului în care orice energie proiectată s-ar putea manifesta în afara unei creaturi convenabile. Ar putea fi periculos pentru tine.

Mi-am masat tâmplele care zvâcneau. Măcar mi-a abătut gândurile de la falca dureroasă.

În regulă, am aprobat. Vreo indicație legată de prezența mea aici?

Da, acesta e un proces. Despre ce, n-aș putea spune.

Am vreo alternativă?

Ce vrei să spui?

Pot să refuz să particip?

Bănuiesc că da. Numai că, în cazul ăsta, nu știu cum o să ieși de aici.

Adică voi fi eliberat din acest loc la final, dacă intru în joc?

Dacă o să mai fii în viață, da. Chiar și dacă nu, îmi închipui.

Atunci, chiar că n-am de ales.

Va fi o alternativă.

Când?

Undeva pe parcurs. Nu știu unde anume.

Ce-ar fi să-mi spui și mie toate instrucțiunile tale?

Nu pot. Nu știu cum merg treburile pe aici. Le vom afla numai în schimbul unei întrebări sau al unei situații.

Vreuna dintre acestea s-ar putea interfera cu funcția ta de strangulare?

N-ar trebui.

E ceva, oricum. Foarte bine. Bănuiești care ar fi următorul meu pas?

Da. Ar trebui să începi escaladarea celui mai înalt munte din stânga ta.

Care... Okay, cred că cel de-acolo, am zis cu privirea fixată pe un colț spart de piatră albă strălucitoare.

Așa că am pornit într-acolo, în susul unui povârniș care devenea din ce în ce mai accidentat. Soarele negru urca din ce în ce mai sus în cenușiul din jur. Tăcerea înfricoșătoare continua.

Îi, știi cumva ce vom găsi când vom ajunge acolo unde mergem? am încercat să rostesc în direcția lui Frakir.

Sunt sigur că există această informație, veni răspunsul, dar cred că va fi disponibilă doar când vom ajunge la locul potrivit.

Sper să ai dreptate.

Și eu.

Drumul continua să devină tot mai accidentat. Întrucât nu aveam posibilitatea de a măsura timpul cu exactitate, mi s-a părut că a trecut mai mult de o oră înainte de a părăsi poalele și de a ajunge să escaladez muntele alb. Deși n-am observat

urme de picior sau vreun alt semn de viață, am întâlnit, de mai multe ori, spații lungi cu trasee parcă-naturale, ca niște platforme, urcând spre vârful foarte decolorat. Au trecut mai multe ore până când am trecut obstacolul, soarele întunecat ridicându-se spre mijlocul-cerului și începându-și coborârea spre vestul care se întindea dincolo de acest pisc. Era enervant să nu poți înjura cu glas tare.

Cum pot fi sigur că ne aflăm pe partea potrivită a lucrurilor? Sau că ne îndreptăm spre zona potrivită? am întrebat.

Încă mergi în direcția potrivită, răspunse Frakir.

Dar nu știi cât de departe se află?

Nu. O să știu când voi vedea, totuși.

Soarele o să dispară după munți foarte curând. Vei reuși să vezi atunci?

Cred că cerul strălucește aici, de fapt, când dispare soarele. În felul ăsta spațiul negativ e haios. Oricum, ceva este întotdeauna luminos și ceva e întotdeauna întunecat. Vom găsi cele necesare detecției.

Ai idee ce facem noi, de fapt?

Una dintre chestiile alea nasoale gen- căutare, cred.

Viziune? Sau concret?

Din câte am înțeles, cu toții participă la amândouă, cu toate că eu simt că acesta înclină mai ales spre cel din urmă. Pe de altă încheietură, orice întâlnești între umbre e ca și cum ești părtaș la ceva alegoric, emblematic — toată porcăria aia pe care oamenii o îngroapă în părțile non-conștiente ale ființei lor.

Cu alte cuvinte, nici tu nu știi.

Nu sigur, dar îmi câștig existența ca un ghicitor sensibil.

Am întins mâna, am apucat câteva ieșituri, m-am tras spre o altă proeminență. Am urmat-o un timp, apoi am urcat iar.

Pe parcurs, soarele dispăru, și asta n-a contat deloc în capacitatea mea de a vedea. Bezna și lumina au făcut schimb de locuri.

Am escaladat o neregularitate de cinci sau șase metri și m-am oprit când, în sfârșit, am izbutit să arunc o privire în zona adâncită din care se ridica. Exista o deschizătură în munte spre spate. Am ezitat s-o calific drept grotă, deoarece părea

artificială. Arăta ca și cum fusese cioplită sub formă de arc și era destul de mare ca să poată intra un cal cu tot cu călăreț.

Ia te uită, comentă Frakir, contractându-se pe încheietura mea. Asta e.

Ce? am întrebat.

Prima stație, răspunse. Te oprești aici și treci printr-un pic de acțiune înainte de a merge mai departe.

Adică?

E mai simplu să mergi și să vezi.

M-am târât peste margine, m-am ridicat în picioare și am înaintat. Marea intrare era îmbăiată în lumina aceea fără sursă. Am ezitat în prag, am privit înăuntru.

Părea a fi o capelă obișnuită. Există un mic altar, pe care se afla o pereche de lumânări etalând coroane pâlpaitoare de întuneric. Erau bănci de piatră sculptate de-a lungul pereților. Am numărat cinci intrări în afara celei în care stăteam: trei în peretele de vizavi de mine; una în cel din dreapta; o alta în stânga. Două grămezi de echipament de luptă zăceau în centrul încăperii. Nu existau simboluri ale vreunui cult religios.

Am intrat.

Ce-ar trebui să fac eu aici? am întrebat.

Ar trebui să fii vigilent, păzindu-ți armura peste noapte.

Ei, haide, am spus pășind înainte ca să inspectez marfa. Care-i poanta?

Asta nu face parte din informațiile care mi s-au dat.

Am ridicat o superbă platoșă albă care m-ar fi făcut să arăt ca Sir Galahad. Exact mărimea mea, se pare. Am clătinat din cap și am lăsat-o jos. M-am dus la grămada cealaltă și am ridicat o mănușă de armură arătând foarte ciudat. Am lăsat-o imediat să cadă și am scotocit prin restul obiectelor. Cam aceleași. Toate făcute pe măsura mea. Numai că...

Care-i problema, Merlin?

Chestiile astea albe, am spus, arată ca și cum s-ar potrivi pe mine chiar în clipa asta. Cealaltă armură pare a fi dintre cele folosite la Curți. Arată ca și cum mi s-ar potrivi exact când sunt schimbat în forma mea de Haos. Deci fiecare set mi s-ar potrivi, în funcție de împrejurări. Totuși, nu pot folosi decât un singur costum o dată. Pe care ar trebui să-l păzesc?

Cred că asta e esența chestiunii. Cred că va trebui să alegi.

Bineînțeles! am pocnit din degete, neauzind nimic. Cât de lent gândesc, dacă trebuie să primesc explicații de la coarda mea de strangulat!

Am ingenuncheat, am adunat ambele seturi de armuri și arme într-o singură grămadă arătând-ciudat.

Dacă trebuie să le păzesc, am zis, o să păzesc ambele seturi. Nu vreau să țin partea unuia anume.

Am senzația că n-o să mergă așa, răspunse Frakir.

Am făcut un pas înapoi și am privit grămada.

Mai zi-mi o dată despre treaba aia cu vigilența, am spus. Despre ce-i vorba?

Va trebui să stai treaz toată noaptea și să păzești.

Împotriva cui?

Împotriva oricui încearcă să le fure, presupun. Puterile Ordinii...

...sau ale Haosului.

Mda, pricep ce vrei să spui. Așa cum le-am îngrămădit, ar putea veni oricine să înșface o bucată.

M-am așezat pe banca de-a lungul peretelui din spate, între două intrări. Era plăcut să mă odihnesc puțin după lunga escaladare. Dar ceva în mintea mea continua să macine. Apoi, după un timp:

Eu cu ce mă aleg? am întrebat.

Ce vrei să spui?

Să zicem că stau aici toată noaptea și păzesc. Poate chiar vine cineva și încearcă o lovitură. Să zicem că mă lupt. Vine dimineata, marfa e încă aici, eu sunt încă aici. Apoi? Cu ce mă aleg?

Apoi îți îmbraci armura, îți iei armele și pleci spre următorul stadiu al chestiunii.

Mi-am înăbușit un căscat.

Vezi tu, nu cred că-mi doresc nimic din ce e acolo, am spus. Nu-mi place armura și sunt fericit cu spada pe care o am. Am lovit mânerul cu mâna. Era ciudat, dar la fel mă simțeam și eu. Ce-ar fi să lăsăm noi toată grămada acolo unde e și să plecăm spre următoarea etapă chiar acum? Apropo, care e următoarea etapă?

Nu sunt sigur. Modul în care Logrusul îmi aruncă informațiile se manifestă la momentul potrivit. Nici măcar nu știam de locul asta până când n-am văzut intrarea.

Mi-am întins și mi-am strâns brațele. M-am rezemat de perete. Mi-am întins picioarele și le-am încrucișat în dreptul gleznelor.

Deci rămânem aici până se întâmplă ceva sau până îți vine din nou inspirația?

Corect.

Trezește-mă când se termină totul, am spus și am închis ochii.

Strânsoarea care urmă la încheietură fu aproape dureroasă.

Hei! Nu poți face așa ceva! rosti Frakir. *Ideea e să stai treaz toată noaptea și să păzești.*

Și e o idee de rahat, am spus. *Refuz să joc un asemenea joc stupid. Dacă vrea careva marfa, o să-i cer un preț bun.*

Dă-i drumul și dormi dacă vrei. Dar dacă apare ceva și hotărăște că e mai bine ca, mai întâi, să dispari tu din peisaj?

Mai întâi, am răspuns, nu cred că îi pasă cuiva de grămada asta de vechituri medievale, ca să nu mai zic că ar tânji după ea — și, apoi, e de datoria ta să mă avertizezi asupra pericolului.

Of, of, Căpitane. Dar asta e un loc ciudat. Dacă îmi limitează sensibilitatea în vreun fel?

Acum chiar că te apropii, am spus. *Presupun că va trebui să improvizezi.*

Am ațipit. Am visat că mă aflu într-un cerc magic și tot felul de creaturi încercau să ajungă la mine. Când atingeau bariera, totuși, se transformau în siluete înclieate, personaje de desene animate care dispăreau rapid. Cu excepția lui Corwin din Amber, care zâmbea ușor și clătina din cap.

— Mai devreme sau mai târziu va trebui să ieși, spuse.

— Atunci, hai să fie mai târziu, am răspuns.

— Și toate problemele tale vor exista în continuare, exact acolo unde le-ai lăsat.

Am dat din cap.

— Dar voi fi odihnit, am răspuns.

— Atunci e un schimb. Baftă.

— Mulțumesc.

Apoi visul se dispersă în imagini haotice. Parcă îmi aminteam că stăteam în afara cercului un pic mai târziu, încercând să-mi imaginez o cale de a mă întoarce în interior...

Nu știu exact ce m-a trezit. Imposibil să fi fost un zgomot. Dar brusc m-am trezit și m-am ridicat și primul lucru pe care l-am văzut a fost un pitic cu ten pestriț, cu mâinile încheștate pe gât, zăcând nemișcat într-o poziție contorsionată lângă grămada de armuri.

— Ce se-ntâmplă? am încercat să rostesc.

Niciun răspuns.

Am traversat și am ingenuncheat lângă individul scund și lat-în-umeri. Cu vârful degetelor, am căutat pulsul în carotidă dar n-am găsit nimic. În clipa aceea, totuși, am simțit o furnicătură la încheietură, și Frakir — oscilând între vizibil și invizibil — își croi drum în comunicare.

Tu l-ai ucis? am întrebat.

Am simțit o ușoară pulsație.

Sinucigașii nu se strangulează singuri, răspunse.

De ce nu m-ai trezit?

Aveai nevoie de odihnă și eu mă puteam descurca de unul singur. Empatia noastră e prea puternică, totuși. Iartă-mă că te-am trezit.

Mi-am întins oasele.

Cât am dormit?

Câteva ore, cred.

Îmi pare destul de rău de treaba asta, am spus. *Prostia asta de grămadă nu merită să iei viața cuiva.*

Acum merită, răspunse Frakir.

Adevărat. Acum, că a murit cineva, ai vreo informație despre ce-ar trebui să facem mai departe?

Lucrurile sunt un pic mai limpezi, dar nu suficient pentru a acționa. Trebuie să rămânem până dimineată ca să fiu eu sigur.

Informația pe care o ai include ceva de genul dacă există mâncare și băutură prin apropiere?

Da. Ar trebui să fie un ulcior cu apă în dosul altarului. Și un darab de pâine. Dar astea sunt pentru dimineată. Se presupune că noaptea stai.

Numai dacă aş lua toată treaba în serios, am spus, răsucindu-mă spre altar.

Am făcut doi paşi şi universul începu s-o ia razna. Podeaua capelei se cutremură şi am auzit primele sunete de la sosirea mea; un bubuit puternic, un zgomot scrâşnit veniră de undeva, departe de mine. O hoardă de culori fulgeră prin aerul acestui loc lipsit de culoare, orbindu-mă pe jumătate cu intensitatea lor. Apoi culorile dispărură şi încăperea se diviză. Albeaţa deveni intensă în vecinătatea arcadei prin care intrasem. A trebuit să ridic mâna ca să-mi protejiez ochii. Pe partea opusă, apăru o beznă profundă, mascând cele trei intrări în perete.

Ce... e asta? am întrebat.

Ceva cumplit, răspunse Frakir, dincolo de posibilitatea mea de înţelegere.

Am înşfăcat mânerul spadei pe care o purtam şi mi-am trecut în revistă vrăjile pe care încă le mai aveam. Înainte de a putea face mai mult de-atât, un cumplit sentiment de prezenţă pătrunse în încăperea. Atât de puternic încât am simţit că scoaterea spadei sau rostirea unei vrăji nu erau cele mai potrivite acţiuni pe care ar fi trebuit să le fac.

De regulă, într-o situaţie ca asta aş fi chemat Semnul Logrusului, dar şi această cale era blocată. Am încercat să-mi dreg glasul, dar nu ieşi niciun sunet. Apoi apăru o mişcare în inima luminii, o fuzionare...

Forma unui Unicorn, ca „Tygerul” lui Blake*, se materializă, incandescentă, atât de dureroasă la privire, încât a trebuit să mă uit în altă parte.

Mi-am îndreptat privirea spre bezna adâncă, rece, dar nici acolo nu era linişte pentru ochii mei. Ceva se agită în beznă şi se auzi un alt sunet — un scrâşnet ca de metal frecat de piatră. Acesta fu urmat de un şuielat puternic. Pământul se cutremură iar. Linii curbe se scurseră înainte. Chiar înainte ca strălucirea Unicornului să-şi graveze trăsăturile în lumina puternică, mi-am dat seama că era capul unui şarpe cu-un-singur-ochi care pătrunsesese parţial în capelă. Mi-am

---

* Un faimos poem al poetului englez William Blake (1754-1827) (n.t.)

mutat privirea într-un punct între ei, privindu-l pe fiecare cu vederea periferică. De departe mult mai bine decât orice încercare de a-i privi direct. Am simțit și privirea lor asupra mea, Unicornul Ordinii și Șarpele Haosului. Nu era o senzație plăcută, și m-am retras până când altarul era în spatele meu.

Amândoi înaintară mai adânc în capelă. Capul Unicornului era plecat, cu cornul îndreptat direct spre mine. Limba Șarpelui ținea în direcția mea.

— Îî, dacă vreunul dintre voi vrea armura asta și obiectele, m-am aventurat, cu siguranță n-am nicio obiec...

Șarpele sâsâi și Unicornul ridică o copită și o lăsă să cadă, crăpând podeaua capelei, linia spărturii înaintând spre mine ca un fulger negru și oprindu-se exact la picioarele mele.

— Pe de altă parte, am remarcat, nu vreau să vă jignesc prin oferta mea, Eminențele Voastre...

Greșit să repeți, interveni slab Frakir.

Spune-mi ce-i corect, am spus încercând mental o sottovoce*.

Nu... Oh!

Unicornul se retrase; Șarpele se înalță. Am căzut în genunchi și am privit într-o parte, privirile lor devenind cumva dureroase fizic. Tremuram și începuseră să mă doară toți mușchii.

Se sugerează, rosti Frakir, *să joci jocul așa cum a fost stabilit*.

Coloana vertebrală mi s-a îndreptat brusc, nu știu cum. Dar am ridicat capul și l-am rotit, privind mai întâi spre Șarpe, apoi spre Unicorn. Deși ochii îmi lăcrimau și mă dureau ca și cum aș fi încercat să mă uit la soare, gestul mi-a reușit.

— Puteți să mă faceți să joc, am zis, dar nu mă puteți face să aleg. Voința e a mea. O să păzesc armura asta toată noaptea, așa cum mi se cere. Dimineata o să plec mai departe fără ea, pentru că am ales să n-o port.

Fără ea s-ar putea să mori, rosti Frakir, ca și cum ar fi tradus.

Am ridicat din umeri.

---

* șoaptă, voce scăzută — în lb. italiană în original (*n.t.*).

— Dacă e să aleg eu, aleg să nu-l plasez pe unul din voi înaintea celuiilalt.

O rafală de vânt fierbinte și rece trecu pe lângă mine, părând un oftat cosmic.

O să alegi, transmise Frakir, fie conștient, fie nu. Toți fac la fel. Pur și simplu ți s-a cerut să dai o formă alegerii tale.

— Ce e atât de special în cazul meu? am întrebat.

Din nou vântul.

Cazul tău e o dublă moștenire, combinată cu o mare putere.

— Niciodată nu mi l-am dorit pe vreunul dintre voi ca dușman, am rostit.

Nu-i destul, veni răspunsul.

— Atunci distrugeți-mă acum.

Jocul e deja în desfășurare.

— Atunci să-l continuăm, am răspuns.

Nu suntem mulțumiți de atitudinea ta.

— Și viceversa, am răspuns.

Tunetul care urmă mă făcu să-mi pierd cunoștința.

Motivul pentru care am simțit că-mi pot permite o corectitudine totală a fost o puternică bănuială că jucătorii acestui joc cu greu ar putea câștiga.

M-am trezit tolănit pe grămada de platoșe pentru picioare, zale, mănuși de armură, coifuri și alte lucruri de aceeași natură, toate având colțuri sau protuberanțe, majoritatea împungându-mă. Am devenit conștient de asta încet-încet, deoarece eram amortit într-o mulțime de locuri importante.

Salut, Merlin.

Frakir, am răspuns. Am fost leșinat mult?

Nu știu. Abia ce mi-am revenit și eu.

Nu știam că o bucată de frânghie poate fi făcută Knockout.

Nici eu. Nu mi s-a mai întâmplat vreodată.

Atunci lasă-mă să-mi îmbunătățesc întrebarea: Ai idee cât timp am fost leșinați?

Destul de mult, cred. Aruncă o privire la intrare și s-ar putea să fii în stare să-ți spun mai multe.

M-am ridicat cu greu în picioare, n-am reușit să mă mențin, m-am prăbușit. M-am târât spre intrare, observând în trecere

că nu lipsea nimic din grămadă. Podeaua era într-adevăr crăpată. Și într-adevăr era un pitic mort în spatele încăperii.

Am privit afară, am văzut un cer strălucitor, cu puncte negre presărate pe el.

Ei bine? am întrebat după un timp.

Dacă nu mă-nșel, ar trebui să se facă dimineată curând.

Întotdeauna mai strălucitor înaintea zorilor, eh?

Ceva de genul ăsta.

Picioarele îmi ardeau în timp ce se refăcea circulația. M-am străduit să mă ridic, m-am rezemat de perete.

Ceva instrucțiuni noi?

Nu încă. Am senzația că vor veni odată cu zorii.

M-am îndreptat clătinându-mă spre cea mai apropiată bancă, m-am prăbușit pe ea.

Dacă acum mai pătrunde ceva aici, n-am altceva la îndemână decât un sortiment ciudat de vrăji. Dormitul pe armură îți lasă câțiva cârcei. Aproape la fel de rău dacă dormi în ea.

Aruncă-mă în brațele inamicului și măcar pot câștiga ceva timp pentru tine.

Mulțumesc.

Cât de departe merg amintirile tale?

De pe vremea când eram copil, cred. De ce?

Mi-amintesc senzațiile când am fost prima oară întărit, acolo în Logrus. Dar tot ce s-a petrecut până am ajuns aici e un fel de vis. Pe care-l folosesc ca o reacție împotriva vieții.

Mulți oameni fac la fel.

Adevărat? Înainte nu puteam gândi sau comunica astfel.

Adevărat.

Crezi că va dura?

Ce vrei să spui?

S-ar putea ca asta să fie o stare temporară? S-ar putea să fi fost îmbunătățit numai ca să fac față împrejurărilor speciale din acest loc?

Nu știu, Frakir, am răspuns, masându-mi pulpa stângă. Bănuiesc că e posibil. Te-ai atașat de starea asta?

Da. Urât din partea mea, bănuiesc. Cum poate să-mi pese de ceva care nu-mi va lipsi atunci când va dispărea?

Bună întrebare, și eu nu știu răspunsul. Poate că ai fi dobândit această stare oricum, de fapt.

Nu cred. Dar nu sunt sigur.

Ți-e frică de regres?

Da.

Uite ce e. Când găsim o cale de a ieși de aici, stai în spate.

N-aș putea face asta.

De ce nu? Poți interveni la nevoie, dar pot să-mi port singur de grijă. Acum, că ești simțitor, ar trebui să ai propria viață.

Dar eu sunt un monstru.

Nu suntem cu toții? Voiam doar să știi că înțeleg, și pentru mine e-n ordine.

Mai pulsă o dată și tăcu.

Îmi doream să nu-mi fi fost teamă să beau apa.

Am rămas acolo aproape o oră, trecând în revistă tot ce mi se-ntâmplase recent, căutând tipare, indicii.

Aproape că te pot auzi gândind, rosti deodată Frakir, și ți-aș putea oferi ceva într-o anumite zonă.

Oh? Și care ar fi aceea?

Cel care te-a adus aici...

Chestia care semăna cu tatăl meu?

Da.

Ce-i cu el?

Era diferit față de ceilalți doi musafiri. Era omenesc. Ei nu erau.

Vrei să spui că, de fapt, e posibil să fi fost Corwin?

Nu l-am întâlnit niciodată, așa că nu pot spune. Oricum, nu era una dintre acele structuri.

Știi ce erau?

Nu. Știi doar un singur lucru neobișnuit despre ele, și nu înțeleg absolut nimic.

M-am aplecat în față și mi-am masat tâmplile. Am inspirat adânc de câteva ori. Gâtul mi-era foarte uscat și mă dureau mușchii.

Dă-i drumul. Aștept.

Nu prea știu cum să explic, spuse Frakir. Dar pe vremea zilelor dinainte de a deveni simțitor, m-ai purtat nepăsător pe încheietura ta când ai traversat Modelul.

Mi-amintesc. Multă vreme după aceea am avut o cicatrice, din cauza reacției tale.

Lucrurile Haosului și cele ale Ordinii nu se împacă prea bine. Dar am supraviețuit. Și experiența e înregistrată în mine. Acum, siluetele lui Dworkin și Oberon care te-au vizitat în grotă...

Da?

Pe lângă aparenta lor înfățișare umană pulsau câmpuri energetice în structuri geometrice.

Ca un fel de animație pe computer.

Poate ceva de genul ăsta. N-aș putea spune.

Și tatăl meu nu era așa ceva?

Nu. Dar nu aici voiam să ajung. Am recunoscut sursa. Am devenit brusc atent.

Ce vrei să spui?

Vârtejurile — structurile geometrice pe care se bazau siluetele — reproduceau fragmente ale Modelului din Amber.

Cred că te-nșeli.

Nu. Ce mi-a lipsit în simțire am compensat în memorie. Ambele siluete erau răsuciri tridimensionale ale segmentelor Modelului.

De ce ar crea Modelul simulacre ca să mă supravegheze?

Eu sunt doar un mărunț ajutor pentru crime. Rațiunea nu e deocamdată unul dintre punctele mele forte.

Dacă Unicornul și Șarpele sunt implicați, presupun că e și Modelul.

Știm că Logrusul este.

Și mi se pare că Modelul a demonstrat simțire în ziua în care l-a traversat Coral. Să zicem că e adevărat și să adăugăm capacitatea de a elabora structuri — oare acesta e locul în care a vrut să mă aducă? Sau Corwin m-a teleportat altundeva? Și ce vrea Modelul de la mine? Și ce vrea tatăl meu de la mine?

Îți invidiez abilitatea de a da din umeri, răspunse Frakir. Astea sunt ceea ce tu numești întrebări retorice?

Presupun că da.

Încep să-mi sosească alt gen de informații, așa că bănuiesc că noaptea e pe sfârșite.

Am tâșnit în picioare.

Asta înseamnă că pot să mănânc — și să beau? am întrebat. Așa cred.

M-am mișcat repede.

Pentru că sunt nou în chestia asta, nu mă pot abține să nu mă-ntreb dacă nu cumva e o lipsă de respect să treci astfel peste un altar, comentă Frakir.

Flăcările negre pâlpăiră când am trecut printre ele.

La naiba, nici măcar nu știu ce e un altar, am răspuns, și întotdeauna am considerat lipsa de respect drept ceva care trebuie bine precizat.

Pământul se cutremură ușor când am înșfăcat ulciorul și am înghițit cu lăcomie.

Deci, din nou, poate ai marcat încă un punct, am rostit, înecându-mă.

Am dus ulciorul și pâinea în jurul altarului, pe lângă piticul țeapăn și spre banca situată de-a lungul peretelui negru. Așezându-mă, am început să mănânc și să beau mai lent.

Ce ne mai așteaptă? am întrebat. Ai spus că informația plutește în aer.

Ai stat de veghe cu succes, spuse. Acum trebuie să selectezi ce ai nevoie dintre armurile și armele pe care le-ai păzit, apoi să treci printr-una dintre cele trei uși din peretele ăsta.

Care dintre ele?

Una e ușa Haosului, una a Ordinii, iar despre a treia nu știu nimic.

Îți, cum să ia cineva o decizie în cunoștință de cauză în privința asta?

Cred că drumul tău ar putea fi blocat, cu excepția ușii prin care ar trebui să treci.

Deci nu prea am de ales, nu-i așa?

Cred că chestiunea ușii ar putea fi prezisă în funcție de alegerea făcută în departamentul hardware.

Am terminat pâinea, am făcut-o să alunece cu restul de apă. Apoi m-am ridicat în picioare.

Ei bine, am spus, hai să vedem cum vor acționa dacă nu fac nicio alegere. Păcat de pitic.

Știa în ce se bagă, ce riscă.

E mai mult decât aș putea spune.

M-am apropiat de ușa din dreapta mea întrucât era cea mai la îndemână. Dădea într-un coridor luminos care devenea din ce în ce mai strălucitor pe măsură ce ieșea din raza vizuală, la câțiva pași distanță. Am continuat să merg. Aproape că mi-a zdrobit nasul. Era ca și cum aș fi dat peste un zid din sticlă. Lucrurile se legau. Nu mă puteam imagina mergând astfel prin lumină.

De fapt, devii mai cinic după cum observ, remarcă Frakir. Ți-am prins gândul.

Bine.

M-am apropiat de ușa din mijloc cu mai multă grijă. Era gri și părea că duce și ea într-un coridor lung. Puteam vedea de-a lungul lui ceva mai mult decât în primul, deși nu existau decât pereții, tavanul și podeaua. Am întins brațul și am descoperit că drumul nu era blocat.

Se pare că asta e, remarcă Frakir.

Poate.

M-am deplasat la intrarea din stânga, pasajul fiind negru ca interiorul buzunarului lui Dumnezeu. Din nou n-am întâlnit rezistență când am căutat bariere ascunse.

Hm. Se pare că am de ales.

Straniu. N-am nicio instrucțiune despre asta.

Am revenit la cea din mijloc, am făcut un pas înainte. Auzind un sunet în spate, m-am răsucit. Piticul se ridicase. Ținea mâinile în șolduri și râdea. Am încercat să mă întorc din drum, numai că acum ceva îmi bloca întoarcerea. Deodată scena se micșoră, ca și cum aș fi accelerat înapoi.

Credeam că micuțul e mort, am zis.

Și eu. Prezenta toate semnele.

M-am răsucit, înapoi în direcția în care mă îndreptasem. Nu mai era senzația de accelerare. Poate că se retrăsese capela în timp ce stăteam nemișcat.

Am făcut un pas înainte, apoi încă unul. Pașii mei nu scoteau niciun sunet. Am început să merg. După câțiva pași am

încercat să ating cu mâna peretele din stânga. N-am dat peste nimic. Am încercat cu dreapta. Am pășit spre dreapta și am încercat din nou. Nimic. Totuși mă aflam la o distanță aproximativ egală de cei doi pereți fantomatici. Mârâind, i-am ignorat și am mers înainte.

Ce se-ntâmplă, Merle?

Simți sau nu pereții din dreapta și din stânga noastră? am întrebat.

Nu, răspunse Frakir.

Bănuiești unde ne aflăm?

Mergem printre umbre.

Încotro ne îndreptăm?

Încă nu știi. Oricum urmăm Calea Haosului.

Ce? De unde știi? Credeam că trebuie să luăm ceva Haotic din grămadă ca să ni se dea voie aici.

În clipa aceea, am făcut o cercetare rapidă. Am găsit stiletul ascuns în teaca cizmei drepte. Chiar și în lumina scăzută am putut recunoaște măiestria execuției unui obiect de acasă.

Am fost cumva prinși în capcană, am spus. Acum știu de ce râdea piticul. Mi-a pus stiletul aici în timp ce eram leșinați.

Dar încă mai ai o alegere — între acest coridor și cel întunecat.

Adevărat.

Atunci de ce l-ai ales pe ăsta?

Lumina era mai bună.

O jumătate de duzină de pași mai târziu până și urmele pereților dispăruseră. Idem tavanul, că veni vorba. Privind în urmă, n-am mai văzut nicio urmă de coridor sau de intrare. Era doar o imensă zonă întunecată. Din fericire, podeaua sau solul rămăseseră ferme sub tălpi. Singura modalitate în care puteam distinge drumul datorită lucirii din jur era legată de vizibilitate. Am parcurs un traseu gris-perle printr-o vale a umbrei, cu toate că, din punct de vedere tehnic, bănuiesc, mergeam printre umbre. Căținel-căținel. Cineva sau ceva răs-pândise cu zgârcenie un minimum de lumină ca să-mi marcheze drumul.

Mi-am târât picioarele prin tăcerea sinistă, întrebându-mă prin câte umbre trecusem, apoi întrebându-mă dacă nu cumva judecam fenomenul prea simplist. Probabil.

În clipa aceea, înainte de a putea invoca matematica, am crezut că văd ceva mișcându-se în dreapta. M-am oprit. Apăruse un stâlp înalt din abanos, vag, undeva la limita vizualului. Dar nu se mișca. Am tras concluzia că propria mea deplasare îi dăduse aparența mișcării. Gros, nemișcat, neted — mi-am plimbat privirea peste obiectul întunecat până l-am pierdut din vedere. Se pare că nu exista nicio modalitate de a-i aprecia înălțimea.

M-am răsucit. Am mai făcut câțiva pași. Atunci am observat încă un stâlp — în fața mea, spre stânga. L-am aruncat doar o scurtă privire în timp ce-mi continuam drumul. La scurt timp, apărură mai mulți de fiecare parte. Bezna în care se înălțau nu conținea nimic asemănător stelelor, pozitive sau negative; țesătura universului meu era o beznă simplă,

uniformă. Un pic mai târziu, stâlpii apărură în grupări stranii, unele foarte aproape, și dimensiunile lor nu mai păreau uniforme.

M-am oprit, am întins mâna spre o grupare din stânga mea, care părea foarte aproape. Nu era, totuși. Am făcut un pas în direcția aceea.

Am simțit o bruscă strânsoare la încheietură.

În locul tău, n-aș face asta, remarcă Frakir.

De ce nu? am întrebat.

S-ar putea să te rătăcești și să dai de bucluc.

Poate că ai dreptate.

Am început să alerg. Orice se întâmpla, singura mea dorință reală era să termin cât mai curând posibil, astfel încât să pot reveni la chestiunile pe care le socoteam importante — s-o găsesc pe Coral, să apară Luke, să găsesc o cale de a trata cu Jurt și Julia, să-l caut pe tata...

Stâlpii, la distanțe diferite, alunecau pe lângă mine și, printre ei, începură să apară lucruri care nu erau stâlpi. Unele erau mici, asimetrice; altele erau înalte, conice; unele se sprijineau pe cele de-alături, altele deasupra sau zăceau sparte la baza lor. Era un fel de ușurare să văd distrusă acea regularitate monotonă, într-un fel care demonstra că forțele acționează asupra formelor.

Solul își pierdu din netezime, deși își păstră o însușire geometrică stilizată în înfățișarea denivelată a diverselor niveluri. Drumul meu rămase neted și slab luminat în timp ce alergam printre ruinele a mii de Stonehenge*.

Am mărit pasul și, curând, treceam pe lângă galerii, amfiteatre, grămezi de pietre asemănătoare unor păduri. Mi s-a părut că zăresc o mișcare între câteva dintre ele, dar din nou cred că putea fi doar o impresie datorată vitezei și luminii slabe.

Simți ceva viu în apropiere? l-am întrebat pe Frakir.

Nu, veni răspunsul.

Mi s-a părut că văd ceva mișcând.

---

* Monument preistoric situat în comitatul Wiltshire (Anglia). E o structură circulară alcătuită din stânci verticale (n.t.).

Poate că ai văzut. Asta nu înseamnă că e acolo.

Vorbești de mai puțin de o zi și deja ai învățat sarcasmul.

Urăsc să spun asta, șefule, dar tot ce-am învățat am extras din vibrațiile tale. Nu mai am pe nimeni în apropiere care să mă învețe manierele și altceva.

Touche, am spus. Poate ar fi mai bine să te avertizez eu dacă apare vreun necaz.

Touche, șefule. Hei, îmi plac aceste metafore de luptă.

Câteva clipe mai târziu, am încetinit pasul. În față sclipea ceva în dreapta. Existau clipe de albastru și roșu în schimbarea intensităților luminoase. M-am oprit. Aceste sclipiri durau doar câteva clipe, dar erau mai mult decât suficiente ca să mă facă să fiu precaut. Am privit sursa lor aparentă multă vreme.

Da, rosti Frakir după un timp. Precauția e la ordinea zilei. Dar să nu mă-ntrebi la ce să te aștepti. Nu am decât o senzație generală de amenințare.

Poate că există o cale prin care aș putea afla ce e.

Ca să faci asta, ar trebui să părăsești traseul, răspunse Frakir, și, din moment ce drumul trece prin cercul de pietre de unde vine, aș zice să n-o faci.

Nimeni nu mi-a spus că nu mă pot abate din drum. Ai vreo instrucțiune în privința asta?

Știi doar că trebuie să urmezi traseul. Totuși, n-am nimic special referitor la consecințele abaterii din drum.

Hm.

Drumul se curba spre dreapta și l-am urmat. Dădea direct în masivul cerc de pietre și, deși am încetinit pasul, n-am deviat. L-am studiat în timp ce mă apropiam, totuși, și am observat că, deși traseul pătrundea acolo, nu mai ieșea.

Ai dreptate, remarcă Frakir. Exact ca bârlogul dragonului.

Dar trebuie s-o luăm pe drumul ăsta.

Da.

Așa vom face.

Am încetinit mersul în ritmul unei plimbări și am urmat traseul strălucitor între două socluri cenușii.

Lumina era diferită în cerc față de cea din exterior. Era mai puternică, deși locul era încă un studiu în alb și negru, sclipind ca un alt tărâm de basm. Pentru prima oară de când

eram aici am văzut ceva care părea a fi viu. Ceva care semăna cu iarba; era argintie și părea smălțuită cu picături de rouă.

M-am oprit și Frakir se contractă într-un fel foarte ciudat — mai puțin un avertisment, pare-se, cât mai degrabă o stare de interes. În dreapta se afla un altar — complet diferit față de cel din capelă. Acesta era o lespede brută așezată pe doi bolovani. Fără lumânări, pânze sau alte rafinamente eclesiastice care să-i țină companie doamnei care zăcea pe altar, cu încheieturile și gleznele legate. Pentru că mi-am amintit o situație deranjantă asemănătoare prin care am trecut cândva, toate preocupările mele s-au îndreptat spre doamnă — păr-alb, piele-neagră, și cumva familiară — impulsul spre individul ciudat care stătea în spatele altarului, cu fața spre mine, cu spada ridicată în mâna stângă. Jumătatea dreaptă a trupului era complet neagră; stânga, orbitor de albă. Imediat electrizat de tablou, am pășit înainte. Vraja mea „Concert pentru Artă Gastronomică și Cuptor cu Microunde“ l-ar fi tocat mărunț și l-ar fi opărit într-o fracțiune de secundă, dar îmi era inutilă deoarece nu puteam pronunța cuvintele magice.

Mi s-a părut că-i simt privirea ațintită asupra mea în timp ce mă repezeam spre el, deși o parte a lui era prea întunecată și cealaltă prea strălucitoare ca să știu sigur. În clipa aceea, mâna înarmată coborî și lama pătrunse în pieptul ei sub stern cu o mișcare arcuită. Atunci ea țipă și sângele țâșni și era roșu printre toate cele din jur, alb și negru, și mi-am dat seama în timp ce acoperea mâna individului că, dacă aș fi încercat, aș fi putut rosti vraja și aș fi salvat-o.

Apoi altarul se prăbuși și un vârtej cenușiu îmi acoperi întregul tablou. Sângele se răsuci prin el ca un efect al unui cilindru-de-frizerie, răspândindu-se treptat și transformând vârtejul în roșiatic, apoi roz, apoi spre argintiu, după care dispăru. Când am ajuns în locul acela, doar ierburile scânteiau, sans* altar, sans preot, fără jertfă.

Am încremenit, holbându-mă.

— Oare visăm? am întrebat cu voce tare.

---

* fără; în lb. franceză în original (n.t.)

Nu cred că sunt în stare să visez, răspunse Frakir.

— Atunci spune-mi ce-ai văzut.

Am văzut un tip înjunghiind o doamnă care era legată de o stâncă. Apoi totul s-a prăbușit și a dispărut. Individul era alb și negru, sângele era roșu, doamna era Deirdre...

— Ce? Pentru numele lui Dumnezeu, ai dreptate! Semăna cu ea — în negativ. Dar ea e moartă deja...

Trebuie să-ți reamintesc că eu am văzut ceea ce crezi tu că ai văzut. Nu știu care au fost datele brute, ci doar amestecul pe care l-a făcut sistemul tău nervos. Percepțiile mele speciale îmi spun că nu erau oameni normali, ci creaturi în genul siluetelor lui Dworkin și Oberon care te-au vizitat în grotă.

În clipa aceea mi-a trecut prin minte un gând absolut îngrozitor. Siluetele lui Dworkin și Oberon mă făcuseră să mă gândesc imediat la simulările în trei dimensiuni prin computer. Și capacitatea de scanare-a-umbrei a lui Ghostwheel se baza pe abstracții digitalizate ale fragmentelor Modelului despre care credeam că e dotat în mod special cu această însușire. Și Ghost întrebase — aproape nostalgic, acum îmi dădeam seama — despre însușirile dumnezeiești.

Oare propria mea creație se juca cu mine? Oare Ghost mă întemnițase într-o umbră dezolantă și îndepărtată, îmi blocase toate strădaniile de comunicare și juca un joc elaborat cu mine? Dacă își putea învinge propriul creator, oare nu simțea că dobândise o elevare personală — la un nivel dincolo de statutul meu în universul lui personal? Poate. Dacă tot continui să întâlnești simulări pe computer, *cherchez le deus ex machina**.

Asta mă făcea să mă-ntreb cât de puternic era Ghostwheel în realitate. Deși puterea lui era, parțial, o analogie a Modelului, eram convins că nu se potrivea cu aceea a Modelului — sau a Logrusului. Nu mi-l închipuiam blocând acest loc față de un altul.

Pe de altă parte, tot ce-ar fi fost necesar ar fi fost să mă fi blocat. Bănuiesc că ar fi putut personifica Logrusul în întâlnirea fulger la sosirea mea. Dar asta ar fi presupus de fapt

---

* căutați rezolvarea. În franceză și latină în original. (n.t.)

întărirea lui Frakir prin Ghost, și nu credeam că ar fi în stare. Și cum rămâne cu Unicornul și Șarpele?

— Frakir, am întrebat, ești sigur că într-adevăr Logrusul te-a întărit de data asta și te-a programat cu toate instrucțiunile pe care le ai?

Da.

— Ce te face să fii atât de sigur?

A fost aceeași senzație ca la prima noastră întâlnire în Logrus, când am fost întărit prima oară.

— Înțeleg. Întrebarea următoare: E posibil ca Unicornul și Șarpele pe care i-am văzut în capelă să fie același gen de creaturi ca Oberon și Dworkin din grotă?

Nu. Aș fi știut. Nu erau deloc ca ei. Erau cumpliți și puternici și exact ceea ce păreau a fi.

— Bun, am zis. M-am temut că ar putea fi o șaradă pusă la cale de Ghostwheel.

Știu că asta gândești. Deși nu pricep de ce realitatea Unicornului și Șarpelui ar contrazice teza. Pur și simplu au intrat în structura lui Ghost ca să-ți spună să nu te mai zbegui, deoarece voiau să intri în joc.

— Nu m-am gândit la asta.

Și poate că Ghost a izbutit să găsească și să pătrundă într-un loc care e destul de inaccesibil Modelului și Logrusului.

— Presupun că aici ai nimerit-o. Din păcate, asta mă întoarce exact de unde am plecat.

Nu, pentru că acest loc nu a fost creat de Ghost. Întotdeauna a fost aici. Asta am aflat-o de la Logrus.

— Bănuiesc că m-am liniștit un pic aflând asta, dar...

Nu mi-am isprăvit gândul deoarece o mișcare bruscă îmi atrase atenția pe quadrantul opus al cercului. Acolo am văzut un altar pe care nu-l observasem înainte, cu o siluetă feminină stând în spatele lui, un bărbat pătat în umbră și lumină zăcând legat pe altar. Păreau foarte asemănători cu prima pereche.

— Nu! am strigat. Isprăviți!

Dar spada coborî chiar dacă m-am îndreptat în direcția aceea. Ritualul se repetă și altarul se prăbuși, și totul fu luat din nou de vârtej. Când am ajuns acolo, nu mai exista nicio urmă că se petrecuse ceva neobișnuit.

— Ce zici de asta? l-am întrebat pe Frakir.

Aceleași forțe ca mai înainte, dar cumva inversate.

— De ce? Ce se-ntâmplă?

E o adunare a puterilor. Modelul și Logrusul încearcă amândoi să-și croiască drum în acest loc, pentru scurt timp. Jertfele, ca acelea la care tocmai ai fost martor, îi ajută să le asigure deschizătura de care au nevoie.

— De ce vor să se manifeste aici?

Teritoriu neutru. Vechea lor vrajbă se schimbă în moduri subtile. Se așteaptă ca tu, într-un fel sau altul, să găsești o cale de a echilibra balanța.

— N-am nici cea mai vagă idee cum aș putea rezolva asta.

Când va sosi timpul, vei avea.

Am revenit pe drum și am continuat să merg.

— Am trecut pe aici pentru că era timpul jertfelor? am spus. Sau jertfele s-au produs pentru că treceam pe-aici?

Era stabilit să se petreacă în apropierea ta. Tu ești un factor de legătură.

— Atunci crezi că m-aș putea aștepta să...

O siluetă se ivi de după o stâncă în stânga mea și chicoti ușor. Mâna mea se îndreptă spre spadă, dar mâinile lui erau goale și se mișca lent.

— Vorbești singur. Semn rău, remarcă el.

Bărbatul era un studiu în negru, alb și gri. De fapt, după aspectul beznei de pe partea dreaptă și după conturul luminii pe stânga, trebuie că era primul mânător al stiletului de sacrificiu. Nu puteam spune exact. Oricine sau orice ar fi fost, nu-mi doream să facem cunoștință.

Așa că am ridicat din umeri.

— Singurul semn care mă interesează aici e cel pe care scrie „IESIRE“, i-am spus când am trecut pe lângă el.

Își lăsă mâna pe umărul meu și mă răsuci cu ușurință spre el.

Din nou chicotitul.

— Trebuie să ai grijă ce-ți dorești în locul ăsta, îmi spuse pe un ton grav și uniform, pentru că uneori dorințele sunt îndeplinite aici, și dacă cel care-ți îndeplinește dorința e răutăcios și citește „obștescul sfârșit“ în loc de „ieșire“ — atunci, poc!

S-ar putea să încetezi să mai existe. Dispari în fum. În adâncul pământului. Direct în iad și gata.

— Am fost deja acolo, am răspuns, și într-o mulțime de locuri apărute pe drum până acolo.

— Phiii! Uite! Dorința ți-a fost îndeplinită, remarcă el, ochiul stâng prinzând o sclipire de lumină și reflectând-o, ca ochiul unei fiare, în direcția mea. Oricum m-aș fi răsucit sau aș fi privit pe furis, totuși, nu i-aș fi prins ochiul drept. Aici! spuse arătând cu degetul.

Am întors capul în direcția pe care o indicase și, acolo, pe vârful unui dolmen strălucea un semn exact ca acela de deasupra ieșirii de urgență de la teatrul pe care obișnuiam să-l frecventez lângă campus.

— Ai dreptate, am spus.

— Vei trece pe acolo?

— Tu ai face-o?

— Nu e nevoie, răspunse el. Deja știu ce e acolo.

— Ce? am întrebat.

— Cealaltă parte.

— Ce nostim, am răspuns.

— Dacă cineva îți îndeplinește dorința și o refuzi, s-ar putea să enervezi Puterile, spuse.

— Chesti asta o știi direct de la sursă?

Am auzit atunci un zgomot ca un scrâșnet, ca un clinchet, și de-abia după câteva clipe mi-am dat seama că scrâșnea din dinți. Atunci m-am îndreptat spre semnul de ieșire, vrând să inspectez cât mai îndeaproape.

Am văzut două stânci fixe cu o lespede lată așezată deasupra. Poarta astfel alcătuită era destul de largă pentru a trece prin ea. Era fantomatică, totuși...

Treci prin ea, șefule?

— De ce nu? E una dintre puținele dăți în viața mea când mă simt indispensabil celui care conduce jocul.

Eu unul n-aș fi atât de încrezător... începu Frakir, dar promisem deja.

Nu mi-au trebuit decât trei pași rapizi și priveam deja peste un cerc de stânci și iarbă scânteietoare spre un bărbat alb-și-negru către un alt dolmen pe care se afla un semn de

ieșire, cu o formă fantomatică în el. Am ridicat mâna dreaptă deasupra capului. La fel făcu și silueta întunecată. M-am răsucit înapoi în direcția în care pornisem inițial. Silueta fantomatică de vizavi de mine avea și ea mâna ridicată. Am pășit înainte.

— Ce lume mică, am remarcat, dar nu mi-ar plăcea s-o zугrăvesc.

Bărbatul izbucni în râs.

— Acum ți s-a reamintit că orice ieșire de-a ta este, în egală măsură, și o intrare, spuse.

— Văzându-te aici, mi-am reamintit mai degrabă de o piesă a lui Sartre*, am răspuns.

— Inuman, răspunse, dar filosofic convingător. Întotdeauna am crezut că iadul e reprezentat de ceilalți. Numai că eu n-am făcut nimic ca să-ți trezesc suspiciunea, nu-i așa?

— Ai fost sau n-ai fost persoana pe care am văzut-o sacrificând o femeie în apropiere? am întrebat.

— Chiar dacă aș fi fost, ce contează pentru tine? N-ai fost implicat.

— Presupun că sunt preocupat de micile amănunte — ca, de pildă, însemnătatea vieții.

— Indignarea e ieftină. Până și venerația lui Albert Schweitzer* față de viață nu includea tenia, musca țete, celula canceroasă.

— Știi exact ce-am vrut să spun. Ai sacrificat sau nu o femeie pe un altar din piatră cu puțin timp în urmă?

— Arată-mi altarul.

— Nu pot. A dispărut.

— Arată-mi femeia.

— A dispărut și ea.

— În cazul ăsta, nu prea ai dovezi.

— Țsta nu e un tribunal, la naiba! Dacă vrei să stăm de vorbă, răspunde-mi la întrebare. Dacă nu, hai să ne oprim să mai facem zgomot.

---

* Aluzie la piesa „Cu ușile închise“ de Jean-Paul Sartre (*n.t.*).

** Albert Schweitzer (1875-1965) — teolog, muzician, filosof și medic. Născut în Alsacia-Lorena. În 1952, Laureat al Premiului Nobel pentru filosofia lui „Venerație pentru viață“ (*n.t.*).

— Ți-am răspuns.

Am dat din umeri.

— În regulă, am spus. Nu te cunosc și sunt foarte fericit așa. O zi bună.

M-am îndepărtat cu un pas de el, înapoi în direcția drumului. În răstimp, roști:

— Deirdre. O chema Deirdre și, într-adevăr, am ucis-o, și păși în dolmenul din care eu tocmai ieșisem, și acolo și dispăru. Imediat am privit peste drum, dar nu ieși pe la semnul de ieșire. Am schimbat direcția și am pășit și eu în dolmen. Am ieșit pe partea cealaltă, peste drum, observându-mă pe mine însumi intrând pe partea opusă. Nu l-am văzut nicăieri pe străin pe parcurs.

— Ce zici de asta? l-am întrebat pe Frakir în timp ce reve-neam spre traseu.

Un spirit al locului, poate? Un spirit periculos al unui loc periculos? se aventurează el. Nu știu, dar cred că și el era una dintre acele structuri blestemate — și acestea sunt mai puternice aici.

M-am îndreptat spre traseu, am pus piciorul pe el și am început să-l urmez din nou.

— Tiparele tale de discurs s-au modificat enorm de când ai fost îmbunătățit, am remarcat.

Sistemul tău nervos e un profesor priceput.

— Mulțumesc. Dacă individul ăla apare iar și tu îl simți înainte să-l văd eu, dă-mi imediat de știre.

În regulă. De fapt, tot locul ăsta dă senzația uneia dintre acele structuri. Fiecare piatră de aici are o bucățică de model înscrisă în ea.

— Când ai aflat asta?

Când am încercat să ieșim prima oară. Atunci l-am scanat în căutarea pericolului.

Când am ajuns la periferia cercului exterior, am lovit o piatră. Părea destul de solidă.

E aici! avertiză brusc Frakir.

— Hei! veni o voce de deasupra, și am privit în sus. Străinul alb-și-negru era așezat în vârful stâncii, fumând un trabuc subțire. Ținea un potir în mâna stângă.

— Îmi stârnești interesul, puștiule, continuă el. Cum te cheamă?

— Merlin, am răspuns. Pe tine?

În loc să răspundă, se împinse în față, căzu în ralenti, ateriză pe picioare lângă mine. Ochiul stâng privi cruciș în timp ce mă studia. Umbrele curgeau ca o apă neagră pe partea dreaptă. Suflă fumul argintiu în aer.

— Ești o ființă vie, rosti apoi, purtând semnul Modelului și semnul Haosului. Ai sângele Amberului. Care e descendența ta, Merlin?

Umbrele dispărură o clipă și am văzut că ochiul drept îi era acoperit de un petic.

— Sunt fiul lui Corwin, i-am spus, și tu ești — într-un fel — trădătorul Brand.

— Ai ghicit, dar niciodată n-am trădat ceva în care am crezut.

— Asta fiind ambiția ta, am zis. Căminul tău și familia ta și forțele Ordinii n-au contat niciodată pentru tine, nu-i așa? Pufni.

— N-o să mă cert cu un cățeluș obraznic.

— Nici eu nu vreau să mă cert cu tine. Dacă are vreo importanță, fiul tău Rinaldo e, probabil, cel mai bun prieten al meu.

M-am răsucit și am început să merg. Își lăsă mâna pe umărul meu.

— Așteaptă! spuse. Ce înseamnă asta? Rinaldo e doar un băiețas.

— Greșit, am spus. E cam de vârsta mea.

Mâna îi căzu, și m-am întors. Lăsase să-i cadă trabucul, care zăcea fumegând pe drum și își trecuse potirul în mâna ascunsă-de-umbră. Își frecă sprânceana.

— A trecut atâta timp... constată.

Dintr-un capriciu, am extras Atuurile, l-am scos pe al lui Luke, l-am ținut să-l vadă.

— Acesta e Rinaldo, am spus.

Întinse mâna să apuce Atuul și, din cine știe ce motiv necunoscut, l-am lăsat să-l ia. Îl privi multă vreme.

— Se pare că aici nu funcționează contactul prin Atu, am zis. Ridică privirea, clătină din cap și îmi înapoie cartea.

- Nu, nu funcționează, roști. Ce face... el?
- Știi că l-a ucis pe Caine ca să te răzbune?
- Nu, nu știam. Dar mă așteptam s-o facă.
- Nu ești chiar Brand, nu-i așa?

Dădu capul pe spate și izbucni în râs.

— Sunt în totalitate Brand și nu sunt acel Brand așa cum l-ai cunoscut tu. Orice altă informație te va costa.

— Cât m-ar costa să aflu cine ești cu adevărat? am întrebat în timp ce puneam cărțile la loc în cutiută.

Ridică potirul, îl ținu în fața lui cu ambele mâini, ca o cupă de rugăciune.

— Un pic din sângele tău, spuse.

— Ai devenit vampir?

— Nu, sunt o fantomă-a-Modelului, răspunse. Sângerează pentru mine și o să-ți explic.

— În regulă, am zis. Ar fi bine să fie o poveste interesantă, totuși, și am scos stiletul și m-am înțepat la încheietură, pe care am plasat-o deasupra cupei.

Asemeni uleiului de lampă vărsat, flăcările se înălțară. Firește, asta nu înseamnă că am fost cuprins de flăcări. Dar sângele cuiva din Haos e foarte volatil în anumite locuri, și acesta, evident, era unul dintre ele.

Focul se înteti, jumătate în și jumătate în afara cupei, răspândindu-se pe mâna lui, pe antebraț. Urlă și păru că se prăbușește. M-am retras, și el se transformă într-un vârtej — nu ca acela care urmase jertfelor la care fusesem martor, acesta fiind incandescent — care se ridică în aer cu un răcnet și dispăru o clipă mai târziu, lăsându-mă uluit, holbându-mă în sus și simțind o apăsare directă pe încheietura mea fumegândă.

Uh, ce ieșire spectaculoasă, remarcă Frakir.

— Specialitatea familiei, am răspuns, și apropo de ieșiri...

Am depășit stânca, îndepărtându-mă de cerc. Bezna reveni, intensificată. În mod reflex, traseul meu parcă se luminea. Mi-am eliberat încheietura, am văzut că nu mai fumea.

Atunci am luat-o la fugă, nerăbdător să mă îndepărtez de locul acela. Când am privit înapoi un pic mai târziu, n-am mai văzut stâncile. Doar un vârtej palid, aproape dispărut, urcând, urcând, apoi nimic.

Am continuat să alerg, și traseul începu încet-încet să se incline până când m-am trezit alergând în josul dealului cu un mers ușor, lent. Drumul se întindea ca o panglică luminoasă în jos pe mare distanță înainte de a dispărea din vedere. Eram uluit, totuși, să văd că se intersectează cu o altă linie strălucitoare nu prea departe în jos. Aceste linii dispărură brusc în dreapta și în stânga mea.

— Vreo instrucțiune specială legată de intersecții? am întrebat.

Încă nu, răspunse Frakir. Probabil, e un punct de decizie, fără a ști pe ce ne bazăm până nu ajungi acolo.

Părea o câmpie întinsă, umbroasă, care se întindea dedesubt, ici și colo câteva pete de lumină izolate, unele dintre ele constante, altele ivindu-se, apoi dispărând, toate staționare. Totuși, nu mai erau alte linii, în afara traseului meu și cel pe care-l intersecta. Niciun alt zgomot în afara respirației și pașilor mei. Nicio adiere, niciun miros neobișnuit, și temperatura era atât de blândă încât nici n-o luam în seamă. Din nou forme întunecate de-o parte și de alta, dar nu simțeam nevoia să le cercetez. Nu voiam decât să aflu ce se petrece și să plec naibii de-aici și să-mi văd de treburile mele cât mai curând posibil.

Petice cețoase de lumină începură să apară apoi la intervale neregulate, pe ambele părți ale traseului, pâlpâitoare, fără sursă, cu pete, apărând și dispărând. Păreau niște perdele transparente, cu picățele, atârnate lângă traseu și, la început, nu m-am oprit să le examinez, decât atunci când suprafețele obscure se împutinară, fiind înlocuite de umbre din ce în ce mai distincte. Era ca și cum s-ar fi desfășurat un proces de limpezire, cu o claritate continuă a contururilor dând la iveală obiecte familiare: scaune; mese; mașini parcate; vitrine de magazin. Peste puțin, începură să apară culori slabe în aceste tablouri.

M-am oprit lângă unul și am privit. Era un Chevrolet roșu '57 cu puțină zăpadă pe el, parcat pe o șosea care părea cunoscută. Am înaintat și am întins mâna spre el.

Mâna stângă și brațul se decolorară când intrară în lumina slabă. Am întins mâna ca să ating aripa stângă. Urmă o vagă senzație de contact și o ușoară răcoare. Am dus mâna spre

dreapta, măturând un pic de zăpadă. Când am retras-o, avea zăpadă pe ea. Într-o clipă, peisajul se înnegri.

— Intenționat am folosit mâna stângă, am spus, cu tine la încheietură. Ce era acolo?

Mulțumesc mult. Părea a fi o mașină roșie cu zăpadă pe ea.

— Era o structură a unui gând extras din mintea mea. E tabloul lui Polly Jackson*, transpus în viață.

Atunci lucrurile merg din ce în ce mai rău, Merle. N-aș fi zis că era o structură.

— Concluzii?

Oricine face asta, o face din ce în ce mai bine, sau mai puternic. Sau amândouă.

— Rahat, am spus și m-am răsucit și am continuat să alerg.

Poate ceva vrea să-ți demonstreze că acum te poate batjocori total.

— Atunci, a reușit, am recunoscut. Hei, Ceva-ule! am strigat. Mă auzi? Ai câștigat! M-ai batjocorit total. Acum pot să plec acasă? Dacă vrei să mai încerci ceva, totuși, n-are rost! Nu mai ține poanta!

Fulgerul orbitor care urmă mă făcu să cad la pământ și mă orbi câteva clipe lungi. Am zăcut acolo încordat și contractat, dar nu se auzi niciun tunet. Când mi s-a limpezit privirea și mușchii s-au oprit din spasme, am văzut o gigantică siluetă regală pozând la câțiva pași în fața mea: Oberon.

Numai că era o statuie, a celei care se afla în capătul celălalt al Main Concourse în Amber, sau poate chiar cea adevărată, pentru că la o examinare mai atentă am observat ceva ce părea a fi găinaț de pasăre pe umărul marelui om.

— Obiectul real sau o structură? am rostit cu voce tare.

Real, aș zice, răspunse Frakir.

M-am ridicat încet.

— Înțeleg că ăsta ar fi un răspuns, am spus. Numai că nu înțeleg ce înseamnă.

---

* Pictoriță impresionistă din Austin, Texas. Subiectele predilecte sunt automobilele clasice, peisajele, scaunele și arta figurativă. (n.t.)

Am întins mâna s-o ating și am simțit ceva mai degrabă ca o pânză decât bronz. În clipa aceea, perspectiva mea se modifică într-un fel, și m-am simțit atingând o pictură mai mare decât cea reală a Tatălui Țării. Apoi marginile începură să fluture, se coloră, și am văzut că era o parte dintre acele tablouri cețoase pe lângă care trecusem. După care se undulă și dispăru.

— Renunț, am spus traversând spațiul pe care-l ocupase cu doar câteva clipe înainte. Răspunsurile sunt mai confuze decât situațiile care determină întrebările.

Întrucât trecem printre umbre, asta n-ar putea fi o dovadă că toate lucrurile sunt reale — undeva?

— Presupun. Numai că deja știam asta.

Și că toate lucrurile sunt reale în diferite moduri, în timpuri diferite, în locuri diferite?

— Okay, s-ar putea foarte bine ca mesajul să fie ceea ce spui tu. Mă îndoiesc că se ajunge până la aceste extreme, totuși, doar ca să marcheze puncte filosofice care pentru tine reprezintă ceva nou, dar sunt foarte la modă altundeva. Trebuie să fie un motiv special, unul pe care încă nu-l pot agăța.

Până acum, decorurile pe lângă care trecusem fuseseră natură moartă. Acum, totuși, apăruseră câteva care conțineau oameni; altele, alte creaturi. În acestea, se desfășurau acțiuni — unele violente, unele amoroase, unele pur și simplu domestice.

Da, se pare că există o progresare. Poate că duce undeva.

— Când vor țâșni să mă atace, voi ști că am ajuns.

Cine știe? Înțeleg că critica de artă e o zonă complexă.

Numai că secvențele dispărură la puțin timp după aceea și m-am trezit alergând pe drumul meu luminos prin beznă încă o dată. În jos, în josul pantei încă blânde către intersecție. Unde era Pisica din Cheshire când eu aveam nevoie doar de logica viziunii iepurelui?

O clipă am privit intersecția în timp ce înaintam spre ea. O clipă mai târziu priveam încă intersecția, numai că acum scena se modificase. Acum era un stâlp de felinar în colțul apropiat din dreapta. O siluetă fantomatică stătea lângă el, fumând.

— Frakir, cum au făcut asta? am întrebat.

Foarte repede, răspunse.

— Ce-ți spun vibrațiile?

Atenția e concentrată asupra ta. Nicio intenție rea, încă.

Pe măsură ce mă apropiam, răream pasul. Traseul se transformă în drum pavat, curbe de fiecare parte, cu trotuare. Am pășit de pe stradă pe trotuarul de pe mâna dreaptă. În timp ce mergeam de-a lungul lui, o pâclă jilavă suflă pe lângă mine, atârând între mine și felinar. Am rărit și mai mult pasul. La scurt timp am observat că pavajul se umezise. Pașii mei răsuna ca și cum aș fi mers printre clădiri. Deja ceața devenise atât de densă încât nu distingeam dacă, de fapt, clădirile apăruseră în jurul meu. Se pare că da, pentru că erau zone mai întunecate ici-colo în lumină. Un vânt rece începu să-mi sufle în spate, și picături de rouă cădeau pe mine la intervale neregulate. M-am oprit. Mi-am ridicat gulerul mantiei. De undeva, dintr-un loc nevăzut, mult deasupra capului, se auzi bâzâitul slab al unui aeroplan. Am început să merg din nou după ce trecu. Și mai slab apoi, și înăbușit, poate de vizavi, se auzi sunetul unui pian cântând o melodie pe-jumătate-cunoscută. M-am înfășurat în mantie. Pâcla se învolbură și se îndesi.

Încă trei pași și dispăru, și ea apăru în fața mea, rezemată de felinar. Cu un cap mai scundă decât mine, purta un trenchi și o beretă neagră, părul lucios, negru ca smoala. Lăsă să-i cadă țigara și o strivi lent sub pantoful negru cu toc înalt din piele-de-lac. Am zărit un pic din piciorul ei în acest timp, și era perfect. Apoi scoase din haină o cutiuță plată de argint, cu modelul în relief al unui trandafir pe ea, o deschise, scoase o țigară, o puse între buze, închise cutiuța și o puse la loc. Apoi, fără să se uite la mine, întrebă:

— Ai un foc?

N-aveam niciun chibrit, dar nu era să las un mic amănunt ca ăsta să mă împiedice.

— Desigur, am spus întinzând lent mâna spre trăsăturile acelea delicate. Am ținut-o ușor răsucită ca să nu vadă că mâna e goală. În timp ce șopteam cuvântul magic care provoca o scânteie din vârful degetului în capătul țigării, ea ridică mâna și o atinse pe a mea, ca și cum ar fi vrut s-o oprească. Și ridică

ochii — mari, albastru închis, gene-lungi — și îi întâlnește pe ai mei. Apoi oftă și țigara căzu.

— *Mon Dieu**! spuse și mă cuprinse cu brațele, se lipi de mine și începu să plângă cu sughituri. Corwin! rosti. M-ai găsit! Mi s-a părut o veșnicie!

Am ținut-o strâns, nevrând să vorbesc, să-i distrug fericirea cu ceva atât de idiot ca adevărul. La naiba cu adevărul. I-am dezmiardat părul.

După mult timp se desprinsese din îmbrățișare, mă privi. Încă o clipă și și-ar fi dat seama că era doar o asemănare și că nu vedea decât ceea ce voia ea să vadă.

Așadar:

— Ce caută o fată ca tine într-un loc ca ăsta? am întrebat.

Râse ușor.

— Ai găsit o cale? spuse, după care își îngustă ochii. Nu ești tu...?

Am clătinat din cap.

— N-am avut curajul, i-am spus.

— Cine ești tu? întrebă făcând o jumătate de pas înapoi.

— Numele meu e Merlin și mă aflu într-o călătorie dementă pe care n-o înțeleg.

— Amber, rosti ușor cu mâinile pe umerii mei, și eu am încuviințat.

— Nu te cunosc, rosti apoi. Simt că ar trebui, dar... nu...

Apoi se apropie iar și își odihni capul pe pieptul meu.

Am încercat să spun ceva, să încerc să-i explic, dar îmi puse un deget pe buze.

— Nu încă, nu acum, poate niciodată, spuse. Nu-mi spune. Te rog nu-mi spune mai mult. Dar *tu* ar trebui să știi dacă ești o fantomă-a-Modelului.

— Ce e, de fapt, o fantomă-a-Modelului? am zis.

— Un artefact creat de către Model. El înregistrează pe oricine care-l traversează. Ne poate chema înapoi ori de câte ori vrea, dacă l-am traversat măcar o dată. Ne poate folosi după bunul lui plac, ne poate trimite unde vrea ca să îndeplinim o

---

* Doamne, Dumnezeu! în lb. franceză, în original (*n.t.*).

sarcină — o geas, dacă vrei. Ne poate distruge și ne poate crea din nou.

— Face adesea lucrurile astea?

— Nu știu. Nu-i cunosc dorințele, ca să nu mai zic de operațiunile lui cu altcineva în afară de mine. Apoi: Tu nu ești o fantomă! Sunt sigură de asta! rosti deodată, apucându-mă de mână. Dar e ceva diferit cu tine — diferit față de ceilalți de un sânge cu Amberul...

— Bănuiesc, am răspuns. Descind atât din Curțile Haosului cât și din Amber.

Duse mâna mea la buze ca și cum ar fi vrut s-o sărute. Dar își îndreptă buzele spre încheietura mea unde mă tăiasem la cererea lui Brand. Atunci mi-am dat seama: Probabil că sângele din Amber exercita o atracție specială pentru fantomele-Modelului.

Am încercat să-mi trag mâna dar și ea avea puterea Amberului.

— Uneori, focurile Haosului trec prin mine, am spus. S-ar putea să te rănească.

Ridică mâna lent și zâmbi. Avea sânge pe buze. Am coborât privirea și am văzut că și încheietura mea era plină de sânge.

— Sângele Amberului are putere asupra Modelului, începu ea și ceata se rostogoli, se învâртеji în jurul gleznelor. Nu! strigă și se aplecă în față încă o dată.

Vârtejul se ridică până la genunchi, până la pulpe. I-am simțit dinții pe încheietura mea, sfâșiind. Nu știam nicio vrajă contra acesteia, așa că i-am pus brațul peste umăr și i-am mângâiat părul. Câteva clipe mai târziu se dizolvă în îmbrățișarea mea, devenind un vârtej însângerat.

— Drum bun, i-am auzit vaietul în timp ce se roti departe de mine, cu țigara încă mocnind pe pavaj, cu sângele scurgându-mi-se lângă ea.

M-am răsucit. Am plecat mai departe. Slab, slab, prin noapte și ceață puteam încă auzi pianul cântând o melodie de pe vremuri.

Am luat-o pe drum în dreapta și, oriunde se scurgea sângele meu, realitatea se topea câte puțin. M-am vindecat rapid, totuși, și sângerarea s-a oprit curând. Peste puțin, se opri și zvâcnirea.

M-ai umplut tot de sânge, șefule.

— Ar fi putut fi foc, am remarcat.

M-am pârlit un pic, acolo la stânci.

— Îmi pare rău. Ai idee ce se petrece?

N-am instrucțiuni noi, dacă la asta te referi. Dar m-am gândit, acum când știu cum s-o fac, și locul ăsta devine din ce în ce mai fascinant. Întreaga poveste cu fantomele-Modelului, de pildă. Dacă Modelul nu poate pătrunde aici direct, măcar poate folosi agenți. Nu crezi că și Logrusul ar putea proceda la fel?

— Bănuiesc că e posibil.

Am impresia că e un fel de duel între ei aici, dedesubtul realității, între umbre. Și dacă acest loc a apărut primul? Înaintea Umbrei, chiar? Dacă s-au luptat încă de la începuturi, în cine știe ce modalitate metafizică?

— Și dacă a fost așa?

Asta ar putea face ca Umbra să fie un reflex tardiv, un derivat al tensiunii dintre poli.

— Mă tem că nu pricep, Frakir.

Și dacă Amber și Curțile Haosului au fost create doar ca să furnizeze agenți pentru acest conflict?

— Și dacă ideea asta ți-a fost indusă de către Logrus pe parcursul îmbunătățirii tale?

De ce?

— O altă cale de a mă face să cred că acest conflict e mai important decât oamenii. O altă presiune ca să mă facă să aleg una din părți.

Eu nu mă simt manipulat.

— Așa cum ai subliniat, ești nou în chestia asta cu gândirea. Și asta e o cale de gândire al naibii de abstractă ca s-o urmezi atât de devreme în joc.

Crezi?

— Crede-mă pe cuvânt.

Cu ce ne alegem din asta?

— O atenție nedorită de la Înălțimea Sa.

Mai bine controlează-ți limbajul dacă asta e zona lor de război.

— O ciumă pe ambele case. Dintr-un motiv pe care nu-l înțeleg, au nevoie de mine pentru acest joc. S-au resemnat cu asta.

De undeva din față am auzit un tunet.

Înțelegi ce vreau să spun?

— E un bluf, am răspuns.

Al cui?

— Al Modelului, cred. În sectorul ăsta, fantomele lui se ocupă de realitate.

Știi, am putea să ne-nșelăm. Să tragem la nimereală.

— Eu simt că tragem în beznă. De aceea refuz să joc după regulile altuia.

Ai un plan?

— Ia-o domol! Și dacă-ți spun „omoară!“, fă-o! Hai să mergem unde trebuie.

Am început să alerg din nou, lăsând în urmă ceața, lăsând fantomele să se joace de-a fantomele în orașul lor fantomatic. Drum luminos printr-o țară întunecată, eu alergând, răsturnând modificarea-umbrei, în timp ce teritoriul încearcă să mă schimbe. Și acolo, în față, o flacăra și încă niște tunete, scene de stradă virtuale apărând și dispărând lângă mine.

Și apoi era ca și cum aș fi alergat singur, siluetă întunecată fugind pe un drum luminos — până când mi-am dat seama că, într-adevăr, era, într-un fel, un efect de oglindă. Mișcările

siluetei din dreapta mea care le mima pe ale mele; scene trecătoare în stânga apăreau în imagine în dreapta celuilalt.

Ce se-ntâmplă, Merle?

— Nu știu. Dar n-am chef de simbolism, alegorie și diverse prostii metaforice. Dacă asta vrea să însemne că viața e o cursă cu tine însuți, atunci e o prostie — doar dacă nu cumva sunt platitudini reale ale Puterilor care trag sforile în spectacolul ăsta. Atunci bănuiesc că s-ar potrivi cu personajele. Tu ce crezi?

Cred că încă ești în pericol de a fi lovit de fulger.

Nu urmă fulgerul, ci reflecția mea. Efectul imagistic continuă mult mai mult decât oricare dintre secvențele de-lângă-drum de mai înainte, la care fusesem martor. Eram pe punctul de a-l respinge, de a-l ignora total, când reflecția mea țâșni în viteză și ajunse înaintea mea.

Oho!

— Mda, am aprobat mărintz ritmul ca să închid deschizătura și să prind pasul celuilalt Eu întunecat.

Am mers în paralel doar câțiva metri după ce l-am ajuns din urmă. După care începu din nou să forțeze. Am mărit pasul și l-am ajuns din urmă încă o dată. Apoi, dintr-un impuls, am inspirat, am expirat, și m-am năpustit înainte.

Dublura mea observă asta după un timp, se mișcă mai iute, începu să câștige teren. Am tras mai tare, m-am menținut în frunte. La urma urmelor, pentru ce naiba ne întreceam?

Am privit în față. În depărtare puteam vedea o zonă unde drumul se lărgea. În locul acela parcă era o panglică întinsă de-a curmezișul. Okay. Orice o fi însemnând, am hotărât să termin cursa.

M-am menținut în frunte cam o sută de metri înainte ca umbra mea să înceapă să câștige din nou teren. M-am avântat și am izbutit să mențin distanța care se scurta un timp. Apoi se mișcă iar, venind spre mine într-un ritm pe care l-am bănuțit greu de menținut tot restul parcursului până la panglică. Totuși, nu era genul de lucru pe care să aștepti să-l descoperi. Am zorit pasul. Am fugit cât mă țineau călcâiele.

Nemernicul micșoră distanța, continuă, mă ajunse din urmă, trecu în față, ezită o clipă. În clipa aceea l-am ajuns. Numai că creatura nu depuse armele. Menținut ritmul teribil

în care ne deplasam acum, și n-aveam de gând să mă opresc până nu-mi explodează inima.

Am continuat să alergăm, al naibii de aproape unul de altul. Nu știam dacă am sau nu în mine energia finisului. Nu puteam spune nici dacă eram un pic în față, alături, sau un pic în urma celui alt. Am înaintat pe traseele noastre luminoase paralele când, deodată, senzația unei interfete din sticlă dispăru. Cele două trasee aparent-înguste se uniră într-unul larg. Brațele și picioarele celui alt se mișcau diferit față de ale mele.

Ne-am apropiat din ce în ce mai mult în timp ce intram în zona finală — destul de aproape, în sfârșit, pentru recunoaștere. Nu alergam împotriva propriei mele imagini, deoarece părul îi flutură în spate și am văzut că-i lipsește urechea stângă.

Am găsit resurse pentru un ultim asalt final. La fel și celălalt. Eram îngrozitor de aproape unul de celălalt când am ajuns la panglică. Cred că eu am atins-o primul, dar nu pot fi sigur.

Am trecut de ea și ne-am prăbușit, gâfâind. M-am rostogolit rapid, ca să-l țin sub observație, dar pur și simplu zăcea acolo, suflând din greu. Mi-am odihnit mâna dreaptă pe mânerul armei și am ascultat zgomotul sângelui pulsând în urechi.

Când mi-am recăpătat suflarea oarecum, am remarcat:

— Nu știam că poți alerga o asemenea cursă, Jurt.

Râse scurt.

— Sunt o mulțime de lucruri pe care nu le știi despre mine, frate.

— Sunt convins, am zis.

Apoi își șterse fruntea cu dosul mâinii și am observat că degetul pe care și-l pierduse în grotele Kolvirului revenise la loc. Sau poate acest Jurt era dintr-un timp diferit, sau...

— Deci, cum e cu Julia? l-am întrebat. Se va face bine?

— Julia? spuse. Cine-i asta?

— Îmi pare rău. Nu ești adevăratul Jurt.

— Asta ce mai înseamnă? întrebă, sprijinindu-se într-un cot și privindu-mă cu ochiul sănătos.

— Adevăratul Jurt n-a fost niciodată undeva lângă Modelul din Amber...

— EU sunt adevăratul Jurt!

— Tu ai toate degetele. El și-a pierdut unul foarte recent. Am fost acolo.

Privi brusc în altă parte.

— Probabil ești o fantomă-a-Logrusului, am continuat. Probabil că procedează la fel ca Modelul — îi înregistrează pe toți cei care-l traversează.

— Asta... s-a-ntâmpat? întrebă. Nu-mi puteam aminti... de ce mă aflu aici — cu excepția faptului că trebuia să concurez cu tine.

— Pariez că cele mai recente amintiri ale tale înainte de acest loc implică tratative cu Logrusul.

Privi înapoi. Încuviință.

— Ai dreptate. Ce înseamnă toate astea? întrebă.

— Nu sunt sigur, am spus. Dar am câteva idei. Locul ăsta e un fel de parte inferioară permanentă a Umbrei. E mult dincolo de limitele atât ale Modelului cât și ale Logrusului. Dar amândouă pot evident pătrunde aici prin intermediul fantomelor lor — structuri artificiale ale înregistrărilor noastre atunci când le-am traversat...

— Vrei să spui că eu nu sunt altceva decât un fel de înregistrare? Arăta de parcă ar fi vrut să plângă. Totul părea atât de minunat până mai adineauri. Am traversat Logrusul. Toate Umbrele zăceau la picioarele mele. Își masă tâmplele. Apoi: Tu! scuipe el. Într-un fel, am fost adus aici din cauza ta — să concurez cu tine, să câștig cursa asta.

— Ai făcut o treabă bună, să știi. Nu știam că poți alerga astfel.

— Am început să mă antrenez când am aflat că făceai asta în colegiu. Voiam să ajung suficient de bun ca să te înving.

— Ești bun, am recunoscut.

— Dar nu m-aș fi aflat în locul ăsta blestemat dacă n-ar fi fost vorba de tine. Sau... Își mușcă buza. Nu e chiar corect, nu-i așa? întrebă. EU n-aș fi fost nicăieri. Sunt doar o înregistrare... Apoi privi drept spre mine. Cât timp vom dura? spuse. Cât timp e utilă o fantomă-Logrus?

— Habar n-am, am spus, ce implică crearea uneia sau cum e întreținută. Dar am întâlnit câteva fantome-Model și mi-au

dat senzația că sângele meu le-ar menține cumva, le-ar da un fel de autonomie, un fel de independență față de Model. Numai una din ele — Brand — a luat foc în loc de sânge și s-a dizolvat. Deirdre a luat sângele dar apoi a fost luată. Nu știu dacă a luat destul.

Clătină din cap.

— Am senzația — nu știu de unde vine — că așa ceva ar da rezultate și în cazul meu și că e vorba de sânge pentru Model, și de foc pentru Logrus.

— Nu știu cum să aflu în ce zone sângele meu e volatil, am zis.

— Aici ar lua foc, răspunse. Depinde cine deține controlul. Se pare că eu știu cine. Nu știu cum.

— Atunci, de ce s-a arătat Brand pe teritoriul Logrusului? Rânji.

— Poate că Modelul a căutat să folosească un trădător pentru un fel de activitate subversivă. Sau poate că Brand a încercat ceva pe cont propriu — de pildă, să păcălească Modelul.

— Asta îi stă în caracter, am aprobat după ce, în sfârșit, respirația mi se liniștise.

Am scos lama Haosului din cizmă, mi-am crestat antebrațul stâng, am văzut că scuipă foc și l-am întins spre el.

— Repede! Ia-l dacă poți! am strigat. Înainte ca Logrusul să te cheme înapoi!

Îmi apucă brațul și parcă aproape că inhală focul care tâșnea din mine. Privind în jos, am văzut că picioarele îi devin transparente. Logrusul părea nerăbdător să-l recupereze, exact cum procedase Modelul cu Deirdre. Am văzut cum se declanșează vârtejurile incandescente în ceața în care i se transformaseră picioarele. Apoi, brusc, pâlپairă, și conturul membrelor deveni din nou vizibil. Continuă să extragă sângele meu volatil, deși nu mai vedeam flăcări, în timp ce bea așa cum făcuse Deirdre, direct din rană. Picioarele începură să i se solidifice.

— Se pare că te stabilizezi, am spus. Mai ia.

Ceva mă izbi în rinichiul drept și am sărit, răsucindu-mă. Un bărbat negru și înalt stătea lângă mine, retrăgându-și

cizma cu care mă lovise. Purta pantaloni verzi și o cămașă neagră, o bandană verde petrecută pe cap.

— Ce nebunie perversă mai e și asta? întrebă el. Și într-un loc sacru?

M-am lăsat în genunchi și m-am ridicat, cu brațul drept îndoit, cu încheietura întoarsă, încercând să apuc stiletul de la sold. Am ridicat brațul stâng, l-am întins în față. Din ultima mea rană se scurgea acum mai mult sânge decât foc.

— Nu-i treaba ta, am zis după care i-am adăugat numele, de care devenisem sigur între timp, Caine.

Zâmbi și făcu o plecăciune, și își încrucișă mâinile și le despărți. Fuseseră inițial goale, dar dreapta ținea deja un stilet. Probabil apăruse dintr-o teacă prinsă cu o curea pe antebrațul stâng, în interiorul mânecii largi. Probabil că efectuase mișcarea de foarte multe ori, ca să fie atât de rapid. Am încercat să-mi amintesc lucrurile pe care le auzisem despre Caine și cuțite, mi-am amintit și mi-aș fi dorit să n-o fi făcut. Era considerat un maestru al luptelor cu cuțitul. Rahat.

— Ești în avantaj față de mine, rosti. Îmi pari foarte cunoscut, dar nu cred că te știu.

— Merlin, am spus. Fiul lui Corwin.

Începuse să dea roată în jurul meu, dar se opri.

— Iartă-mă dacă-mi vine greu să cred asta.

— Crezi ce vrei. E adevărat.

— Și asta — se numește Jurt, nu-i așa?

Arătă spre fratele meu, care tocmai se ridicase în picioare.

— De unde știi? am întrebat.

Se opri, încruntându-se, îngustându-și ochii.

— Nu... nu sunt sigur, rosti apoi.

— Eu sunt, i-am spus. Încearcă să-ți amintești unde te afli și cum ai ajuns aici.

Făcu doi pași înapoi. Apoi strigă:

— El e acela! exact în clipa în care l-am văzut repezindu-se și am urlat: Jurt! Atenție!

Jurt se răsuci și sări. Am azvârlit stiletul — mereu o idee proastă, deși purtam acum o spadă cu care l-aș fi putut ajunge pe Caine înainte să ajungă el la mine.

Jurt își păstra încă viteza și, într-o secundă, era în afara razei de acțiune a lui Caine. Stiletul, în mod surprinzător, îl lovi pe Caine mai întâi în umărul drept, pătrunzându-i în mușchi poate cam un inci. Apoi, chiar înainte de a se putea răsuci spre mine, trupul lui erupse într-o duzină de direcții, dând naștere unei serii de vârtejuri care absorbi într-o clipă orice asemănare cu omenescul, producând sunete ca un fluierat acut în timp ce își intersectau traiectoriile, două dintre ele topindu-se într-o entitate mai mare, care le absorbi rapid pe celelalte, sunetul devenind din ce în ce mai grav cu fiecare nouă achiziție. În cele din urmă rămase un singur vârtej. Pentru o clipă se roti spre mine, apoi țâșni în sus și explodează. Stiletul fu suflat în direcția mea, aterizând la un pas în dreapta mea. Când l-am recuperat, am constatat că e cald, și vibră ușor câteva secunde înainte de a-l pune la loc în cizmă.

— Ce s-a-ntâmplat? întrebă Jurt, răsucindu-se, apropiindu-se.

— Evident că fantomele-Modelului reacționează violent la armele de la Curți, am spus.

— Bine că l-ai avut la îndemână. Dar de ce s-a năpustit astfel asupra mea?

— Cred că Modelul l-a trimis să te oprească să-ți câștigi autonomia — sau să te distrugă dacă deja ai dobândit-o. Am senzația că nu vrea ca agenții celeilalte părți să câștige putere și stabilitate în locul ăsta.

— Dar eu nu reprezint o amenințare. Nu sunt de partea nimănui, ci a mea. Nu vreau decât să plec naibii de-aici și să-mi văd de treburile mele.

— Poate că exact asta reprezintă o amenințare.

— Cum așa? întrebă el.

— Cine știe dacă pregătirea ta neobișnuită nu te recomandă drept un agent independent — în lumina a tot ce se întâmplă? Ai putea distruge echilibrul Puterilor. Ai putea poseda sau avea acces la informații pe care protagoniștii nu vor să le vadă răspândite pe străzi. Ai putea fi ca un fluture. Nimeni nu poate vedea efectul lui asupra mediului decât atunci când scapă din laborator. Ai putea...

— Destul! Ridică o mână ca să tac. Nu-mi pasă de nimic din toate astea. Dacă mă lasă să plec și mă lasă în pace, n-o să le stau în cale.

— Nu pe mine trebuie să mă convingi, i-am spus.

Mă privi o clipă, apoi se răsuci, descriind un cerc complet. Dincolo de lumina drumului nu vedeam decât beznă, dar el urlă cu voce tare spre nicăieri, cred:

— Mă auziți? Nu vreau să am de-a face cu asta. Nu vreau decât să plec. Trăiește și lasă-i și pe alții să trăiască, pricepi? Asta vă convine?

Am întins mâna, l-am prins de încheietură și l-am tras spre mine. Am făcut asta pentru că văzusem cum o copie mică, fantomatică a Semnului Logrusului începe să prindă formă în aerul de deasupra capului. O clipă mai târziu căzu, sclipind ca un fulger, însoțită de un zgomot ca plesnetul unui bici, trecând prin spațiul pe care-l ocupase Jurt, provocând o gaură în drum în timp ce dispărea.

— Presupun că nu e atât de ușor să renunți, spuse. Privi deasupra. Ar putea pregăti încă o chestie ca aia chiar în clipa asta. Ar putea lovi oricând, când mă aștept cel mai puțin.

— Exact ca-n viața reală, am aprobat. Dar eu cred că trebuie s-o iei ca pe un avertisment și s-o lași așa. E foarte dificil pentru ei să ajungă aici. Mai important, deoarece am fost lăsat să cred că asta e călătoria mea, știi cumva — neoficial- dacă trebuie să mă ajuți sau să mă împiedici?

— Acum, că tot ai pomenit, spuse, mi-amintesc că m-am trezit brusc concurând cu tine și cu senzația că, după aceea, ar trebui să ne luptăm.

— Și care sunt senzațiile acum?

— Niciodată noi doi nu ne-am împăcat prea bine. Dar nu-mi place nici ideea de a fi folosit astfel.

— Vrei un armistițiu până găsesc calea de a ieși din jocul ăsta?

— Eu cu ce mă aleg? întrebă.

— *Voi găsi o cale de a ieși din locul ăsta blestemat, Jurt. Vino cu mine și dă-mi o mână de ajutor — sau măcar nu-mi sta în cale — și o să te iau cu mine la plecare.*

Izbucni în râs.

— Nu sunt sigur că există o cale de ieșire, spuse, decât dacă Puterile ne eliberează.

— În cazul ăsta, n-ai nimic de pierdut și, probabil, chiar o să mă vezi cum mor încercând.

— Tu chiar știi ambele feluri de magie — Modelul și Logrusul? întrebă el.

— Mda. Dar sunt mult mai bun în Logrus.

— Poți folosi vreuna împotriva sursei?

— Acesta e un punct metafizic foarte straniu, și eu nu știu răspunsul, și nu cred că-l voi afla. E periculos să invoci Puterile aici. Așa că am rămas doar cu câteva vrăji pregătite. Nu cred că magia ne va scoate de aici.

— Atunci, ce?

— Nu sunt sigur. Oricum, sunt convins că n-o să văd imaginea de ansamblu decât atunci când voi ajunge la capătul acestui drum.

— Ei bine, la naiba — nu știu. Nu pare a fi cel mai sănătos loc în care să-mi petrec timpul. Pe de altă parte, dacă aici e unicul loc în care unul ca mine își poate duce existența? Ce-ar fi să-mi găsești o ușă și eu să trec prin ea și să mă topesc?

— Dacă fantomele-Modelului se pot manifesta în Umbră, presupun că ai putea și tu. Fantomele lui Dworkin și Oberon au venit la mine dinafară înainte ca eu să fi ajuns aici.

— Sună încurajator. Dacă ar fi vorba de tine, ai încerca?

— Pariez pe viața ta, am spus.

Pufni.

— Am prins poanta. O să te însoțesc și o să văd ce se-ntâmplă. Nu promit că te ajut, dar nici n-o să te sabotez.

Am întins mâna, și el clătină din cap.

— Hai să nu ne păcălim, îmi spuse. Dacă nu e bun cuvântul meu fără o strângere de mână, nu e bun nici cu ea, nu-i așa?

— Bănuiesc că nu.

— Și niciodată nu mi-am dorit prea mult să-ți strâng mâna.

— Iartă-mă că ți-am cerut asta. Te-ar deranja să-mi spui de ce, totuși? M-am întrebat mereu.

Ridică din umeri.

— De ce trebuie să existe întotdeauna un motiv? întrebă.

— Alternativa e lipsa de logică, am răspuns.

— Sau intimitatea, răspunse răsucindu-se.

Am început să parcurg iar drumul. În scurt timp, Jurt mă ajunsese din urmă. Am mers multă vreme în tăcere. Într-o bună zi va trebui să învăț să-mi țin gura sau să plec atunci când sunt primul. Același lucru.

Drumul se întindea drept înainte un timp, dar părea că dispare nu prea departe. Când ne-am apropiat de punctul de dispariție, am văzut de ce: traseul se curba după o proeminență joasă. Am urmat cotitura și am dat peste alta la scurtă vreme. Curând intraserăm într-o serie regulată de cotituri, constatând rapid că alcătuiau un coborâș destul de accentuat. În timp ce coboram, am devenit brusc conștient de o buclă luminoasă, la jumătatea distanței. Jurt ridică mâna, arătând-o și începu: Ce...? exact când deveni evident că era continuarea traseului nostru, care se înălța. Atunci, apărură o schimbare bruscă și am constatat că deja coboram în ceea ce părea a fi o cavitate imensă. Și aerul parcă devenise cumva mai rece.

Am continuat coborârea și, după un timp, ceva rece și umed îmi atinse dosul mâinii drepte. Am privit în jos la timp ca să văd un fulg de zăpadă topindu-se în lumina amurgului care ne înconjură. Câteva clipe mai târziu, apărură mai mulți. Puțin după aceea am remarcat o strălucire mai intensă, departe dedesubt.

Nici eu nu știu ce e, pulsă Frakir în mintea mea.

Mulțumesc, i-am trimis puternic gândul înapoi, hotărând să nu-i semnaliez lui Jurt prezența lui.

În jos. În jos și ocol. Înapoi. Înapoi și înainte. Temperatura continua să scadă. Fulgii zburau prin aer. Bucăți de stâncă din peretele pe lângă care coboram acum căpătară un pic de strălucire.

Straniu, nu mi-am dat seama despre ce e vorba până n-am alunecat prima oară.

— Gheață! rosti deodată Jurt, poticnindu-se și prinzându-se de o stâncă.

Se auzi un oftat în depărtare, care crescău și crescău, apropiindu-se de noi. De-abia când sosi, cu o rafală zdravănă, ne-am dat seama că era vântul. Și era rece. Trecu pe lângă noi ca răsufarea unei epoci de gheață și mi-am ridicat mantia să mă

protejez. Ne urmări, un pic mai blând apoi, totuși îndârjit, în timp ce ne continuam coborârea.

În clipa în care am atins baza era al naibii de frig, și scările erau fie complet înghețate, fie cioplite în gheață. Vântul sufla pe o notă constantă, tristă, și fulgii de zăpadă sau granulele de gheață veneau și plecau.

— Mizerabilă vreme! mormăi Jurt, cu dinții clănțănind.

— Credeam că fantomele nu reacționează la cele omenеști, am zis.

— Fantomă, pe naiba! spuse. Mă simt la fel ca întotdeauna. Mai bine te-ai gândi că cei care m-au trimis complet pregătit să-ți ies în cale ar fi trebuit măcar să prevadă și eventualitatea asta.

— Plus că locul ăsta nici nu e chiar atât de omenesc, adăugă. Dacă vor să ajungem într-un loc anume, ar fi trebuit să ne fi pus la dispoziție o scurtătură. Pe când așa, când o să ajungem acolo, o să fim o marfă deteriorată.

— Eu chiar nu cred că Modelul și Logrusul au atât de multă putere în locul ăsta, i-am zis. Aș zice chiar că nu ne stau în cale deloc.

Traseul ne duse peste o suprafață strălucitoare — atât de plană și de lucitoare încât m-am temut să nu fie alcătuită în întregime din gheață. Nu că aș fi greșit.

— Pare alunecoasă, spuse Jurt. O să-mi modific picioarele, să le fac mai late.

— O să-ți distrugă cizmele și o să rămâi în picioarele goale, am spus. De ce nu îți modifici un pic greutatea, ca să-ți cobori centrul de gravitație?

— Întotdeauna ai un răspuns, mormăi ursuz. Dar, de data asta, ai dreptate.

Rămaserăm acolo câteva minute în timp ce deveni mai scund, mai turtit.

— Tu nu te modifici? întrebă.

— O să risc păstrându-mi centrul de greutate. În felul ăsta, pot să mă mișc mai iute, am spus.

— În felul ăsta, poți să și cazi în fund.

— Vom vedea.

Am pornit. Ne-am menținut echilibrul. Acum vântul era mai puternic pe peretele pe care-l coborâserăm. Totuși, suprafața drumului înghețat nu era chiar atât de alunecoasă pe cât păruse la examinarea de la distanță. Existau mici încrețituri și ridicături din loc în loc, potrivite pentru a asigura un pic de tracțiune. Aerul mă ardea în plămâni; fulgii se transformau în mici turnulețe de zăpadă învârtite care zburau ca niște vârfuli excentrice în calea noastră. Era o strălucire albastră care emana din drum, colorând fulgii care intrau în raza lui. Am parcurs aproape un sfert de milă înainte să apară o nouă serie de imagini fantomatice. Prima parcă a fost a mea, tolănit pe o grămadă de armuri din capelă; a doua a fost Deirdre lângă un felinar, uitându-se la ceasul de mână.

— Ce? întrebă Jurt în timp ce imaginile veneau și plecau în fracțiuni de secundă.

— N-am știut nici prima oară când le-am văzut și nici acum nu știu, am răspuns, deși credeam că tu ai putea fi una dintre ele atunci când am început cursa. Vin și pleacă — haotic, s-ar părea — fără vreun motiv special pe care mi l-aș putea imagina.

Următoarea părea a fi o sufragerie, cu o vază de flori pe masă. În încăpere nu se afla nimeni. Iat-o și dispăru...

Nu. Nu în întregime. Încăperea dispăru, dar florile rămaseră acolo, pe suprafața înghețată. M-am oprit, apoi m-am îndreptat spre ele.

Merle, nu știu dacă e bine să te abați din drum...

Oh, rahat, am răspuns, ducându-mă spre o lespede din gheață care-mi amintea de zona care-semăna-cu-Stonhenge acolo unde mă imbarcasem, cu flashuri distonante de culori la bază.

Erau câțiva — trandafiri de diverse specii. M-am aplecat și am ridicat unul. Culoarea lui era aproape argintie...

— Ce faci *tu* aici, dragul meu băiat? am auzit o voce cunoscută.

M-am îndreptat brusc, ca să văd dacă silueta înaltă și întunecată care apăruse din dosul bolovanului de gheață nu mi se adresase mie. Dădu din cap spre Jurt, zâmbind.

— O treabă de nebun, sunt convins, răspunse Jurt.

— Și el trebuie să fie nebunul, răspunse celălalt, care smulge floarea asta blestemată. Trandafirul de argint din Amber — al Lordului Corwin, cred. Salut, Merlin. Îl cauți pe tatăl tău?

Am desfăcut unul dintre acele de siguranță de rezervă pe care-l țineam sub mantie. L-am folosit ca să fixez trandafirul în partea stângă a pieptului. Vorbitorul era Lordul Borel, un duce al Casei Regale de Swayhill și, după cum vorbeau toți, unul dintre iubiții maică-mii de demult. Era de asemeni socotit a fi unul dintre spadasinii cei mai periculoși de la Curți. Uciderea tatălui meu sau a lui Benedict sau a lui Eric fusese obsesia lui de ani de zile. Din nefericire, se întâlnise cu Corwin în vremea când Tata era în grabă — și niciodată nu și-au încrucișat spadele. Tata îl păcălise și-l omorâse în urma a ceea ce bănuiam a fi, din punct de vedere tehnic, o luptă nu chiar corectă. Ceea ce e okay. Nu mi-a plăcut niciodată individul.

— Ești mort, Borel. Știi asta? i-am zis. Nu ești decât fantoma omului care ai fost în ziua în care ai parcurs Logrusul. În lumea reală nu mai există Lordul Borel. Vrei să știi de ce? Pentru că te-a ucis Corwin în ziua Războiului Prăbușirii Modelului.

— Minti, nefericitele! îmi spuse.

— Oh, nu, interveni Jurt. Ești mort de-a binelea. Străpuns cu spada, am auzit. Totuși, nu știam că e opera lui Corwin.

— A lui e, am spus.

Privi într-o parte, și am văzut cum își încordează și își relaxează mușchii maxilarului.

— Și locul ăsta e un fel de viață de dincolo? întrebă un pic mai târziu, fără să-și întoarcă privirea spre noi.

— Bănuiesc că-i poți spune și așa, am zis.

— Am putea muri din nou aici?

— Așa cred, i-am spus.

— Ce-i asta?

Privirea îi coborâse brusc și am urmărit-o. Ceva zăcea pe gheață în apropiere și am pășit într-acolo.

— Un braț, am răspuns. Pare a fi un braț uman.

— Ce caută aici? întrebă Jurt, dându-i cu piciorul.

Brațul se mișcă într-un fel care ne arată că nu zăcea pur și simplu acolo ci, mai degrabă, era o extensie a gheții. De fapt,

avu o convulsie și continuă să se contracte spasmodic câteva secunde după ce-l izbise Jurt. Apoi am observat un altul la o oarecare distanță, și apoi ceea ce părea a fi un picior. Mai încolo, un umăr cu tot cu braț, o mână...

— Hrană congelată pentru canibali, am sugerat.

Jurt chicoti.

— Atunci, și tu ești mort, rosti Borel.

— Nu, am răspuns. Eu sunt real. Doar în trecere pe aici, în drum spre un loc mult, mult mai îndepărtat.

— Și Jurt?

— Jurt e o problemă interesantă, atât din punct de vedere fizic cât și teologic, am explicat. Se bucură de un fel de bilocație neobișnuită.

— N-aș putea spune că mă bucur, remarcă Jurt. Dar, având în vedere alternativa, bănuiesc că mă bucur că mă aflu aici.

— Asta e genul de gândire pozitivă care a trezit atâtea suspiciuni la Curți, de-a lungul anilor, am zis.

Jurt chicoti iar.

Am auzit acel oftat metalic pe care nu-l uiti prea ușor. Știam că n-am cum să-mi scot spada, să mă răsucesc și să parez la timp dacă Borel ar fi vrut să mă atace pe la spate. Pe de altă parte, era foarte mândru în pedanteria lui atunci când ucidea oameni. Întotdeauna acționase cinstit pentru că era atât de bun încât nu fusese invins niciodată. Valabil și pentru reputația lui. Am ridicat imediat ambele mâini, ca să-l enervez comportându-mă ca și cum tocmai m-ar fi amenințat din spate.

Rămâi invizibil, Frakir. Când mă răsucesc și scutur încheietura, dă-i drumul. Lipește-te de el când îl lovești, croiește-ți drum spre gâtul lui. Știi ce ai de făcut când ajungi acolo.

Corect, șefule, răspunse.

— Scoate-ți spada și întoarce-te, Merle.

— Nu-mi sună prea cavalereste, Borel, am răspuns.

— Îndrăznești să mă acuzi de lipsa bunelor maniere? spuse.

— Greu de spus când nu pot vedea ce ai de gând, am răspuns.

— Atunci, scoate-ți spada și întoarce-te.

— Mă întorc, am spus. Dar nu mă ating de spadă.

M-am răsucit rapid, scuturând încheietura stângă, simțind cum pleacă Frakir. În timp ce făceam asta, am simțit cum îmi pleacă picioarele de sub mine. Mă mișcasem prea iute pe o porțiune foarte lucioasă a ghetii. Echilibrându-mă, am simțit o umbră care se deplasează în fața mea. Când am ridicat privirea, am văzut vârful spadei lui Borel, cam la vreo șase inci de ochiul meu drept.

— Ridică-te încet, spuse și l-am ascultat.

— Acum, scoate-ți spada, ordonă el.

— Și dacă refuz? am întrebat, încercând să câștig timp.

— Te vei dovedi nedemn de a fi considerat un gentleman și voi acționa în consecință.

— Atacându-mă oricum? am întrebat.

— Regulile permit asta, spuse.

— Bagă-ți-le undeva, am răspuns trecându-mi piciorul drept în spatele stângului și tâșnind înapoi în timp ce-mi trăgeam spada și o puneam într-o poziție de gardă.

Se năpusti asupra mea într-o clipă. Am continuat retragerea, trecând pe lângă marea lespede de gheață din dosul căreia apăruse el. Nu simțeam nevoia să rămân și să schimb tehnici de luptă cu el, mai ales acum când constatasem viteza atacurilor lui. Pararea lor îmi lua mai puțin efort în timp ce mă retrăgeam. Spada mea nu era chiar în regulă, totuși, și, în timp ce am scanat-o rapid, mi-am dat seama de ce. Nu era spada mea.

În lumina sclipitoare a drumului, reflectată de gheață, am văzut încrustația de-a lungul unei părți din spadă. Exista doar o singură armă ca asta despre care știam, și o văzusem de curând, în ceea ce ar fi trebuit să fie mâna tatălui meu. Era Grayswandir cea care se mișca în fața mea. M-am trezit zâmbind la situația ironică. Aceasta era spada care-l măcelărise pe adevăratul Lord Borel.

— Te amuzi de propria ta lașitate? întreabă el. Ridică-te și luptă, bastardule!

Ca un răspuns la sugestia lui, am simțit că nu mă mai pot retrage. Totuși, n-am fost străpuns când am riscat o scurtă privire în jos, pentru că am constatat după expresia lui că ceva similar i se întâmplase și atacatorului meu.

Gleznele noastre fuseseră înșfăcate de câteva dintre mâinile acelea care ieșeau din gheață, ținându-ne cu putere în loc. Și fu rândul lui Borel să zâmbească, pentru că, deși nu putea să mai fandeze, nici eu nu mai puteam să mă retrag. Ceea ce însemna că...

Spada lui țâșni înainte și am parat printr-o cuartă, am atacat printr-o sixtă. Pară și fentă. Apoi din nou cuartă și următorul atac. Ripostă. Parare sixtă — Nu, asta a fost o fentă. Îl prind în patru. Fentă. Din nou fentă. Lovitură...

Ceva alb și dur trecu peste umărul lui și mă lovi în frunte. M-am lăsat în spate, deși mâinile care mă înșfăcaseră mă împiedică să mă prăbușesc complet. De fapt, a fost un lucru bun să mă aplec, altminteri izbitura m-ar fi prins în ficat. Reflexele mele sau o anume magie despre care auzisem că zace în Grayswandir îmi zvârliră brațul în față, în timp ce genunchii mi se curbară. Am simțit cum spada lovește ceva, deși nici măcar nu priveam în direcția aceea, și l-am auzit pe Borel mormăind surprins, apoi scoțând o înjurătură. Apoi l-am auzit și pe Jurt mormăind propria-i înjurătură. Nu se afla în raza mea vizuală.

Apoi veni un fulger luminos, chiar dacă mi-am îndoit picioarele, m-am echilibrat, am parat o lovitură la cap, și am început să mă ridic. Atunci am văzut că reușisem să-i cretez antebratul lui Borel și din rană țâșnea foc ca dintr-o fântână. Trupul începu să-i strălucească, conturul din partea de jos se încetășă.

— Nu prin talent m-ai învins! strigă.

Am dat din umeri.

— Dar nici astea nu sunt Jocurile Olimpice de Iarnă, i-am spus.

Își schimbă priza spadei, își retrase brațul și azvârli spada spre mine — exact înainte de a se dizolva într-un turn de scântei și de a fi tras în sus și de a se evapora.

Am parat spada, care trecu pe lângă mine spre stânga, îngropându-se parțial în gheață și rămase acolo vibrând, asemeni unei versiuni scandinave a legendei lui Arthur. Jurt se repezi spre mine, lovi mâinile care-mi țineau gleznelor până când îmi dădură drumul, și privi chiorâș la fruntea mea.

Am simțit ceva căzând peste mine.

Iartă-mă, șefule. L-am lovit la genunchi. Când am ajuns la gât, deja luase foc, spuse Frakir.

Totul e bine când se sfârșește cu bine, am răspuns. Nu te-ai părțit, nu?

Nici măcar n-am simțit căldura.

— Iartă-mă că te-am lovit cu bucata aia de gheață, spuse Jurt. Îl țintisem pe Borel.

M-am îndepărtat de câmpia cu mâini, îndreptându-mă înapoi spre drum.

— Indirect, a ajutat, am spus, dar nu voiam să-i mulțumesc. Cum puteam ști unde țintise de fapt? Am aruncat o privire înapoi și câteva mâini pe care le lovise Jurt ne făceau semne obscene.

De ce purtasem Grayswandir? Oare altă armă ar fi putut afecta la fel de puternic o fantomă-Logrus? Atunci, fusese într-adevăr tatăl meu cel care mă adusese aici? Și simțise că aș fi avut nevoie de tăișul pe care numai arma lui îl avea? Voiam să gândesc așa, să cred că fusese mai mult decât o fantomă-a-Modelului. Și, dacă ar fi fost, mă-ntreb care era rolul lui în toată afacerea? Ce știa despre toate astea? Și de partea cui era?

Vântul se potoli în timp ce mergeam pe drum, și singurele brațe pe care le-am văzut întinse deasupra gheții purtau făclii care ne luminau drumul pe mare distanță — de fapt, până la poalele povârnișului din depărtare. Nicio nenorocire nu se mai întâmplă în timp ce traversam locul acela înghețat.

— Din ceea ce mi-ai povestit și din ce-am văzut, spuse Jurt, am impresia că Modelul e cel care sponsorizează călătoria asta și Logrusul cel care încearcă să-ți perforeze biletul.

Chiar în clipa aceea gheața crăpă în câteva locuri. Liniile de fractură se năpustiră spre noi din mai multe direcții, din ambele părți. Totuși se încetiniră când se apropiară de traseul nostru, determinându-mă să observ pentru prima oară că acesta se înălțase deasupra nivelului general al câmpiei. Acum mergeam pe un fel de dig rutier și gheața se sfărâmă inofensivă de părțile laterale.

— Aşa, remarcă Jurt cu un gest. Totuşi, cum ai intrat în beleaua asta?

— Totul a început pe 30 aprilie, am început.

Unele brațe parcă fluturau în semn de rămas-bun atunci când am început ascensiunea după ce am ajuns la zid. Jurt strâmbă din nas spre ele.

— Poți să mă învinovățești dacă vreau să scap din locul ăsta? întrebă.

— Cătuși de puțin, am răspuns.

— Dacă această transfuzie pe care mi-ai făcut-o m-a plasat într-adevăr sub controlul Logrusului, atunci aş putea locui aici o perioadă de timp nedefinită.

— Pare posibil.

— De aceea trebuie să înțelegi că am aruncat gheața spre Borel, nu spre tine. Pe lângă faptul că tu ești mai inteligent decât el și ai putea reuși să găsești o cale de a ieși de aici, el era o creatură a Logrusului și n-ar fi avut destul foc dacă s-ar fi ivit nevoia.

— Așa mi s-a părut și mie, am spus abținându-mă de la o posibilă mărturisire pentru a mă menține indispensabil. Dar unde vrei să ajungi?

— Încerc să-ți spun că o să-ți dau orice fel de ajutor vrei, numai să nu mă părăsești atunci când vei pleca. Știu că nu ne-am înțeles niciodată, dar vreau să las asta deoparte dacă și tu vrei.

— Întotdeauna am vrut. Tu ești cel care a declanșat luptele noastre și mi-ai provocat necazuri.

Zâmbi.

— N-am făcut-o niciodată și n-am s-o fac iar, spuse. Mda, okay, ai dreptate. Nu mi-a plăcut de tine și poate nici acum

nu-mi place. Dar n-o să-ți stric planurile când avem atâta nevoie unul de altul.

— După cum văd eu lucrurile, tu ai nevoie de mine mult mai mult decât am eu de tine.

— Nu vreau să te contrazic și nu te pot sili să ai încredere în mine. Aș vrea să fi putut. Am mai urcat puțin înainte să continui și am constatat că aerul deja devenise un pic mai cald. Apoi: Dar ia-o și așa, continuă într-un târziu, eu semăn cu fratele tău Jurt, și aproape că am ajuns să reprezint ceva din ce a fost el odată — aproape, dar nu o potrivire perfectă. Am început să deviez de la modelul lui când am început cursa noastră. Circumstanțele mele îmi aparțin în întregime și m-am gândit permanent de când mi-am dobândit autonomia. Adevăratul Jurt știe lucruri pe care eu nu le știu și are puteri pe care eu nu le posed. Dar am amintirile lui de când a traversat Logrusul, și eu sunt a doua mare autoritate care există în modul lui de a gândi. Acum, dacă a devenit o asemenea amenințare, *așa cum ai spus tu, s-ar putea ca eu să-ți fiu mai mult decât folositor când vine vorba de a-ți da un sfat.*

— Ai un punct, am recunoscut. Doar dacă, firește, nu ați fost amândoi implicați.

Clătină din cap.

— N-ar avea încredere în mine, spuse, și nici eu în el. Amândoi știm mai bine. O chestiune de introspecție. Pricepi ce vreau să spun?

— Pricep că niciunul dintre voi nu e demn de încredere. Se încruntă; apoi încuviință.

— Mda, cam așa e, spuse.

— Atunci, de ce-ar trebui să am încredere în tine?

— În clipa asta, pentru că m-ai prins la strâmtoare. Mai târziu, pentru că o să-ți fiu al naibii de folositor.

După mai multe minute de urcuș, i-am spus:

— Chestia care mă frământă cel mai mult este că Jurt nu a traversat Logrusul chiar atât de demult. Tu nu ești o variantă mai vârstnică, mai blândă a rudei mele, cea mai puțin favorită. Ești un model recent. În ceea ce privește abaterea ta de la original, în această scurtă perioadă de timp nu mi-am dat seama că ar conta prea mult.

Ridică din umeri.

— Ce-aş mai putea spune ce n-am zis deja? întrebă. Atunci, hai să tratăm doar în termenii puterii şi ai egoismului.

Am zâmbit. Amândoi ştiam că, oricum, s-ar fi ajuns aici. Oricum, conversaţia ne-a ajutat să treacă mai uşor timpul.

În timp ce urcam, mi-a venit un gând.

— Crezi că ai putea să traversezi Umbra? l-am întrebat.

— Nu ştiu, răspunse după un timp. Ultima mea amintire înainte de a veni în acest loc a fost aceea a parcurgerii Logrusului. Presupun că şi înregistrarea a fost completată tot atunci. Aşa că n-am nicio amintire a lui Suhuy care mă instruia despre traversarea-Umbrei, nicio amintire să fi încercat asta. Cred c-aş putea s-o fac, ce zici?

M-am oprit ca să-mi recapăt suflul.

— E o chestiune atât de tainică încât nici măcar nu cred că am căderea să speculez despre ea. Mi-am zis că poate o să vii blindat cu răspunsuri gata-pregătite pentru lucruri de genul ăsta — un fel de conştiinţă supranaturală a limitelor şi calităţilor tale.

— Mă tem că nu. Doar dacă n-ai numi-o o intuiţie supranaturală.

— Bănuiesc că aş face-o dacă ai avea dreptate mai des.

— Rahat. E prea devreme să spun.

— Rahat. Ai dreptate.

Curând am ajuns deasupra liniei ceţoase de unde păreau să cadă fulgii de zăpadă. Un pic mai departe, vântul se transformă în briză. Şi mai departe, şi briza încetă. Vârful se vedea deja, şi în scurt timp l-am atins.

M-am răsucit şi am privit înapoi în jos. N-am putut vedea decât un pic de luciu prin ceaţă. În cealaltă direcţie, drumul nostru mergea în zig-zag, ici-colo arătând ca nişte semnale Morse — întreruperi regulate, posibil formaţiuni stâncoase. L-am urmat spre dreapta până când coti spre stânga.

Mi-am abătut atenţia de la Jurt, căutând semne de recunoaştere la fiecare particularitate a terenului. O conversaţie înseamnă doar cuvinte, iar el era totuşi o variantă a acelui Jurt cu care copilărisem. Şi dacă ar fi fost responsabil de prăbu-

șirea mea în vreo capcană, urma să înfig Grayswandir în spațiul lui personal, imediat ce mi-aș fi dat seama.

Pâlpâit...

Formațiune în stânga, ca o grotă, ca și cum gaura din stânga s-ar fi deschis spre o altă realitate. Un automobil cu o formă ciudată pe o stradă accidentată într-un oraș...

— Ce...? începu Jurt.

— Încă nu știu semnificația lor. O întreagă harababură de secvențe ca aceasta m-a însoțit mai devreme, totuși. De fapt, la început am crezut că și tu erai una dintre ele.

— Pare destul de reală ca să intrăm.

— Poate chiar e.

— Ar putea fi calea noastră de a ieși de aici.

— Numai că, într-un fel, pare prea simplu.

— Ei bine, hai să încercăm.

— Dă-i drumul, i-am spus.

Am părăsit drumul, ne-am îndreptat spre fereastra realității, și am continuat să mergem. Într-o clipă, Jurt era pe trotuarul de dincolo de strada pe care trecea automobilul. Se răsuci și flutură mâna. I-am văzut gura mișcându-se, dar niciun cuvânt nu ajunse la mine.

Dacă am putut mătura zăpada de pe Chevroletul roșu, de ce n-aș putea pătrunde în întregime într-una dintre aceste secvențe? Și dacă aș putea face asta, n-ar fi oare posibil să pot traversa umbra de acolo, croindu-mi drum către un loc mai atrăgător, lăsând în urmă această lume întunecată? Am mers înainte.

Deodată mă aflam acolo, și sunetul fusese deschis pentru mine. Am privit în jur clădirile, strada puternic înclinată, am ascultat zgomotele traficului și am adulmecat aerul. Locul ăsta aproape că putea fi una dintre umbrele San Francisco-ului. M-am grăbit să-l ajung din urmă pe Jurt, care se îndrepta spre colț.

L-am ajuns repede, am intrat în ritmul lui de mers. Am ajuns la colț. Am cotit. Am încremenit.

Acolo nu era nimic. Am dat peste un zid de întuneric. Adică, nu chiar întuneric ci o pustietate absolută, din fața căreia ne-am retras imediat.

Am dus încet mâna înainte. Am simțit o furnicătură în timp ce se apropia de beznă, apoi o răcoare, urmate de o spaimă. Am retras-o. Jurt întinse și el mâna, reacționă la fel. Se opri brusc, ridică fundul unei sticle sparte de pe rigolă, se răsuci și o azvârli în cea mai apropiată fereastră. Imediat începu să alerge în direcția aceea.

L-am urmat. L-am ajuns în fața cadrului, am privit înăuntru.

Din nou beznă. Nu era absolut nimic de partea cealaltă a ferestrei.

— Destul de înfricoșător, am remarcat.

— Îhâm. E ca și cum ni s-ar fi permis accesul extrem de limitat spre diverse umbre. Ce înțelegi de aici?

— Încep să mă-ntreb dacă nu cumva ar trebui să căutăm ceva într-unul din locurile astea, am zis.

Deodată, bezna de dincolo de fereastră dispăru, și o lumânare pâlpâi pe o mescioară. Am început să întind mâna către ea prin fereastra spartă. Într-o clipă, lumânarea dispăru. Din nou era numai beznă.

— Aș lua asta drept un răspuns afirmativ la întrebarea ta, rosti Jurt.

— Cred că ai dreptate. Numai că nu putem căuta ceva în fiecare dintre locurile pe unde trecem.

— Cred că, poate, ceva încearcă să-ți atragă atenția, să te facă să înțelegi că ar trebui să observi ce anume apare, că un anume lucru îți va fi prezentat de îndată ce îl remarci.

Lumină. Acum, dincolo de fereastră strălucea o masă plină de lumânări.

— Okay, am strigat. Dacă asta vrei, așa voi face. Mai trebuie să caut ceva aici?

Din nou bezna. Veni de după colț și se deplasă lent spre noi. Lumânările dispărură și bezna se scurse din fereastră. Clădirea de vizavi dispăru în spatele unui zid de abanos.

— Aș zice că răspunsul e nu, am strigat. Apoi m-am răsucit și am luat-o înapoi de-a lungul tunelului întunecat către drum. Jurt se afla exact în spatele meu.

— Bine gândit, i-am spus când am revenit pe drumul luminos, observând cum strada ieșea din existență înapoia

noastră. Crezi că aceste secvențe au fost aruncate la întâmplare până când, într-un final, aş intra într-una din ele?

— Da.

— De ce?

— Eu cred că el are mai mult control în locurile acestea şi ar putea răspunde întrebărilor tale mai prompt într-unul din ele.

— „El“ fiind Modelul?

— Probabil.

— Okay. O să intru în următoarea care se va deschide. O să fac tot ce doreşte, dacă asta înseamnă că eu pot ieşi de-aici mai repede.

— Noi, frate, noi.

— Fireşte, am răspuns.

Am pornit din nou la drum. Totuşi, nimic nou şi şocant nu apăru lângă noi. Drumul mergea în zig-zag şi l-am urmat şi am început să mă întreb peste ce vom mai da. Dacă mă aflu într-adevăr pe terenul Modelului şi pe punctul de a face ce voia el, atunci se pare că Logrusul ar fi putut trimite pe cineva cunoscut care să încerce să mă avertizeze. Nu apăru nimeni, totuşi, şi am parcurs cotitura finală, urmând un traseu care se desfăşură în linie dreaptă un timp, apoi l-am văzut terminându-se brusc în masa întunecată din faţa noastră.

Continuând, am văzut că plonja într-o masă gigantică, întunecată, muntoasă. M-am simţit vag claustrofob, gândindu-mă la implicaţii, şi l-am auzit pe Jurt mormăind o obscenitate în timp ce ne târam picioarele. Înainte de a ajunge acolo, în dreapta mea pâlpoi ceva. Răsucindu-mă, am văzut dormitorul lui Random şi al Viallei, în Amber. Priveam din partea sudică a încăperii, între sofa şi o noptieră, peste un scaun, un covor şi pernele de lângă şemineu, prin ferestrele care-l flancau pătrunzând lumina blândă a zilei. Nu se afla nimeni în pat sau ocupând orice altă piesă de mobilier, şi butucii de pe grătar se transformaseră în tăciuni, fumegând intermitent.

— Şi acum? întrebă Jurt.

— Asta e, am răspuns. Aşa trebuia să fie, nu vezi? Odată primit mesajul despre ce se petrece, mi-a arătat lucrul real.

Trebuie să acționez iute, cred — de îndată ce-mi dau seama ce anume...

Una dintre pietrele de lângă semineu începu să se înroșească. Crescu în intensitate în timp ce priveam. Era imposibil să fie provocată de tăciuni. Așadar...

M-am năpustit înainte sub influența unui puternic impuls. L-am auzit pe Jurt strigând ceva în spatele meu, dar glasul i se întrerupse în timp ce pătrundeam în încăpere. Am simțit o adiere din parfumul preferat al Viallei în timp ce treceam pe lângă pat. Acesta era adevăratul Amber, eram convins, nu doar o copie fantomatică. M-am deplasat iute în dreapta semineului.

Jurt năvăli în încăpere în spatele meu.

— Ar fi bine să ieși la bătaie! strigă.

M-am răsucit, am urlat: Gura!, apoi mi-am dus un deget la buze.

Veni alături de mine, mă prinse de braț și șopti răgușit:

— Borel încearcă din nou să se materializeze! Ar putea să se solidifice și să te aștepte atunci când pleci de-aici!

Din sufragerie am auzit vocea Viallei:

— E cineva acolo? strigă.

Mi-am eliberat brațul din strânsoarea lui Jurt, am înghețat lângă vatră și am apucat piatra strălucitoare. Părea zidită în loc dar se eliberă ușor atunci când am tras-o.

— De unde ai știut că poate fi scoasă? șopti Jurt.

— Strălucirea, am răspuns.

— Care strălucire? întrebă.

Nu i-am răspuns ci am băgat mâna în zona liberă, sperând cu nonșalanță să nu fie vreo capcană. Deschizătura se întindea pe mare distanță dincolo de lungimea pietrei. Și l-am simțit acolo, suspendat de un cui sau un cârlig: un lanț. L-am apucat și am tras de el. L-am auzit pe Jurt ținându-și respirația.

Ultima oară când îl văzusem fusese atunci când Random îl purtase la înmormântarea lui Caine. Țineam în mână Giuvierul Judecății. L-am ridicat rapid și mi-am petrecut lanțul pe gât, lăsând piatra roșie să-mi cadă pe piept, exact în clipa în care se deschise ușa sufrageriei.

Punându-mi degetul pe buze, am întins din nou mâna, l-am apucat pe Jurt de umeri și l-am răsucit spre peretele deschis care dădea spre drumul nostru. Încercă să protesteze, dar l-am împins cu putere și se deplasă în direcția aceea.

— Cine-i acolo? am auzit-o pe Vialle întrebând și Jurt mă privi, uluit.

Mi-am dat seama că n-aveam timp să-i explic prin semne sau șoapte că Vialle e oarbă. Așa că l-am împins iar. Numai că de data asta pași într-o parte, întinse piciorul, strecură o mână în spatele meu și mă împinse în față. Mi-a scăpat o scurtă sudalmă, după care am căzut. Din spate, am auzit-o pe Vialle: Cine...?, după care vocea dispăru.

M-am rostogolit pe drum, reușind, în timp ce cădeam, să-mi scot stiletul din cizma dreaptă. M-am ridicat cu vârful îndreptat spre silueta lui Borel, care se pare că-și recăpătase din nou forma.

Zâmbea, cu arma încă în teacă, în timp ce mă privea.

— Aici nu există un câmp cu arme, roști, care să-ți ofere un accident norocos ca acela de la ultima noastră întâlnire.

— Păcat, am zis.

— Dacă ar fi să pun mâna pe jucărica pe care o porți la gât și s-o duc Logrusului, m-aș bucura de o existență normală, ca să-mi înlocuiesc duplicatul existenței — cel care a fost măcelărit mișelește de către tatăl tău, așa cum ai subliniat.

Imaginea apartamentelor regale din Amber dispăruse. Jurt stătea pe marginea drumului, aproape de locul care fusese interfața cu acest tărâm ciudat.

— Știam că nu-l pot învinge, strigă atunci când îmi simți privirea, dar tu ai reușit o dată.

Am dat din umeri.

La aceasta, Borel se răsuci spre Jurt.

— Ai fi în stare să trădezi Curțile și Logrusul? îl întrebă.

— Dimpotrivă, răspunse Jurt. I-aș salva de la o greșeală fundamentală.

— Și care ar fi greșeala asta?

— Spune-i, Merlin. Spune-i ce mi-ai spus mie în timp ce escaladam tărâmul înghețat, roști.

Borel își întoarse privirea spre mine.

— E ceva haios în toată treaba asta, am zis. Am senzația că totul nu e decât un duel între Puteri — Logrusul și Modelul. Amber și Curțile ar putea fi subordonate întregii afaceri. Vezi tu...

— E ridicol! mă întrerupse, scoțând spada. E doar un nonsens născocit ca să eviți duelul *nostru*.

Mi-am mutat stiletul în stânga și am scos din teacă Grayswandir cu dreapta.

— Atunci, să te înghită iadul! am spus. Vino și luptă!

Am simțit o mână pe umăr. Și continuă să mă răsucescă într-o spirală descendentă care mă azvârli în stânga drumului. Cu coada ochiului am văzut că Borel făcuse un pas înapoi.

— Semeni cu Eric sau Corwin, veni o voce caldă, familiară, deși nu te cunosc. Dar porți Giuvaierul, ceea ce face ca persoana ta să fie prea importantă ca să riște o gâlceavă mărunță.

M-am oprit și am întors capul. L-am văzut pe Benedict — un Benedict cu ambele mâini.

— Numele meu e Merlin și sunt fiul lui Corwin, am spus, și acesta e un maestru al duelului de la Curțile Haosului.

— Se pare că te afli într-o misiune, Merlin. Fii gata s-o îndeplinești, rosti Benedict.

Vârful spadei lui Borel se deplasă brusc într-o poziție cam la zece inci de gâtul meu.

— Nu pleci nicăieri, rosti, nu cu acel giuvaier.

Nu se auzi niciun zgomot când Benedict trase spada și o îndepărtă pe a lui Borel.

— Așa cum am spus, urmează-ți calea, Merlin, mi se adresă Benedict.

M-am ridicat în picioare, am ieșit precaut din raza de acțiune a ambelor spade.

— Dacă-l ucizi, spuse Jurt, se poate rematerializa după o perioadă de timp.

— Ce interesant, remarcă Benedict simulând un atac și retrăgându-se ușor. În cât timp?

— Câteva ore.

— Și cât timp îți trebuie ca să duci la bun sfârșit ceea ce ai de făcut?

Jurt mă privi.

— Nu sunt sigur, am răspuns.

Benedict execută o mică paradă ciudată, urmată de un straniu pas târșăit și un scurt atac șfichiuitor. Un nasture zbură de pe cămașa lui Borel.

— În cazul ăsta, voi face astfel încât să dureze un timp, spuse Benedict. Noroc, băiețuș.

Mă salută rapid cu spada, moment în care Borel atacă. Benedict folosi o sixtă italiană, care azvârli ambele vârfuri într-o parte, avansând în răstimp. Apoi întinse rapid mâna stângă și-l apucă de nas. După care îl împinse, făcu un pas înapoi și zâmbi.

— Cât ceri de obicei pentru o lecție? l-am auzit întrebând, în timp ce Jurt și cu mine am pornit-o pe drum.

* * *

— Mă-ntreb cât îi trebuie uneia dintre Puteri ca să materializeze o fantomă, spuse Jurt în timp ce alergam spre masa umbroasă în care pătrundea drumul.

— Câteva ore numai pentru Borel, am zis, și dacă Logrusul își dorește Giuvaierul cu atâta ardoare pe cât bănuiesc eu, cred că și-ar chema o întreagă armată de fantome, dacă ar putea. Acum sunt convins că locul acesta e foarte greu de atins de către ambele Puteri. Am senzația că nu se pot manifesta decât prin cele mai simple scurgeri de energie. Dacă n-ar fi așa, n-aș fi ajuns niciodată atât de departe.

Jurt întinse mâna ca și cum ar fi vrut să atingă Giuvaierul, apoi se gândi mai bine, o retrase.

— Se pare că acum te-ai aliniat clar cu Modelul, remarcă el.

— Se pare că și tu. Doar dacă nu plănuiești să mă înjunghii pe la spate în ultimul moment, am zis.

Chicoti. Apoi:

— N-are haz. Trebuie să fiu de partea ta. Îmi dau seama că Logrusul m-a creat ca să fiu o unealtă disponibilă. O să mă trezesc pe grămada de gunoi când se va isprăvi treaba. Am senzația că deja ar fi trebuit să mă disipez dacă n-ar fi fost transfuzia. Așa că sunt alături de tine, îmi place sau nu, și ai spatele asigurat.

Am alergat pe drumul acum-drept, cu punctul terminus în sfârșit apropiindu-se. Într-un târziu, Jurt întrebă:

— Care e semnificația acestui pandantiv? Se pare că Logrusul și-l dorește foarte mult.

— Se numește Giuvaierul Judecății, am răspuns. Se spune că e mai bătrân decât însuși Modelul și că a fost indispensabil în crearea lui.

— De ce crezi că ai fost condus spre el și l-ai obținut cu atâta ușurință?

— Habar n-am, am zis. Dacă-ți vine vreo idee înaintea mea, aș fi bucuros s-o aud.

Curând am ajuns în locul în care drumul plonja în cea mai adâncă beznă. Ne-am oprit și am privit.

— Niciun fel de indicator, am zis verificând deasupra și de fiecare parte a intrării.

Jurt mă privi ciudat.

— Mereu ai avut un ciudat simț al umorului, Merlin, spuse. Cine ar pune un indicator într-un loc ca ăsta?

— Altcineva cu un ciudat simț al umorului, am răspuns.

— S-ar putea să meargă și așa, spuse răsucindu-se spre intrare.

Deasupra deschizăturii apăru un semn roșu de ieșire. Jurt îl privi o clipă, apoi clătină încet din cap. Am intrat.

Ne-am croit drum printr-un tunel încâlcit — lucru care m-a zăpăcit un pic. Artificialitatea celei mai mari părți a acestui loc mă determina să mă aștept la un drum perfect-rectiliniu printr-un puț cu pereți-netezi, cu o mare precizie geometrică a tuturor caracteristicilor. În loc de asta, părea ca și cum am fi traversat o serie de caverne naturale — stalactite, stalagmite, stâlpi și bazine de ambele părți.

Giuvaierul răspândea o lumină mohorâtă asupra fiecărui detaliu pe care mă întorceam să-l examinez.

— Știi cum să folosești piatra asta? mă întrebă Jurt.

M-am gândit la povestea tatălui meu.

— Când va veni vremea, cred că da, am spus ridicând Giuvaierul și studiindu-l o clipă, apoi lăsându-l să cadă la loc. Eram mai puțin preocupat de el, cât mai ales de calea pe care o urmam.

Continuam să-mi răsucesc capul în timp ce ne croiam drum din grotă jilavă spre încăperea ca o catedrală înaltă, printre pasaje înguste, în josul cascadelor din piatră. Era ceva familiar aici, deși nu puteam spune ce anume.

— Ceva din locul ăsta îți trezește vreo amintire? l-am întrebat.

— Mie nu, răspunse Jurt.

Am continuat să mergem, trecând la un moment dat pe lângă o grotă laterală în care se aflau trei schelete umane. Acestea fiind, în felul lor, primele semne de viață adevărate pe care le vedeam de la începutul acestei călătorii, am ținut să remarc.

Jurt încuviință lent.

— Încep să mă-ntreb dacă încă mergem printre umbre, spuse, sau dacă ne-am îndepărtat, de fapt, de locul acela și am intrat în Umbră — poate atunci când am pătruns în aceste grote.

— Aș putea afla, încercând să chem Logrusul, am spus făcându-l imediat pe Frakir să pulseze puternic pe încheietură. Dar, având în vedere politica metafizică a situației, mai degrabă nu.

— Tocmai priveam culorile mineralelor din pereți, spuse. Locul pe care l-am părăsit era dominant monocrom. Nu că mi-ar păsa de scenografie. Ceea ce vreau să spun e că, dacă am ieșit de-acolo, e un fel de victorie.

Am arătat spre sol.

— Atâta vreme cât traseul luminos e acolo, n-am scăpat din clește.

— Ce-ar fi dacă, pur și simplu, ne-am abate din drum chiar acum? întrebă răsucindu-se spre dreapta și făcând un singur pas în direcția aceea.

O stalactită vibă și se făcu țândări pe pământ în fața lui. Îl rată cu doar treizeci de centimetri. Reveni într-o clipă lângă mine.

— Firește, ar fi mare păcat să nu aflăm încotro mergem, spuse.

— Așa sunt concursurile. Ar fi păcat să ratăm distracția.

Am mers mai departe. Nu se mai întâmplă nimic alegoric în jurul nostru. Vocile și pașii noștri răsunau. Apa se aduna în grote jilave. Mineralele sclipeau. Drumul nostru părea o pantă progresiv coborâtoare.

Cât timp am mers, n-aș putea spune. După o vreme, încăperile stâncoase căpătară o înfățișare comună — ca și cum am fi trecut în mod regulat printr-un dispozitiv de teleportare care ne ducea prin aceleași grote și coridoare. Aceasta avea ca efect asupra mea pierderea noțiunii timpului. Acțiunile repetate au un efect de cântec de leagăn și...

Deodată, drumul nostru dădu într-un pasaj mai larg, spre stânga. În sfârșit, un pic de variație. Numai că și acest drum părea cunoscut. Am urmat linia noastră de lumină prin beznă. După un timp, am trecut pe lângă un pasaj lateral în stânga. Jurt aruncă o privire și trecu rapid mai departe.

— Cine știe ce creatură blestemată stă la pândă acolo, spuse.

— Adevărat, am aprobat. Dar eu unul nu mi-aș face griji.

— De ce nu?

— Cred că încep să înțeleg.

— Te-ar deranja să-mi spui și mie ce se petrece?

— Mi-ar lua prea mult timp. Stai și așteaptă. O să aflăm cât de curând.

Am trecut pe lângă alt pasaj lateral. Asemănător, totuși diferit. Am luat-o la fugă...

Altul...

Jurt tropăia lângă mine, ecoul răsunând în jur. În sus. Curând.

Încă o cotitură.

Și atunci am încetinit, deoarece pasajul continua în față, pe când drumul nu. Se curba spre stânga, dispărând lângă o ușă mare, cu armătură metalică. Am întins mâna în dreapta, acolo unde bănuiam că trebuie să se afle cârligul, l-am găsit, am luat cheia care atârna în el. Am băgat-o în broască, am răsucit-o, am extras-o, am atârnat-o la loc.

Nu-mi place locul ăsta, șefule, observă Frakir.

Știu.

— Pare-se că știi ce faci, remarcă Jurt.

— Mda, am spus, apoi am adăugat: Până într-un punct, când mi-am dat seama că ușa aceasta se deschidea în exterior mai degrabă decât în interior.

Am apucat mânerul mare din stânga și am început să trag de el.

— Te-ar deranja să-mi spui unde am aterizat? întrebă.

Ușa imensă scârțâi, începu o mișcare lentă în timp ce mă reîntorceam.

— Seamănă izbitor cu o porțiune a grotelor Kolvirului de lângă Castelul Amber, am răspuns.

— Minunat, spuse. Și ce se află dincolo de ușă?

— Seamănă foarte mult cu intrarea în încăperea care adăpostește Modelul din Amber.

— Splendid, rosti. Probabil c-o să dispar într-un nor de fum dacă pășesc înăuntru.

— Numai că nu e chiar același, am continuat. Înainte să-l traversez, l-am poftit pe Suhuy să vină și să examineze Modelul. N-a pățit nimic când s-a apropiat.

— Mama noastră a traversat Modelul.

— Da, e-adevărat.

— Cîstit vorbind, eu cred că oricine e înrudit prin sânge cu cei de la Curți ar putea traversa Modelul — și viceversa pentru neamurile mele din Amber, cu Logrusul. Tradiția spune că toți suntem înrudiți undeva în negura timpului.

— Okay. O să intru cu tine. Poți să mergi înăuntru fără să atingi obiectul, nu-i așa?

— Da.

Am deschis ușa până la capăt, am ținut-o cu umărul și am privit înăuntru. Asta e. Am văzut că drumul nostru luminos se sfârșea la câțiva inci dincolo de prag.

Am inspirat adânc și am mormăit ceva atunci când am expirat.

— Ce e? întrebă Jurt, încercând să vadă peste umărul meu.

— Nu e ceea ce mă așteptam, i-am spus.

M-am dat la o parte și l-am lăsat să arunce o privire.

Privi câteva secunde, apoi rosti:

— Nu înțeleg.

— Nici eu nu sunt sigur că pricep, am zis, dar am de gând să aflu.

Am intrat în încăpere și Jurt mă urmă. Acesta nu era Modelul pe care-l știam. Sau, mai degrabă, era și nu era. Se potrivea cu alcătuirea generală a Modelului din Amber, numai că era distrus. Existau mai multe porțiuni unde liniile fuseseră șterse, distruse, modificate într-un fel — sau poate nici nu fuseseră executate așa cum trebuie încă de la început. Zonele interliniare, de obicei întunecate, erau strălucitoare, alb-albastru, liniile înseși negre. Era ca și cum o substanță se scursese din diagramă pentru a pătrunde în sol. Zonele luminate parcă se ondulară în timp ce le priveam.

Și, dincolo de toate, era marea deosebire: Modelul din Amber nu conținea un cerc de foc având în centrul său o femeie moartă, inconștientă sau sub imperiul unei vrăji.

Și femeia, desigur, trebuia să fie Coral. Am știut asta imediat, cu toate că a trebuit să aștept mai mult de un minut înainte de a arunca o privire peste chipul ei cuprins de flăcări.

Ușa cea mare se închise singură în spatele nostru în timp ce priveam. Jurt rămase și el nemișcat multă vreme înainte de a rosti:

— Giuvaierul ăsta e cu siguranță ocupat cu ceva. Ar trebui să-ți vezi chipul chiar acum în lumina lui.

Am coborât privirea și i-am observat pulsațiile rubinii. Între fluxul alb-albastru în care era îngropat Modelul și pâlparea aceluia cerc de foc nu observasem bruscă activitate a pietrei.

Am mai făcut un pas, simțind un val de răceală asemănătoare activării unui Atu. Acesta trebuie că era unul dintre Modelele Sfărâmate despre care pomenise Jasra — reprezentativ al uneia dintre Căile în care fuseseră inițiate ea și Julia. Ceea ce mă situa într-una dintre umbrele timpurii, chiar lângă Amber. Gândurile începură să-mi alerge prin minte într-un ritm feroce.

De-abia foarte recent devenisem conștient de posibilitatea că Modelul ar putea fi, de fapt, simțitor. Părea posibil și corolarul, că și Logrusul era simțitor. Noțiunea simțirii lui îmi fusese semnalată atunci când Coral reușise să traverseze Modelul și îi ceruse apoi s-o teleporteze unde voia să ajungă.

Acesta o ascultase și asta era locul în care fusese teleportată, și starea ei era, evident, motivul pentru care n-am putut s-o contactez prin Atu. Când mă adresasem Modelului după dispariția ei, acesta — aproape în joacă, după cum mi se păruse atunci — mă purtase dintr-un capăt al încăperii în celălalt, evident ca să-mi dea satisfacție apropo de simțirea lui.

Și nu era doar simțitor, mi-am zis, în timp ce am ridicat Giuvaierul Judecății și l-am privit în străfunduri. Era inteligent. Pentru că imaginile pe care le-am văzut în adâncul pietrei, arătându-mi ce se dorea de la mine, reprezentau ceva ce nu mi-aș fi dorit să fac în alte împrejurări. Venind din acel straniu tărâm îndepărtat prin care fusesem ghidat în această călătorie, aș fi extras un Atu și aș fi chemat pe cineva care să mă scoată repede — sau chiar aș fi chemat imaginea Logrusului și i-aș fi lăsat pe amândoi să se ciondănească în timp ce eu m-aș fi strecurat afară, prin Umbră. Dar Coral dormea într-un cerc de foc în inima Modelului Sfărâmat... Ea era puterea autentică a Modelului asupra mea. Modelul pricepuse ceva când l-a traversat ea, își elaborase planul și mă atrăsese în capcană.

Modelul voia ca eu să-i repar această imagine specială, să dreg acest Model Sfărâmat, traversându-l, având asupra-mi Giuvaierul Judecății. Exact la fel reparase Oberon stricăciunea originalului. Firește, acțiunea fusese îndeajuns de traumatizantă ca să-l ucidă.

Pe de altă parte, Regele tratase cu obiectul real, și aceasta era doar una dintre imaginile sale. De asemeni, tatăl meu supraviețuise creației propriului Model surogat din nimic.

De ce eu? m-am întrebat apoi. Pentru că eram fiul bărbatului care izbutise să creeze un alt Model? Oare asta implica faptul că purtam cu mine atât imaginea Logrusului cât și a Modelului? Sau pur și simplu pentru că eram ușor de mânuit și de constrâns? Toate astea? Niciuna?

— Cum e? am strigat. Ai un răspuns pentru mine?

O durere bruscă în stomac și un val de ameteală în timp ce încăperea se roti, dispăru, rămase nemișcată și l-am văzut pe Jurt peste întinderea Modelului, lipit de ușă.

— Cum ai făcut asta? strigă.

— Nu eu am făcut-o, am răspuns.

— Oh.

Porni spre dreapta până când ajunse la perete. Păstrând contactul cu acesta, începu să se deplaseze spre periferia Modelului, ca și cum s-ar fi temut să se apropie mai mult decât trebuie sau să-și desprindă privirea de el.

Din locul în care mă aflam o puteam vedea mai limpede pe Coral, după gardul incandescent. Haios. Nu era ca și cum ar fi fost vorba de o mare investiție emoțională. Nu eram iubiți, nici măcar prieteni apropiați. Făcuserăm cunoștință de-abia cu o zi în urmă, făcuserăm o lungă plimbare împreună, în împrejurimi, și sub oraș și palat, prânziserăm împreună, câte ceva de băut, câteva hohote de râs. Dacă ne-am fi cunoscut mai bine, poate am fi descoperit că nu ne putem suferi. Oricum, îmi plăcuse compania ei, și mi-am dat seama că aș fi dorit să fi avut timp s-o cunosc mai bine. Și, într-un fel, mă simțeam răspunzător pentru starea ei prezentă, ca rezultat al neglijenței. Cu alte cuvinte, Modelul mă avea la mână. Dacă doream s-o eliberez, trebuia să-l repar.

Flăcările încuviințară în direcția mea.

— E un truc murdar, am rostit cu voce tare.

Flăcările încuviințară din nou.

Am continuat să studiez Modelul Sfărâmat. Aproape tot ce știam despre fenomen aflasem din conversația cu Jasra. Dar mi-am amintit că-mi spusese că inițiați Modelului Sfărâmat îl traversaseră în zone situate între linii, în timp ce imaginea din Giuvaier îmi spunea să parcurg liniile, așa cum ar fi făcut cineva care l-ar parcurge în mod obișnuit. Ceea ce avea sens, așa cum mi-am reamintit din povestea tatălui meu. Ar fi ajutat la inscripționarea căii potrivite peste spărturi. Nu căutam cine știe ce inițiere a-unui-prostovan printre-linii.

Jurt își croi drum spre capătul îndepărtat al Modelului, se răsuci și începu să vină spre mine. Când ajunse lângă o spărtură din linia exterioară, lumina se scurse din ea pe podea. Expresia de pe chipul său era înspăimântată când îi atinse piciorul. Urlă și începu să se topească.

— Oprește-te! am strigat. Sau îți cauți un alt depanator de Modele! Refă-l și lasă-l în pace, altfel n-o voi face! Vorbesc serios!

Picioarele topite ale lui Jurt își recăpătară lungimea. Expresia de durere îi dispăru de pe chip.

— Știu că e o fantomă a Logrusului, am spus, și e modelat după ruda mea cea mai puțin preferată, dar lasă-l în pace, nenorocitul, sau nu te mai traversez! Poți s-o păstrezi pe Coral și poți să rămâi sfărâmat!

Lumina se scurse înapoi prin ruptură și lucrurile rămaseră ca mai înainte.

— Vreau o promisiune, am spus.

O pânză gigantică de flăcări se ridică din Modelul Sfărâmat până în tavan, apoi dispăru.

— Consider asta drept un răspuns afirmativ, am zis.

Flăcările confirmară.

— Mulțumesc, l-am auzit șoptind pe Jurt.

Și astfel am început taversarea. Linia neagră nu trezea aceeași senzație precum cele strălucitoare din Amber. Picioarele coborâra ca pe un sol normal, deși am simțit o zvâcnitură și un trosnet când le-am ridicat.

— Merlin! strigă Jurt. Eu ce-ar trebui să fac?

— Ce vrei să spui? am strigat și eu.

— Cum ies de-aici?

— Ieși pe ușă și declanșează modificarea-umbrei, am spus, sau urmează-mă prin acest Model și fă-l să te trimită oriunde vrei.

— Nu cred că poți modifica-umbra atât de aproape de Amber, nu-i așa?

— Poate că suntem prea aproape. Așa că pleacă fizic și apoi fă-o.

Am continuat să merg. Acum, de fiecare dată când ridicam piciorul se auzeau trosnete.

— M-aș rătăci în grote dacă aș încerca asta.

— Atunci, urmează-mă.

— Modelul mă va distruge.

— A promis că n-o va face.

Râse aspru.

— Și tu îl crezi?

— Dacă vrea o treabă ca lumea, n-are de ales.

Am ajuns la prima spărtură din Model. O rapidă consultare a Giuvaierului îmi arată unde ar fi trebuit să fie linia. Un pic îngrijorat am făcut primul pas dincolo de marcajul vizibil. Apoi încă unul. Și încă unul. Voiam să privesc înapoi când traversasem complet porțiunea. În loc de asta, am așteptat până când

curbura naturală a drumului mi-a permis priveliştea. Atunci am văzut că întreaga linie pe care o parcursesem până acum începuse să strălucească, exact ca originalul. Luminiscenta răspândită parcă fusese absorbită în ea, întunecând zona interstiţială. Jurt ajunsese într-o poziţie aproape de începutul Modelului.

Îmi prinse privirea.

— Nu ştiu, Merlin, spuse. Chiar nu ştiu.

— Acel Jurt pe care-l cunosc n-ar fi avut destul curaj să încerce, i-am zis.

— Nici eu.

— Aşa cum ai subliniat, mama noastră a făcut-o. Se zice că ai moştenit-o. Ce naiba. Dacă mă înşel, se va sfârşi înainte să-ţi dai seama.

Am făcut încă un pas. Râse trist. Apoi:

— Ce naiba, rosti şi puse piciorul pe Model.

— Hei, încă sunt în viaţă, strigă. Şi acum?

— Vino, am zis. Urmează-mă. Nu te opri. Şi nu părăsi linia sau suntem pierduţi.

Urmă o altă cotitură, am urmat-o şi l-am pierdut din vedere. În timp ce continuam, am devenit conştient de o durere în glezna dreaptă, rezultat al tuturor drumurilor şi escaladarilor făcute, mi-am zis. Durerea începu să crească la fiecare pas. Era fierbinte şi curând deveni destul de nasoală. Oare îmi răsucisem un ligament? Sau...

Bineînţeles. Simţeam acum mirosul pielii arse.

Am dus mâna în teaca cizmei şi am scos stiletul Haosului. Radia căldură. Această apropiere a Modelului îl afecta. Nu-l mai puteam ţine lângă corp.

Mi-am dus braţul în spate şi am aruncat arma peste Model în direcţia în care mă îndreptam, spre capătul încăperii unde era situată uşa. În mod automat privirea mea îi urmări traseul. Am văzut o uşoară mişcare în umbrele spre care zbura. Acolo stătea un bărbat, privindu-mă. Stiletul izbi peretele şi căzu pe podea. Se aplecă şi-l ridică. Am auzit un chicotit. Făcu o mişcare bruscă, şi stiletul veni arcuindu-se înapoi peste Model, în direcţia mea.

Ateriză departe în dreapta. De îndată ce intră în contact cu Modelul, o fântână de flăcări albastre îl cuprinse, ridicându-se binișor deasupra nivelului capului, împrôscând, sfârâind. Am tresărit și am încetinit, deși știam că nu are cum să mă rănească, și am continuat să merg. Ajunsesem la arcul lung frontal, acolo unde mersul era lent.

— Rămâi pe linie, am strigat spre Jurt. Nu-ți face griji cu lucruri din astea.

— Înțeleg, spuse. Cine-i individul?

— Al naibii să fiu dacă știu.

Am înaintat. Mă aflam acum aproape de cercul de foc. M-am întrebat ce-ar spune *ty'iga* despre situația mea prezentă. Mi-am croit drum spre o altă cotitură și am reușit să văd în spate o porțiune considerabilă a traseului meu. Strălucea uniform, și Jurt înainta rapid, mișcându-se cum făcusem și eu, cu flăcările ridicându-se acum până la glezne. Mie îmi ajungeau până aproape de genunchi. Cu coada ochiului am văzut o mișcare în zona încăperii unde stătea străinul.

Individul se mișcă din alcovul său umbros, lent, grijuliu, scurgându-se de-a lungul peretelui îndepărtat. Măcar nu părea interesat să traverseze Modelul. Se duse spre un punct aproape opus direcției din care plecase.

N-am avut altceva de făcut decât să-mi continuu cursa, care mă purtă printre curbe și cotituri care mă făcură să-l pierd din vedere. Am ajuns la o altă spărtură în Model și am simțit-o împletindu-se după ce am traversat-o. În răstimp, parcă se auzi o muzică de-abia perceptibilă. Ritmul fluxului din zona luminoasă parcă se intensifică și el, în timp ce se scurgea în linii, gravând un traseu clar, luminos, în urma mea. Din când în când îi mai dădeam câte un sfat lui Jurt, care era cu câteva ture în urma mea, deși traseul lui îl purta uneori lângă mine și destul de aproape ca să ne atingem dacă ar fi fost nevoie.

Flăcările albastre erau acum mai înalte, ridicându-se până la mijlocul coapsei și părul mi se făcuse măciucă. Am intrat într-o lentă serie de cotituri. Peste trosnituri și muzică, am întrebat: *Ce mai faci, Frakir?* Niciun răspuns.

M-am răsucit, am continuat să înaintez printr-o zonă cu impedanță ridicată, am ieșit din ea, văzând zidul incandescent

al închisorii lui Coral acolo, în centrul Modelului. În timp ce-l ocoleam, partea opusă a Modelului apăru încet vederii.

Străinul stătea în aşteptare, cu gulerul mantiei ridicat. Printre umbrele care-i acopereau chipul, am văzut că dinţii îi erau dezgoliţi într-un rânjet. Am fost uluit de faptul că stătea chiar în centrul Modelului — supraveghindu-mi înaintarea, evident aşteptându-mă — până când mi-am dat seama că intrase printr-o spărtură în desenul pe care mă îndreptam să-l repar.

— Va trebui să nu-mi stai în cale, am strigat. Nu mă pot opri şi n-o să te las să mă opreşti!

Nu se agită, şi mi-am amintit de spusele tatălui meu despre o luptă care avusese loc pe Modelul primar. Am lovit cu palma mânerul Grayswandir.

— Sosesec, am zis.

Flăcările alb-albastre se înălţară şi mai mult odată cu pasul următor şi, în lumina lor, i-am văzut chipul. Era al meu.

— Nu, am spus.

— Ba da, spuse.

— Eşti ultima fantomă-a-Logrusului cu care mă confrunt.

— Într-adevăr, răspunse.

Am făcut încă un pas.

— Totuşi, am remarcat, dacă eşti o reconstrucţie a eului meu din vremea când am traversat Logrusul, de ce a trebuit să mă înfrunţi aici? Eul pe care mi-l amintesc din zilele acelea n-ar fi acceptat o slujbă ca asta.

Rânjetul dispăru.

— Eu nu sunt tu în sensul ăla, rosti. Singura cale ca să se întâmple aşa cum trebuie, după cum înţeleg eu, a fost să-mi sintetizez personalitatea într-un fel.

— Deci tu eşti eu cu o lobotomie şi cu ordine de a ucide.

— Nu spune asta, răspunse. Face să sune greşit, şi ceea ce fac eu e corect. Avem chiar multe amintiri comune.

— Lasă-mă să ajung la capăt şi vorbim după aceea. Eu cred că Logrusul s-a păcălit încercând această dublură. Nu vrei să te sinucizi, şi nici eu nu vreau asta. Împreună am putea câştiga acest joc, şi în Umbră e loc pentru mai mult decât un singur Merlin.

Aș fi încetinit, dar apoi ar fi trebuit să fac încă un pas. Nu-mi puteam permite să pierd ocazia, odată ajuns în acest punct.

Își strânse buzele într-o linie subțire și clătină din cap.

— Îmi pare rău, spuse. M-am născut să trăiesc o oră — doar dacă nu te ucid. Dacă o fac, viața ta îmi va fi dăruită mie.

Scoase spada.

— Te cunosc mai bine decât crezi, am spus, fie că ai fost restructurat, fie că nu. În plus, s-ar putea să reușesc să-ți anulez această sentință de condamnare la moarte. Am aflat câteva lucruri despre cum funcționează asta pentru voi, fantomele.

Întinse spada, care semăna cu una pe care o avusesem cu ani în urmă, și vârful ei aproape că mă atinse.

— Iartă-mă, repetă.

Am scos Grayswandir cu intenția de a para. Aș fi fost nebun să n-o fac. Nu știam cum acționase Logrusul asupra minții lui. Mi-am scormonit amintirile pentru tehnicile duelului pe care le studiasem încă de când devenisem un inițiat al Logrusului.

Da. Jocul lui Benedict cu Borel îmi amintise asta. De atunci luasem câteva lecții de duel în stil italian. Îți dădeau o paradă mai largă, mai firească, compensată printr-o extensie mai mare. Grayswandir înaintă, devie spada lui în lateral, și se extinse. Încheietura lui se înclină într-o quartă franceză, dar eram deja sub ea, cu brațul încă întins, încheietura dreaptă, alunecând în față cu piciorul drept de-a lungul liniei în timp ce izbitura spadei mele înfruntă dur lovitura lui dinspre exterior și imediat am pășit în față cu piciorul stâng, ducând arma transversal cu corpul lui până când mânerul se întâlniră și își continuară coborârea în direcția aceea.

Și apoi stânga mea căzu în interiorul cotului său stâng, într-o manevră învățată în colegiu de la un artist al artelor marțiale, bun prieten — *zen-ponage*, parcă așa o numea. Mi-am coborât șoldurile în timp ce apăsam în jos. După care mi-am răsucit șoldurile, în sens invers acelor de ceasornic. Echilibrul lui se frânse, și căzu spre stânga mea. Numai că nu puteam lăsa să se întâmple asta. Dacă ar fi aterizat pe Model acolo unde trebuie, aveam ciudata senzație că ar fi dispărut ca un

foc de artificii. Așa că am continuat coborârea câțiva inci, am dus mâna spre umărul lui și l-am împins, astfel încât să cadă în zona distrusă.

Atunci am auzit un țipăt, și o formă strălucitoare trecu în partea mea stângă.

— Nu! am strigat întinzând mâna.

Dar era prea târziu. Jurt pășise alături de linie, țâșnind pe lângă mine, înfigând spada în dublura mea chiar dacă trupul i se învârtea și strălucea. Focul țâșni și din rana dublurii mele. Încercă fără succes să se ridice și căzu la loc.

— Să nu zici că nu te-am ajutat niciodată, frate, rosti Jurt, înainte de a se transforma într-un vârtej, care se ridică până în tavanul încăperii, unde dispăru.

Nu puteam întinde mâna suficient de mult pentru a-mi atinge dublura și, câteva clipe mai târziu îmi doream să n-o fi făcut, pentru că fu rapid transformat într-o torță umană.

Privirea lui era îndreptată în sus, urmărind spectaculoasa moarte a lui Jurt. După care privi spre mine și zâmbi strâmb.

— Avea dreptate, să știi, spuse după care dispăru și el.

Îmi luă ceva timp ca să-mi înving inerția, dar după o vreme am reușit, continuându-mi dansul ritual în jurul focului. La următorul tur, nu mai exista nici urmă din ei, deși spadele lor rămăseseră acolo unde căzuseră, încrucișate, în drumul meu. În timp ce înaintam le-am îndepărtat de pe Model. Deja flăcările îmi ajungeau la mijloc.

Jur-împrejur, înapoi, peste. Priveam periodic în Giuvaier, ca să evit un pas greșit și, bucățică cu bucățică, am refăcut Modelul. Lumina pătrunsese în linii și, cu excepția lucirii din mijloc, începea să semene din ce în ce mai mult cu obiectul pe care-l țineam în pivnița de acasă.

Primul Vâl îmi aduse amintiri dureroase de la Curți și din Amber. Am stat distant, tremurând, și amintirile trecură. Al Doilea Vâl amestecă amintirea și dorința în San Francisco. Mi-am controlat respirația și m-am prefăcut a fi doar un spectator. Flăcările dansau în jurul umerilor și m-am gândit la o serie de jumătăți-de-Lună în timp ce traversam arc după arc, curbă după curbă. Rezistența crescuse până când am fost scăldat în sudoare în timp ce o înfruntam. Dar mai trecusem

prin asta. Modelul nu era doar în jurul meu ci, în egală măsură, și în mine.

Am înaintat și am atins punctul întoarcerilor micșorate, cu din ce în ce mai puțină distanță câștigată față de efortul depus. Continuam să-l văd pe Jurt dizolvându-se și chipul meu în agonie printre flăcări, și nu conta deloc faptul că știam că amintirea era indusă-de-Model. Încă mă bântuia în timp ce înaintam.

Am privit roată în timp ce mă apropiam de Marea Curbă și am văzut că acest Model fusese reparat acum în întregime. Construisem punți peste toate spărturile cu linii de unire și acum ardea ca o roată de foc fixă pe un cer negru și fără stele. Încă un pas...

Am pipăit Giuvaierul cald pe care-l purtam. Strălucirea lui roșie veni spre mine mai puternic decât mai devreme. M-am întrebat dacă exista o cale ușoară de a-l duce înapoi. Încă un pas...

Am ridicat Giuvaierul și am privit în el. Era o imagine a mea contemplând parcursul Marii Curbe și continuând prin zidul de flăcări ca și cum asta n-ar fi reprezentat vreo problemă. În timp ce evaluam imaginea drept un sfat, mi-am amintit de un interludiu al lui David Steinberg* pe care și-l însușise cândva Droppa. Speram că Modelul nu e implicat în glume proaste.

Flăcările mă cuprinseseră în întregime în timp ce intram în Curbă. Am continuat să încetinesc în timp ce eforturile creșteau. Pas dureros după pas continuam să mă apropii de Vălul Final. Mă simțeam transformat într-o expresie a voinței pure, întrucât toată ființa se concentrase asupra unui singur țel. Încă un pas... Mă simțeam ca și cum aș fi fost tras în jos de o armură grea. Ultimii trei pași pot împinge pe cineva în pragul disperării.

Din nou...

Apoi sosi punctul unde până și mișcarea devine mai puțin importantă decât efortul. Acum nu mai conta rezultatul, ci

---

* actor, regizor, scriitor canadian (n. 1942), unul dintre cei mai faimoși și comici stand-up în anii '60. (n.t.)

tentativa. Dorința mea era flacăra; trupul meu, fum sau umbră...

Și din nou...

Văzute prin lumina mea albastră, flăcările portocalii care o învăluiau pe Coral deveniră spice gri-argintii de incandescentă. Printre trosnete și pocnituri am auzit iar ceva ca o muzică — gravă, adagio, ceva adânc, vibrant, ca Michael Moore* cântând la bas. Am încercat să prind ritmul, să mă deplasez odată cu el. Într-un fel se pare că am izbutit — asta, sau simțul meu temporal deveniră distorsionate — în timp ce mă mișcam cu o senzație asemănătoare fluidității pe parcursul pașilor următori.

Sau poate că Modelul simțea că-mi datorează un serviciu și o lăsase mai moale câteva măsuri. Nu voi ști niciodată.

Am trecut prin Vălul Final, am înfruntat zidul de foc, din nou brusc portocaliu, și am continuat să merg. Am inspirat chiar în inima focului.

Coral zăcea acolo în centrul Modelului, semănând destul de mult cu ultima ei imagine — într-o cămașă arămie și în pantaloni bufanți verde închis — atâta doar că părea că doarme, întinsă pe mantia ei cafenie grea. M-am lăsat pe genunchiul drept lângă ea și i-am pus mâna pe umăr. Nu mișcă. I-am îndepărtat de pe obraz o şuviță din părul ei roșcat, lovind-o de câteva ori pe același obraz.

— Coral? am zis.

Niciun răspuns.

I-am pus din nou mâna pe umăr, am scuturat-o cu blândețe.

— Coral?

Inspiră adânc și expiră, dar nu se trezi.

Am scuturat-o un pic mai tare.

— Trezește-te, Coral.

Mi-am strecurat brațul pe sub umerii ei, am ridicat-o parțial. Nu-și deschise ochii. Evident se afla sub influența unui fel de vrajă. Centrul Modelului nu prea era locul de unde să

---

* celebru basist (n. 1945). A început să cânte la vârsta de 15 ani, cântând cu tatăl său în cluburi din Cincinatti (*n.t.*).

chemi Semnul Logrusului, dacă voiai să rămâi neincinerat. Așa că am încercat leacul din basme. M-am aplecat și am sărutat-o. Scoase un sunet mic, grav, și pleoapele i se zăbură. Dar nu-și reveni în simțiri. Am încercat din nou. Același rezultat.

— Rahat! am zis. Mi-aș fi dorit un mic spațiu ca să acționez asupra unei vrăji ca aceasta, un loc unde să am acces la unele dintre uneltele profesiei mele și să pot chema sursa puterilor mele în perfectă siguranță.

Am ridicat-o mai sus și i-am ordonat Modelului să ne teleporteze înapoi în apartamentul meu din Amber, unde sora ei posedată-de-ty'iga se afla și ea în transă — o lucrare a unuia dintre frații mei, în scopul de a mă proteja de ea.

— Du-ne acasă, am rostit cu voce tare pentru întărire.

Nu se întâmplă nimic.

Am folosit o vizualizare puternică și am întărit-o încă o dată cu o comandă mentală.

Nu ne-am mișcat.

Am lăsat-o jos cu blândețe, m-am ridicat și am privit peste Model prin zona cea mai subțire de foc.

— Ascultă, am zis, tocmai ți-am făcut un mare serviciu, implicând un mare efort și un risc considerabil. Acum vreau să plec naibii de-aici și s-o iau pe doamna cu mine. Vrei, te rog, să-mi faci plăcerea?

Flăcările se domoliră, dispărură pentru câteva momente. În lumina slabă care se instalează am devenit conștient că Giuvaierul pulsa, asemeni luminii unui mesaj la un telefon de hotel. L-am ridicat și am privit în el.

Nu m-aș fi așteptat la o imagine cu raze X, dar exact asta am văzut.

— Cred că recepționez un canal greșit, am spus. Dacă ai un mesaj, spune-l. Altfel, vreau să ajung acasă.

Nu se modifică nimic, în afara faptului că am constatat o asemănare izbitoare între cele două siluete din Giuvaier și Coral cu mine. Făceau dragoste pe o mantie întinsă parcă în centrul Modelului, la infinit — mai degrabă ca o versiune mai picantă a vechii etichete de pe cutia cu sare, se pare, dacă puteau fi văzuți în Giuvaierul pe care îl purta individul care privea...

— Destul! am strigat. E complet ridicol! Dacă vrei un ritual tantric o să-ți trimit niște profesioniști! Doamna nici măcar nu e trează...

Giuvaierul pulsă din nou, cu o asemenea intensitate încât îmi răni ochii. L-am lăsat să cadă. Apoi am îngenuncheat, am sprijinit-o pe Coral și m-am ridicat.

— Nu știu dacă vreodată cineva te-a traversat înapoi, am zis, dar nu văd de ce n-ar merge.

Am făcut un pas în direcția Vălului Final. Imediat zidul de foc țâșni în fața mea. M-am clătinat încercând să mă depărtez de el, m-am prăbușit pe mantia întinsă. Am ținut-o pe Coral ca să nu cadă în foc. Se prăbuși peste mine. Părea aproape trează...

Îmi cuprinse gâtul cu brațele și îmi atinse obrazul cu nasul. Acum părea mai mult somnolentă decât în comă. Am ținut-o strâns și m-am gândit la ea.

— Coral? am încercat din nou.

— Mm, spuse.

— Se pare că singura cale prin care putem ieși de aici e să facem dragoste.

— Credeam că n-o s-o mai spui niciodată, mormăi ea cu ochii încă închiși.

Asta făcu să pară nu chiar necrofilie, în timp ce ne-am răsucit pe șolduri ca să pot ajunge la nasturii arămii. Mormăi ceva mai mult între timp, dar nu se transformă chiar într-o conversație. Totuși trupul ei nu rămase insensibil la atențiile mele și întâlnirea căpătă rapid toate însușirile obișnuite, prea banală ca să ne preocupe lucrurile sofisticate. Părea a fi o modalitate interesantă de a rupe o vrajă. Poate că Modelul chiar avea simțul umorului. Nu știu.

Flăcările se domoliră cam în același timp când se domoliră flăcările, ca să zic așa. În sfârșit, Coral deschise ochii.

— Se pare că asta a domolit cercul de foc, am spus.

— Când a încetat să mai fie un vis? întrebă ea.

— Bună întrebare, și numai tu poți răspunde.

— Tocmai m-ai salvat de ceva?

— Ar fi cel mai ușor să zic asta, am răspuns în timp ce se îndepărtă cumva și privi prin încăpere. Vezi unde te-a adus Modelul când i-ai cerut să te trimită unde voiai? am zis.

— Nasol, răspunse.

— Cu siguranță.

Ne-am despărțit. Ne-am aranjat ținuta.

— E o modalitate bună de a ajunge să ne cunoaștem mai bine... începusem în clipa în care grota fu scuturată de un puternic cutremur.

— Timing-ul chiar nu funcționează aici, am remarcat în timp ce eram zdruncinați și ne-am agățat unul de altul pentru alinare, dacă nu pentru sprijin.

Se termină într-o clipă, și Modelul străluci brusc mai puternic decât îl văzusem vreodată. Am clătinat din cap. M-am frecat la ochi. Ceva nu era în ordine, chiar dacă senzația era foarte bună. Apoi ușa ținută-cu-metal se deschise — spre interior! — și am constatat că reveniserăm în Amber, adevăratul Amber. *Drumul luminos ducea încă spre prag, deși se topea rapid, și pe el se afla o mică siluetă.* Înainte de a putea măcar să arunc o privire spre lumirea coridorului, am simțit o dezorientare cunoscută, și deja ne aflam în dormitorul meu.

— Nayda! exclamă Coral când văzu silueta culcată pe patul meu.

— Nu chiar, am spus. Vreau să zic, e trupul ei. Dar spiritul care-l animă e de natură diferită.

— Nu înțeleg.

Mă gândeam la persoana care fusese pe punctul de a invada limitele Modelului. Eram, de asemenea, o masă de mușchi dure-roși, nervi care țipau, și un larg sortiment de otrăvuri ale oboselii. Am traversat spre masa pe care rămăsese sticla de vin pe care o desfăcusem pentru Jasra — cu cât timp în urmă? Am găsit două pahare curate. Le-am umplut. I-am dat unul unul lui Coral.

— Sora ta a fost foarte bolnavă cu ceva timp în urmă, nu-i așa?

— Da, răspunse.

Am luat o înghițitură sănătoasă.

— A fost aproape de moarte. La vremea aceea trupul ei era posedat de un spirit *ty'iga* — un fel de demon — de care Nayda nu mai avea nevoie.

— Ce vrei să spui prin asta?

— Înțeleg că, de fapt, a murit.

Coral mă privi fix în ochi. Nu găsi ceea ce căuta, așa că luă o gură de vin.

— Știam eu că ceva nu e în ordine, spuse. N-a fost cu adevărat ea de când s-a îmbolnăvit.

— A devenit periculoasă? Ticăloasă?

— Nu, mult mai bună. Nayda a fost mereu o cățea.

— Nu vă înțelegeați?

— Nu până de curând. Nu suferă, nu-i așa?

— Nu, pur și simplu doarme. E sub influența unei vrăji.

— De ce n-o eliberezi? Nu arată a fi prea periculoasă.

— Acum, nu. De fapt, exact contrariul, am zis. Și o s-o eliberăm curând. Oricum, fratele meu Mandor va trebui s-o facă. E vraja lui.

— Mandor? Nu prea știu multe despre tine — sau despre familia ta — nu-i așa?

— Nu, am spus, și viceversa. Ascultă, nici măcar nu știu ce zi e. Am traversat încăperea și am privit pe fereastră. Era lumina zilei. Era noros, însă, și n-am putut ghici ora. E ceva ce-ar trebui să faci chiar acum. Du-te să-l vezi pe tatăl tău și spune-i că ești în ordine. Spune-i că te-ai rătăcit în grote sau ai luat-o greșit prin Coridorul Oglinzilor și te-ai trezit într-un alt plan al existenței sau ceva de genul ăsta. Orice. Ca să evităm un incident diplomatic. Okay?

Își isprăvi băutura și încuviință. Apoi mă privi și roși și privi într-o parte.

— O să ne întâlnim din nou înainte să plec, nu-i așa?

Am întins mâna și am bătut-o pe umăr, neștiind exact care erau sentimentele mele. Apoi mi-am dat seama că n-o să meargă, și am făcut un pas și am îmbrățișat-o.

— Tu știi, am spus în timp ce-i mângâiam părul.

— Îți mulțumesc că mi-ai arătat orașul.

— Va trebui s-o facem din nou, i-am spus, de îndată ce se liniștesc lucrurile.

— Îhâm.

Ne-am îndreptat spre ușă.

— Vreau să te văd curând, spuse.

— Mă sting rapid, i-am spus deschizând ușa. Am fost în iad și înapoi.

Îmi atinse obrazul.

— Sărmane Merlin, spuse. Somn ușor.

Am dat de dușcă restul de vin și am scos Atuurile. Voiam să fac tocmai ce spusese ea, dar mai întâi veniră unele lucruri de neevitat. Am căutat Atuul lui Ghostwheel, l-am scos, l-am privit.

Aproape imediat, în urma celei mai mici scăderi de temperatură și celei mai mici dorințe din partea mea, Ghostwheel apărui în fața mea — un cerc roșu rotindu-se în aer.

— Uh, salut, Tată, rosti. Mă-ntrebam pe unde bântui. Când am verificat în grotă, plecaseși, și niciuna dintre procedurile mele de indexare-a-umbrei nu te-a putut găsi. Nici nu mi-a trecut prin cap că pur și simplu ai venit acasă. Eu...

— Mai târziu, am spus. Mă grăbesc. Du-mă repede în încăperea Modelului.

— Ar trebui mai întâi să-ți spun ceva.

— Ce?

— Forța aceea care te-a urmărit în Ținut — cea de care te-am ascuns eu în grotă...

— Da?

— Modelul însuși a fost cel care te căuta.

— Mi-am dat seama de asta mai târziu. Am avut o întâlnire și deja avem un fel de înțelegere. Du-mă acolo jos imediat. E important.

— Sir, mă tem de obiectul ăla.

— Atunci, du-mă cât mai aproape și pleacă. Trebuie să verific ceva.

— Foarte bine. Vino pe aici.

Am făcut un pas în față. Ghost se ridică în aer, se roti cu nouăzeci de grade spre mine și căzu brusc, trecându-mi peste cap, umeri, piept și dispărând sub picioare. Luminile se stinseră în răstimp, și am chemat imediat imaginea Logrusului meu.

Acesta mi-a arătat că mă aflu în pasajul de dincolo de ușa cea mare care dădea în încăperea Modelului.

— Ghost? am rostit moale.

Niciun răspuns.

M-am deplasat, am trecut de colț, am înaintat spre ușă și am împins-o. Era încă descuiată, și cedă apăsării mele. Frakir pulsă o dată la încheietură.

Frakir? am întrebat.

Nici din partea asta vreun răspuns.

Ți-ai pierdut vocea, băiete?

Pulsă de două ori. L-am potolit.

Când ușa se deschise, am fost sigur că Modelul strălucea mai puternic. Totuși, remarca fu rapid dată deoparte. O femeie brunetă stătea în centrul Modelului, cu spatele spre mine, cu brațele ridicate. Aproape că am urlat numele la care credeam că va răspunde, dar dispăru înainte ca mecanismul meu vocal să reacționeze. M-am prăbușit cu spatele la zid.

— Chiar mă simt folosit, am rostit cu glas tare. Mi-ai zdrențuit fundul, mi-ai pus viața în pericol nu o dată, m-ai silit să-ți satisfac voyeurismul tău metafizic, apoi mi-ai dat un șut după ce ai obținut și ultimul lucru pe care-l voiai — o strălucire un pic mai intensă. Bănuiesc că zeii sau puterile sau ce naiba oi fi nu trebuie să spună „Mulțumesc“ sau „Iartă-mă“ sau „Du-te naibii“ atunci când au terminat să se folosească de cineva. Și, evident, tu nu simți nevoia să te justifici față de mine. Ei bine, nu sunt un copil de țâță. Nu suport să fiu tratat ca un nimic de către tine și de Logrus în cine știe ce joc de-al vostru. Cum ți-ar plăcea să-mi deschid o venă și să sângerez deasupra ta?

Imediat, apărură o mare fuzionare a energiilor pe partea Modelului pe care mă aflu. Cu un șuierat puternic, un turn de foc albastru se ivi în fața mea, se mări, căpătă trăsături asexuate de o imensă frumusețe neomenească. A trebuit să-mi protejez ochii.

— Tu nu înțelegi, se auzi o voce modulată prin sfârâitul flăcărilor.

— Știu. De asta mă aflu aici.

— Eforturile tale au fost apreciate.

— Mă bucur s-aud asta.

— Nu exista altă cale de a dirija evenimentele.

— Ei bine, au fost dirijate spre satisfacția ta?

— Au fost.

— Atunci ești binevenit, sper.

— Ești obraznic, Merlin.

— Așa mă simt acum, pentru că n-am nimic de pierdut.

Sunt al naibii de obosit ca să-mi mai pese ce-mi faci. Așa că am venit aici jos ca să-ți spun că am impresia că îmi datorezi un mare serviciu. Asta-i tot.

Apoi i-am întors spatele.

— Nici măcar Oberon nu îndrăznește să mi se adreseze astfel, roști.

Am dat din umeri și am făcut un pas spre ușă. Când am pus piciorul jos, mă afluam înapoi în apartamentul meu.

Am dat din nou din umeri, apoi m-am dus și m-am stropit cu apă pe față.

— Încă ești okay, Tată?

În jurul ligheanului era un inel. Se ridică în aer și mă urmă prin încăpere.

— Sunt în regulă, am recunoscut. Dar tu?

— Bine. Modelul m-a ignorat total.

— Știi ce are de gând? am întrebat.

— Se pare că se duelează cu Logrusul pentru controlul Umbrei. Și tocmai a câștigat o rundă. Orice s-a întâmplat se pare că l-a întărit. Ai fost implicat, corect?

— Corect.

— Unde ai fost după ce ai părăsit grota în care te lăsasem?

— Cunoști un tărâm care se întinde între umbre?

— Între? Nu. Nu are sens.

— Ei bine, acolo am fost.

— Cum ai ajuns acolo?

— Nu știu. Cu mare dificultate, cred. Mandor și Jasra sunt în regulă?

— Ultima oară când m-am uitat, erau.

— Ce știi despre Luke?

— N-am niciun motiv să-l caut. Vrei s-o fac?

— Nu chiar în clipa asta. Acum vreau să urc și să arunc o privire în apartamentul regal. Vreau să știu dacă e ocupat.

Și dacă da, de către cine. Vreau, în același timp, să verific șemineul din dormitor. Să văd dacă o piatră care a fost scoasă dintr-un loc din dreapta a fost înlocuită sau dacă încă zace pe șemineu.

Dispăru, și eu am început să mă plimb de colo-colo. Mi-era teamă să mă așez sau să mă întind. Aveam senzația că aș adormi instantaneu dacă aș face asta și că mi-ar fi greu să mă trezesc. Dar Ghost își făcu din nou apariția înainte să parcurg prea mult spațiu.

— Regina, Vialle, e prezentă în atelierul ei, piatra a fost înlocuită, și pe coridor e un pitic care bate pe la uși.

— La naiba, am spus. Deci ei știu că Giuvaierul a dispărut. Un pitic?

— Un pitic.

Am oftat.

— Cred că ar fi mai bine să urc, să înapoiez Giuvaierul și să încerc să explic ce s-a-ntâmplat. Dacă Viallei îi place povestea mea, s-ar putea să uite chiar să i-o pomenească lui Random.

— O să te transfer acolo sus.

— Nu, asta n-ar fi prea politic. Nici politicos. Prefer să merg să bat la ușă și, de data asta, să intru cum se cuvine.

— Cum știu oamenii când să bată la ușă și când să intre?

— În general, dacă ușa e închisă, bați în ea.

— Așa cum face piticul?

Am auzit o ușoară ciocănitură de undeva, de afară.

— Pur și simplu merge și bate la uși la întâmplare? am întrebat.

— Ei bine, le încearcă la rând, așa că nu știu dacă se poate spune că e la întâmplare. Până acum toate ușile pe care le-a încercat au fost de la încăperi care sunt goale. Ar trebui să ajungă la a ta cam într-un minut.

Am traversat spre ușa mea, am descuiat-o, am deschis-o și am pășit afară pe coridor.

Fără îndoială, era un tip scund care mergea de-a lungul holului. Privi în direcția mea când se deschise ușa și își arătă dinții prin barbă în timp ce zâmbi și se îndreptă spre mine.

Deveni evident că era cocoșat.

— Dumnezeuule! am zis. Ești Dworkin, nu-i așa? Adevăratul Dworkin!

— Așa cred, răspunse cu o voce nu chiar neplăcută. Și sper că tu ești fiul lui Corwin, Merlin.

— Eu sunt, am zis. E o plăcere neobișnuită, care vine într-un moment neobișnuit.

— Nu e o întrunire oficială, rosti apropiindu-se și apucându-mi mâna și umărul. Ah! Astea sunt apartamentele tale?

— Da. Nu vrei să intri?

— Mulțumesc.

L-am condus înăuntru. Ghost imită o-muscă-pe-perete, deveni cam de o jumătate de inci și se instalează pe un dulap ca și cum ar fi fost rezultatul unei raze de soare rătăcite. Dworkin făcu un tur rapid al sufrageriei, aruncă o privire în dormitor, se holbă un timp la Nayda, mormăi „Întotdeauna să lași în pace demonii care dorm“, atinse Giuvaierul când trecu pe lângă mine, clătină din cap ca o prevestire a răului și se scufundă în fotoliul în care-mi fusese teamă să adorm.

— Vrei un pahar cu vin? l-am întrebat.

Clătină din cap.

— Nu, mulțumesc, răspunse. Tu ai fost cel care a reparat cel mai apropiat Model Sfârâmat din Umbră, nu-i așa?

— Da, eu am fost.

— De ce ai făcut-o?

— Nu prea aveam de ales.

— Ar fi bine să-mi povestești totul despre asta, rosti bătrânul, trăgându-se de barba aspră, neregulată. Avea părul lung și ar fi avut nevoie și el de o tunsoare. Totuși, nu părea nimic nebunesc în privirea sau în vorbele lui.

— Nu e o poveste simplă și, dacă va trebui să stau treaz destul de mult ca să ți-o spun, voi avea nevoie de niște cafea, am spus.

Își extinse mâinile și o mescioară cu o față de masă albă apăru între noi, purtând un serviciu pentru doi și o carafă argintie aburindă așezată deasupra unei lumânări plate. Mai era și o tavă cu biscuiți. N-aș fi putut chema toate astea atât de rapid. M-am întrebat dacă Mandor ar fi putut.

— În cazul ăsta, o să-ți fiu alături, rosti Dworkin.

Am oftat și am turnat cafeaua. Am ridicat Giuvaierul Judecății.

— Poate că ar fi mai bine să înapoiez obiectul ăsta înainte să încep, i-am spus. M-ar putea scuti de multe neazuri mai târziu.

Clătină din cap în timp ce mă ridicam.

— Nu cred, rosti. Dacă-l scoți acum, s-ar putea să mori.

M-am așezat din nou.

— Frișcă și zahăr? l-am întrebat.

Mi-am revenit încet. Albăstreala aceea familiară era un lac al existenței dinainte de viață în care mă mișcam. Oh, da, eram aici pentru că... Eram aici, vorba cântecului. M-am răsucit pe partea cealaltă în sacul meu de dormit, mi-am tras genunchii la piept, și am adormit la loc.

Când m-am trezit din nou și am aruncat o privire rapidă, universul era încă un loc albastru. Bun. Sunt multe de spus despre cel pus la încercare, cel adevărat. Apoi mi-am amintit că Luke poate veni oricând să mă ucidă, și degetele mi s-au încheștat pe mânerul armei de lângă mine, și mi-am încordat auzul după semnele vreunei apropieri.

Oare îmi voi petrece ziua ciopliind peretele grotei mele de cristal? m-am întrebat. Sau Jasra va veni și va încerca iar să mă ucidă?

Iar?

Ceva nu era în ordine. Fuseseră nenumărate întâmplări în care erau implicați Jurt și Coral și Luke și Mandor, chiar și Julia. Totul fusese un vis?

Momentul de panică veni și plecă, după care spiritul meu rătăcitor reveni, aducând cu el restul amintirilor mele și am căscat și totul era din nou în ordine.

Mi-am întins oasele. M-am ridicat în șezut. M-am frecat la ochi.

Da, mă aflu din nou în grota de cristal. Nu, tot ce se petrecuse de când Luke mă întemnițase nu fusese un vis. Revenisem aici prin alegere: a) pentru că un somn bun de noapte în timpul de aici echivala doar cu un scurt pui de somn în Amber, b) pentru că nimeni nu mă putea deranja aici

printr-un contact prin Atu și c) pentru că era posibil ca până și Modelul și Logrusul să nu mă poată găsi aici.

Mi-am dat părul din ochi, m-am ridicat și m-am îndreptat spre toaletă. Fusese o idee bună, să-l fac pe Ghost să mă transporte aici după colocviul meu cu Dworkin. Eram sigur că dormisem cam douăsprezece ceasuri — adânc, liniștit, cel mai bun. Am băut un sfert de sticlă cu apă. Cu restul m-am spălat pe față.

Mai târziu, după ce mă îmbrăcasem și stivuisem rufăria de pat în magazie, m-am dus la intrare și am stat în lumina deschizăturii de deasupra capului. Porțiunea de cer pe care o vedeam era limpede. Încă auzeam cuvintele lui Luke din ziua în care mă întemnițase aici și aflasem că suntem neamuri.

Am tras Giuvaierul Judecății de sub cămașă, l-am ridicat astfel încât să aibă lumina în spate, am privit în adâncurile lui. Niciun mesaj de data asta.

Chiar foarte bine. Nu eram în stare de circulație în-ambele-sensuri.

M-am lăsat într-o poziție confortabilă, cu picioarele încrucișate sub mine, încă privind piatra. Sosise timpul s-o fac și să termin, acum că mă simțeam odihnit și într-un fel în alertă. Așa cum sugerase Dworkin, am căutat Modelul în acel bazin roșu.

După un timp, începu să capete formă. Nu apăru așa cum îl vizualizasem, numai că acesta nu era un exercițiu de vizualizare. Am observat cum structura devine clară. Nu era ca și cum ar fi prins viață brusc, totuși, ci, mai degrabă, ca și cum ar fi fost acolo tot timpul și abia acum ochii mi se reglau ca să-l percep așa cum trebuie. Cum, dealtfel, era și cazul.

Am inspirat adânc și am expirat. Am repetat procesul. După care am început o supraveghere grijulie a designului. Nu-mi puteam aminti tot ce-mi spusese tata despre acordarea cuiva cu Giuvaierul. Când îi pomenisem despre asta lui Dworkin, îmi spusese să nu-mi fac griji, că nu trebuie decât să găsesc imaginea tridimensională a Modelului în interiorul pietrei, să găsesc punctul de intrare și să-l traversez. Când i-am cerut mai multe amănunte, pur și simplu a chicotit și mi-a spus să nu-mi fac griji.

În regulă.

L-am întors încet, apropiindu-l. O mică spărtură apăru sus, spre dreapta. Când m-am concentrat asupra ei, parcă se năpusti spre mine.

Am mers în locul acela și am intrat acolo. Era un straniu „montagne russe“ al unei experiențe, deplasându-mă de-a lungul liniilor asemănătoare-Modelului în interiorul pietrei prețioase. Am mers acolo unde mă purta, uneori cu o senzație de ameteală aproape-de-scoaterea-măruntaiei, alteori forțându-mi voința împotriva barierelor rubinii până când cedau și eu urcam, cădeam, alunecam sau îmi croiam drum înainte. Mi-am pierdut cea mai mare parte din conștiința trupului, cu mâna ținând lanțul sus, cu excepția faptului că transpiram abundent, deoarece îmi ștergeam ochii cu o anume regularitate.

Habar n-am cât timp a trecut cu acordarea mea cu Giuvaierul Judecâții, cea mai înaltă octavă a Modelului. Dworkin simțise că existau și alte motive în afara supărării mele pe Model pentru dorința lui de a mă vedea mort pe loc, imediat după terminarea bizarei mele călătorii și repararea celui mai apropiat dintre Modelele Sfărâmate. Dar Dworkin refuzase să intre în amănunte, simțind că, dacă aș fi știut motivele, asta m-ar fi putut influența într-o posibilă alegere viitoare care ar fi trebuit făcută în mod deliberat. Totul mi-a sunat ca o vorbă goală, cu excepția faptului că tot ce spunea mi se părea extraordinar de normal, în contrast cu acel Dworkin pe care-l știam din legende și din auzite.

Mintea mea se afundă și ieși din bazinul cu sânge care era interiorul Giuvaierului. Segmentele Modelului pe care le traversasem și cele pe care le mai aveam de parcurs se mișcau în jurul meu, sclipind ca fulgerul. Aveam senzația că mintea mea urma să se izbească de un vâl invizibil și să se spargă în bucăți. Mișcarea mea nu mai era acum sub control, ci se accelera. Știam, nu exista nicio cale de a mă retrage din acest obiect până când nu parcurgeam tot traseul.

Dworkin simțise că fusesem protejat de către Model în timpul confruntării noastre, când mă întorsesem să verific silueta pe care o văzusem, deoarece purtam Giuvaierul. Nu-l

puteam păstra prea mult, totuși, deoarece și acesta avea tendința de a se dovedi fatal. Hotărâse că trebuie să mă acordez cu Giuvaierul — așa cum erau tatăl meu și Random — înainte de a mă despărți de el. Apoi urma să port imaginea de un ordin-mai-înalt în mine, care trebuia să funcționeze la fel de bine ca Giuvaierul în apărarea mea împotriva Modelului. Cu greu puteam argumenta cu cel despre care se spunea că era creatorul Modelului, folosind Giuvaierul. Așa că am fost de acord cu el. Numai că eram prea obosit ca să fac ceea ce sugerase. De aceea îl făcusem pe Ghost să mă retrimită în grotă mea de cristal, sanctuarul meu, ca să mă odihnesc mai întâi.

Acum, acum... pluteam. Mă roteam. Din când în când mă blocam. Echivalentul Văurilor în Giuvaier nu era mai puțin formidabil pentru că îmi lăsasem trupul undeva în urmă. Fiecare asemenea trecere mă lăsa la fel de stors de puteri ca și cum aș fi alergat o milă în timp olimpic. Deși știam la un anume nivel că țineam în mână Giuvaierul prin care parcurgeam drumul meu inițiativ, la un altul simțeam cum inima bate să-mi spargă pieptul, și la încă un alt nivel mi-am amintit fragmente dintr-o conferință a Joan-ei Halifax* pentru un curs de antropologie pe care-l frecventam, cu ani în urmă. Medium-ul se rotea ca un Merlot Geyser Peak 1985 într-un pocal — și pe cine priveam peste masă în noaptea aceea? Nu contează. Înainte, jos și peste tot. Fluxul de sânge-strălucitor scăzuse. Un mesaj fusese inscripționat în spiritul meu. La început era un cuvânt pe care nu-l pot spune pe litere... Mai luminos, mai luminos. Mai repede, mai repede. Coliziune cu un zid rubiniu, eu — o pată pe el. Vino acum, Schopenhauer, la jocul ultim al voinței. O eră sau două sosiră și plecară; apoi, brusc, calea se deschise. Am fost risipit în lumina unei stele care explodează. Roșu, roșu, roșu, purtându-mă înainte, departe, ca micul meu vas „Starburst“, condus, întinzându-mă, ajungând acasă...

---

* Joan Jiko Halifax — adeptă Zen, antropolog, ecologist, activistă pentru drepturile omului, autoare a mai multor cărți despre budism și spiritualitate (n. 1942). (n.t.)

M-am prăbușit. Deși nu mi-am pierdut cunoștința, starea mea mentală nu era nici ea normală. Era o stare între somn și trezie pe care aș fi putut-o depăși oricând doream, în ambele direcții. Dar de ce? Rareori sunt recipientul unei asemenea eliberări de euforie. Simțeam că am câștigat-o, așa că am rămas chiar acolo multă, multă vreme.

Când, într-un târziu, coborî sub nivelul care face să merite păsuirea, m-am ridicat în picioare, m-am mișcat încoace și încolo, m-am rezemat de perete, mi-am croit drum spre magazie pentru încă o sticlă cu apă. Eram și lihnit de foame, dar nici-unul dintre alimentele conservate sau congelate nu-mi făceau cu ochiul. Mai ales când lucruri mai proaspete nu erau atât de greu de procurat.

M-am întors prin acele încăperi familiare. Deci, urmasem sfatul lui Dworkin. Păcat că-i întorsesem spatele înainte de a-mi fi amintit o lungă listă de întrebări pe care aș fi vrut să i le adresez. Când m-am întors, plecase.

M-am cățarat. Ieșind din grotă mea, am rămas în vârful proeminenței albastre care ascundea singura intrare pe care o știam. Era o dimineață răcoroasă, înmiresmată, ca de primăvară, cu doar câteva mici ghemotoace de nori spre est. Am inspirat adânc de plăcere și am expirat. Apoi m-am aplecat și am tras bolovanul albastru ca să blochez intrarea. Uram să fiu surprins de un prădător dacă aș fi venit din nou aici în căutarea unui adăpost.

Am scos Giuvaierul Judecății și l-am atârnat pe un pinten al stâncii. Apoi m-am îndepărtat vreo zece pași.

— Salut, Tati.

Ghostwheel era un disc zburător auriu, venind dinspre vest.

— Bună dimineața, Ghost.

— De ce abandonezi dispozitivul acela? E una dintre cele mai puternice unelte pe care le-am văzut vreodată.

— Nu-l abandonez, dar voiam să chem Semnul Logrusului și nu cred că s-ar împăca prea bine. Chiar sunt un pic îngrijorat cum o să ajungă Logrusul la mine cu acest acordaj de-cel-mai-înalt-nivel al Modelului pe care-l port.

— Poate ar fi mai bine să plec și să vin mai târziu.

— Stai prin preajmă, am zis. Poate mă scoți pe cațiune dacă intervine ceva.

Atunci am chemat Semnul Logrusului, și veni și pluti în fața mea și nu se întâmplă nimic. Am transmis o parte din conștiința mea în Giuvaier, acolo pe laterala bolovanului și, prin el, am izbutit să percep Logrusul dintr-o altă perspectivă. Sinistru. De asemeni, nedureros.

M-am concentrat din nou în propriul craniu, am întins brațele în prelungirile Logrusului, am căutat... În mai puțin de un minut aveam un platou cu clătite cu lapte bătut, încă unul cu cârnăciori, o ceașcă de cafea și un pahar cu suc de portocale.

— Ți le-aș fi putut aduce mai repede de-atât, remarcă Ghost.

— Sunt sigur, am zis. Testam doar sistemele.

În timp ce mâncam, am încercat să-mi clasific prioritățile. Când am terminat, am trimis farfuriile acolo de unde veniseră, am recuperat Giuvaierul, l-am atârnat la gât și m-am ridicat.

— Okay, Ghost. E timpul să mă întorc în Amber, am spus.

Se dilată și se deschise și se micșoră, astfel încât mă aflam dinaintea unei arcade aurii. Am pășit în față...

...și eram înapoi în apartament.

— Mulțumesc, am spus.

— *De nada*, Tati. Ascultă, am o întrebare: Când ai comandat micul dejun, ai observat ceva neobișnuit în comportamentul Semnului Logrusului?

— Ce înțelegi prin asta? am întrebat în timp ce mă duceam să mă spăl pe mâini.

— Să începem cu senzațiile fizice. Părea... lipicios?

— Pui ciudat problema, am spus. Dar, la drept vorbind, mi s-a părut că a durat un piculeț mai mult decât de obicei ca să mă eliberez. De ce întrebi?

— Tocmai mi-a trecut prin gând ceva neobișnuit. Poți face magie cu Modelul?

— Mda, dar sunt mai bun în diversitatea Logrusului.

— Ar trebui să le încerci pe amândouă și să le compari, dacă vei avea ocazia.

— De ce?

— De fapt, încep să am bănuieli. O să-ți spun de îndată ce o să verific asta.

Ghostwheel dispăru.

— Rahat, am spus și m-am spălat pe față.

M-am uitat pe fereastră, și un pumn de fulgi de zăpadă trecu în zbor. Am luat o cheie din sertarul biroului meu. Mai erau câteva lucruri de care voiam să scap imediat.

Am ieșit pe coridor. N-am mers decât câțiva pași înainte de a auzi zgomotul. M-am oprit și am ascultat. Apoi am continuat, pe lângă scară, zgomotul crescând constant în volum pe măsură ce înaintam. În clipa în care am ajuns în coridorul lung care trecea pe lângă bibliotecă am știut că Random s-a întors, pentru că nu cunoșteam pe nimeni altul în împrejurimi care să bată la tobe astfel — sau să îndrăznească să folosească tobele Regelui, dacă ar fi putut.

Am trecut pe lângă ușa pe jumătate deschisă din colț, unde am luat-o la dreapta. Primul meu impuls fusese să intru, să-i înapoiez Giuvaierul Judecății și să încerc să-i explic ce se petrecuse. Apoi mi-am amintit de sfatul Florei că tot ceea ce e cinstit, neprefăcut și fâțiș îți aduce necazuri aici. Întrucât nu voiam să-i dau crezare pentru că enunțase o regulă generală, mi-am dat seama că, în împrejurarea de față, ar fi trebuit să dau o mulțime de explicații când erau alte lucruri pe care voiam să le rezolv — și, din acest motiv, mi s-ar fi putut ordona să nu fac unele dintre ele.

Am continuat spre intrarea cealaltă a sufrageriei, unde am inspectat rapid și am constatat că e pustie. Bun. Înăuntru și spre dreapta, așa cum mi-am amintit, exista un panou mobil care ducea într-o porțiune goală a zidului lângă bibliotecă, dotată cu trepte sau o scară care m-ar fi dus sus la o intrare secretă în balconul bibliotecii. De asemenea, mă putea duce prin scara în spirală în grotlele de dedesubt, dacă memoria nu mă înșală. Speram să n-am niciodată nevoia de a inspecta zona aceea dar, în zilele astea, eram în tradiția familiei ca să-mi doresc să spionez un pic, întrucât câteva schimburi de cuvinte mormăite auzite în timp ce trecusem pe lângă ușa deschisă m-au făcut să cred că Random nu era singur înăuntru. Dacă, într-adevăr, cunoașterea înseamnă putere, atunci aveam nevoie

de tot ce puteam prinde, mai ales că mă simțeam deosebit de vulnerabil de câtva timp.

Da, panoul alunecă, și am intrat cât ai clipi, trimitându-mi înainte lumina-spirit. Mi-am croit rapid drum spre vârf și am deschis lent și silențios panoul de acolo, fiindu-i recunoscător celui care se gândise să doteze spațiul cu un fotoliu încăpător. Puteam vedea pe lângă brațul drept al fotoliului, relativ în siguranță ca să pot fi detectat — o imagine bună a părții de nord a încăperii.

Și acolo se aflau Random, bătând în tobe, și Martin, îmbrăcat în piele și lanțuri, așezat în fața lui, ascultând. Random făcea ceva ce nu făcuse niciodată. Bătea în tobe cu cinci bețe. Avea câte unul în fiecare mână, unul sub fiecare braț și unul între dinți. Și le schimba locul în timp ce bătea, mutându-l pe cel din gură ca să-l înlocuiască pe cel de sub brațul drept, care-l înlocuia pe cel din mâna dreaptă, pe care-l schimba în mâna stângă, cel din mâna stângă urcând sub brațul stâng mergând între dinți, totul fără a sări măcar o măsură. Era hipnotizant. L-am privit până când și-a terminat numărul. Vechiul lui set de instrumente era un amestec între lumea de vis a toboșarului cu plastic translucid cu cinele metalice de mărimea unui câmp de bătălie de jur-împrejur, așezate lângă celelalte tobe bine întinse în sârme, o grămadă de tom-tom-uri și două tobe mari, toate luminate asemeni cercului de foc al lui Coral. Recitalul lui Random se sfârși în clipa în care tobele mici deveniră acute și nervoase, tobele mari începură să se contracte și cinelele să capete acromegalie și să înceapă să zumzăie.

— N-am mai văzut așa ceva, l-am auzit pe Martin rostind. Random ridică din umeri.

— Un pic de zbenguială, spuse. Am învățat de la Freddie Moore*, în anii treizeci, fie la Victoria sau la Village Vanguard, când era cu Art Hodes** și Max Kaminsky***. Am uitat unde

---

* celebru baterist de jazz, cu o carieră impresionantă. A început să cânte în 1912 (avea 12 ani!) și a continuat până 80 de ani mai târziu.

** Pianist de jazz, n. în Rusia (1904), adept al jazz-ului tradițional.

*** n. în Brockton, 1908, interpret de Dixieland, a cântat cu trupa lui Eddie Condon în anii '40. (n.t.)

anume. Era pe vremea vodevilului, când n-aveau niciun fel de microfoane și lumina era proastă. Trebuia să faci fandoseli de-astea sau să te-mbraci trăznit, îmi spunea, ca să captezi atenția publicului.

— Păcat că trebuia să-l mulțumească în felul ăsta.

— Mda, niciunul dintre voi n-ar fi îndrăznit să se îmbrace trăznit și să arunce instrumentele încioace și-ncolo.

Urmă o tăcere, și n-aveam cum să văd expresia de pe chipul lui Martin. Apoi:

— Voiam să spun altceva, rosti Martin.

— Mda, și eu, răspunse Random. Apoi lăsă jos trei bețe și începu să bată din nou.

M-am lăsat pe spate și am ascultat. O clipă mai târziu am fost uluit să aud un saxofon alto. Când am privit iar, Martin era în picioare, cu spatele spre mine, și cânta la sax. Probabil că acesta fusese pe podea, de partea cealaltă a scaunului. Exista o undă de Richie Cole* care, într-un fel, îmi plăcea și chiar mă surprindea. Oricât de mult mi-ar fi plăcut, simțeam că locul nu e acolo în clipa asta, așa că m-am întors, am deschis panoul, am trecut, și l-am închis. După ce am coborât și am ieșit, am hotărât să tai prin sufragerie în loc să trec prin dreptul intrării în bibliotecă. Muzica se mai auzi încă de la distanță și mi-am dorit să fi învățat o vrajă a lui Mandor de a capta sunetele în pietre prețioase, deși nu știu exact ce pasiune ar fi făcut Giuvaierul Judecății pentru „Wild Man Blues”**.

Plănuiam să parcurg coridorul estic până în locul unde se intersectează cu cel nordic în apropierea apartamentului meu, acolo s-o iau la stânga, apoi pe scări până la apartamentul regal, să bat la ușă, și să-i înapoiez Viallei Giuvaierul, sperând să-mi accepte explicațiile. Și dacă nu, oricum era mai bine să-i explic ei decât lui Random. Puteam lăsa deoparte multe lucruri despre care n-ar fi știut ce să întrebe. Firește, Random ar fi ajuns și el la rând cu întrebările, în cele din urmă. Dar, cu cât mai târziu, cu atât mai bine.

* saxofonist — adept al be-bop-ului, pe care îl revigorează în anii '70. (n.t.).

** Piesă celebră, interpretată de Louis Armstrong. (n.t.)

În clipa aceea treceam chiar prin dreptul apartamentelor tatălui meu. Adusesem cheia în eventualitatea că mă voi opri aici mai târziu, din motive evidente. Totuși, din moment ce eram deja acolo, aș fi câștigat timp. Am descuiat ușa, am deschis-o și am intrat.

Trandafirul de argint dispăruse din vaza de pe măsuța de toaletă. Straniu. Am făcut un pas. Se auzi un zgomot de glasuri din cealaltă cameră, prea încet ca să disting cuvintele. Am împietrit. Putea foarte bine să fie acolo. Numai că nu dai pur și simplu buzna în dormitorul cuiva, mai ales când se pare că nu e singur—mai ales când e camera tatălui tău, și a trebuit să descui ușa de la intrare ca să ajungi aici. Dintr-o dată eram extrem de timid. Voiam să ies de aici, repede. Mi-am desfăcut centura la care Grayswandir atârna de nu-chiar-perfect-potrivita teacă. Nu îndrăzneam s-o mai port, ci am atârnat-o de unul dintre cuiele pentru haine de lângă ușă, lângă un trenchi scurt pe care nu-l observasem înainte. Apoi m-am strecurat afară și am încuiat ușa cât mai delicat cu putință.

Încurcată treabă. Oare chiar venea și pleca cu o anume regularitate, reușind cumva să treacă neobservat? Sau un fel de fenomen de un cu totul alt ordin se desfășura în apartamentele sale? Auzisem zvonul că unele încăperi vechi aveau intrări *sub specie spatium*^{*}, dacă cineva ar fi știut cum să le activeze, asigurând considerabile spații în plus dulapurilor precum și mijloace private de a intra și ieși. Încă un lucru despre care ar fi trebuit să-l întreb pe Dworkin. Poate că aveam sub pat un univers de buzunar. Nu m-am uitat niciodată.

M-am răsucit și m-am îndepărtat iute. În timp ce mă apropiam de colț, am încetinit. Dworkin simțise că prezența Giuvaierului Judecății asupra persoanei mele fusese cea care mă protejase de Model, deși încercase să-mi facă rău mai devreme. Pe de altă parte, Giuvaierul, purtat prea mult, putea provoca vătămări purtătorului. În consecință, mă sfătuisese să mă odihnesc și apoi să-mi trec mintea prin matricea pietrei, creând, de fapt, o înregistrare la o putere mai mare a Modelului

---

* spațiu aparent — în lb. latină, în original (*n.t.*)

în mine, odată cu unele măsuri de imunitate în fața atacurilor însuși Modelului. Interesantă conjunctură. Și, firește, despre asta era vorba: conjunctură.

Când am ajuns la coridorul transversal unde în stânga m-ar fi dus spre scări și în dreapta înapoi în apartamentele mele, am ezitat. În diagonală spre stânga se afla o sufragerie, zonă în care, uneori, mai folosea Benedict unele încăperi. M-am îndreptat spre ea, am intrat, m-am afundat într-un fotoliu greoi din colț. Nu voiam altceva decât să mă împac cu dușmanii, să-mi ajut prietenii, să-mi văd numele șters de pe orice listă de rahat, să-mi găsesc tatăl și să găsesc o cale de înțelegere cu *ty'iga* adormită. După care îmi puteam vedea de continuarea *Wanderjahr**-ului întrerupt. Toate acestea, am constatat, cereau ca acum să-mi pun din nou întrebarea aproape-retorică: Cât de mult voiam să aflu Random din problemele mele?

M-am amintit de el în bibliotecă, cântând în duet cu fiul său aproape-înstrăinat. Am înțeles că fusese cândva destul de sălbatic și independent și obraznic, că, de fapt, nu-și dorise cu adevărat să conducă această lume arhetipală. Dar paternitatea, căsătoria și alegerea Unicornului l-au marcat foarte mult — adâncindu-i caracterul, cred, cu prețul multor lucruri plăcute din viața lui. În clipa asta părea că are o mulțime de probleme cu afacerea Kashfa-Begma, recurgând poate și la un asasinat și aprobând un tratat mai puțin decât favorabil, pentru a menține forțele politice complexe ale Cercului de Aur la un nivel echilibrat. Și cine știe ce se mai întâmpla prin alte părți care să se adauge necazurilor lui? Oare chiar doream să-l implic în ceva ce puteam rezolva foarte bine de unul singur, fără înțelepciunea lui, fără să-l tulbur? Dimpotrivă, dacă-l implicam în problemele mele, era foarte posibil să mă restricționeze, ceea ce ar fi putut stânjeni abilitatea mea de a reacționa la ceea ce păreau a fi exigențele zilnice ale vieții mele. De asemeni, putea ridica o altă chestiune care fusese dată deoparte cu ani în urmă.

Eu nu jurasem niciodată credință Amberului. Nimeni nu-mi ceruse asta vreodată. La urma urmelor, eram fiul lui

---

* anul călătoriilor — în lb. germană în original (*n.t.*)

Corwin, și venisem în Amber de bună voie și mă instalasem aici un timp înainte de a pleca pe umbra Pământ, unde foarte mulți Amberiți mergeau la școală. M-am întors adesea și eram în termeni buni cu toată lumea. Chiar nu văd de ce conceptul de dublă cetățenie nu s-ar fi aplicat.

Oricum, mai degrabă nu se pusese problema. Nu-mi plăcea ideea de a fi forțat să aleg între Amber și Curți. N-aș fi făcut-o pentru Unicorn și Șarpe, Model și Logrus, și nu-mi păsa s-o fi făcut pentru regalitatea vreunei curți.

Ceea ce demonstra că Vialle nu trebuia să aibă nici măcar o ediție prescurtată a poveștii mele. Orice altă variantă ar cere o eventuală explicație. Totuși, dacă Giuvaierul va fi înapoiat fără explicația dispariției lui, atunci nimeni nu va ști să mă caute pe mine și lucrurile se vor rezolva corect. Cum să mint dacă nici măcar nu mi se pun întrebări?

Am cugetat la asta încă un pic. Ceea ce voi face acum, de fapt, va fi să salvez un om obosit, plin de necazuri, de subiectul unei probleme adiționale. Nu putea interveni cu nimic în majoritatea problemelor mele. Orice s-ar fi întâmplat între Model și Logrus părea mult mai important decât o afacere metafizică. Nu vedeam cât bine sau cât rău ar putea ieși din asta la nivel practic. Și, dacă vedeam că se va întâmpla ceva, îi puteam spune oricând lui Random.

Okay. Asta e un lucru frumos despre argumentarea posibilităților. Le poți folosi ca să te simți mai degrabă neprihănit decât, să zicem, vinovat. Mi-am întins oasele și mi-am pârâit articulațiile.

— Ghost? am rostit ușor.

Niciun răspuns.

Am întins mâna după Atuuri, dar chiar când le-am atins, o roată de lumină fulgeră prin încăpere.

— M-ai auzit, am spus.

— Ți-am simțit nevoia, veni răspunsul.

— Mă rog, am spus scoțând lanțul Giuvaierului peste cap și ținând piatra în fața mea. Crezi că ai putea să duci asta în compartimentul secret, lângă șemineul din apartamentul regal, fără să se prindă cineva? am întrebat.

— Mi-e teamă să ating chestia aia, răspunse Ghost. Nu știu cum ar acționa structura lui asupra alcătuirii mele.

— Okay, am spus. Sper să găesc o cale s-o rezolv singur. Dar a venit timpul să testez o ipoteză. Dacă mă atacă Modelul, încearcă să mă duci într-un loc sigur, te rog.

— Foarte bine.

Am pus Giuvaierul pe o masă din apropiere.

Cam după vreo jumătate de minut mi-am dat seama că înfruntasem forța mortală a Modelului. Mi-am relaxat umerii. Am inspirat adânc. Am rămas intact. Se prea poate ca Dworkin să fi avut dreptate și Modelul să mă lase în pace. De asemeni, acum puteam să chem Modelul în Giuvaier, îmi spusese, ca și Semnul Logrusului. Existau vrăji-ale-Modelului care puteau fi aduse numai pe această cale, deși Dworkin nu avusese timp să mă inițieze în tainele lor. Sugerase că un vrăjitor ar trebui să fie în stare să-și imagineze modalitatea. Am hotărât că asta mai putea să aștepte. Acum, nu eram în stare de niciun fel de tratative cu Modelul, în niciuna dintre încarnările lui.

— Hei, Modelule, am spus. Suntem chit?

Niciun răspuns.

— Cred că știe de prezența ta aici și știe ce-ai făcut mai înainte, spuse Ghost. Îi simt prezența. S-ar putea să fii dincolo de raza lui de acțiune.

— S-ar putea, am răspuns scoțând Atuurile și cotrobăind prin ele.

— Cu cine ai vrea să intri în contact? întrebă Ghost.

— Sunt curios ce face Luke, am zis. Vreau să văd dacă e bine. Și mă-ntreb despre Mandor. Bănuiesc că l-ai trimis într-un loc sigur.

— Oh, cel mai bun, răspunse Ghost. La fel și pentru Regina Jasra. Pe ea o voiai, nu?

— Nu chiar. De fapt, nu-l *vreau* pe niciunul. Voiam doar să văd...

Ghost dispăru într-o clipită, în timp ce încă vorbeam. Nu eram deloc convins că dorința de a-mi face pe plac era o îmbunătățire a spiritului războinic de mai devreme.

Am extras Atuul lui Luke și am încercat contactul.

Am auzit cum trece cineva pe coridor. Pașii se îndepărtară.

Am simțit prezența lui Luke, dar nicio imagine a locului în care se afla nu ajunse la mine.

— Luke, mă auzi? am întrebat.

— Da, răspunse. Ești okay, Merle?

— Sunt în regulă, am zis. Dar tu? Ai avut o luptă grea și...

— Sunt bine.

— Ți-aud vocea, dar nu văd nimic.

— Am o întrerupere a Atuurilor. Nu știi s-o reperi?

— Nu m-am ocupat niciodată de asta. Va trebui să mă înveți tu cânva. Îî, de fapt, de ce s-au întrerupt?

— Probabil cineva vrea să intre în contact și să vadă ce am de gând.

— Dacă ai de gând să conduci un raid comando asupra Amberului, o să fiu al naibii de supărat.

— Haide! Știi că am jurat! E ceva cu totul diferit.

— Credeam că ești prizonierul lui Dalt.

— Statutul meu e neschimbat.

— Ei bine, aproape că te-a ucis o dată și ieri te-a bătut de ți-a sunat apa în cap.

— Prima oară, a dat peste vraja unui bătrân fanatic pe care o lăsase Sharu drept capcană; a doua oară a fost o chestiune de afaceri. O să fiu okay. Dar în clipa asta ceea ce fac e strict confidențial, și trebuie s-o iau din loc. Pa.

Dispărut Luke, prezența.

Pașii se opriseră, și am auzit o bătaie într-o ușă din apropiere. După un timp, am auzit cum se deschise, apoi se închide. Nu auzisem vreun schimb de cuvinte. Deoarece mă aflasem în apropiere și cele două apartamente cele mai apropiate erau al lui Benedict și al meu, am început să-mi pun întrebări. Eram absolut sigur că Benedict nu era în apartamentul lui și mi-am amintit că nu-mi încuiasem ușa când ieșisem. În consecință...

Luând Giuvaierul Judecății, am traversat încăperea și am ieșit pe coridor. Am verificat ușa lui Benedict. Încuiată. Am privit în jos spre holul nord-sud și m-am întors la scară și am cercetat toată zona. N-am văzut pe nimeni. M-am repezit spre apartamentul meu și am stat ascultând un timp la fiecare ușă. Niciun sunet dinăuntru. Singurele alternative la care m-am gândit erau încăperile lui Gerard, în josul coridorului lateral,

și ale lui Brand, care se afla în spatele apartamentului meu. Mă gândisem să dărâm un perete — în spiritul recenteii idei a remodelării și redecorării declanșată de Random — adăugând încăperile lui Brand apartamentului meu, pentru un apartament foarte mare. Zvonurile că apartamentul lui era bântuit, totuși, și vaietele pe care le auzeam uneori prin pereți, *târziu în noapte, m-au făcut să-mi schimb părerea.*

Atunci am pornit iute, bătând și, în cele din urmă, încercând ușile lui Brand și Gerard. Niciun răspuns, și ambele erau încuiate. Din ce în ce mai ciudat.

Frakir îmi dăduse o scurtă pulsație când atinsesem ușa lui Brand și, deși am fost în alertă câteva clipe, nimic straniu nu se apropiase. Eram pe punctul de a o considera ca o reacție la rămășițele vrăjilor misterioase pe care le văzusem ocazional prin apropiere, când am observat că Giuvaierul Judecății pulsa.

Am ridicat lanțul și am privit în interiorul pietrei. Da, o imagine căpătase formă. Am văzut holul de după colț, cele două uși ale mele și opera de artă de pe perete. Ușa din stânga — cea care ducea în dormitorul meu — părea a fi conturată cu roșu și pulsa. Asta însemna că trebuia s-o evit sau să mă *năpustesc înăuntru? Asta-i necazul cu sfatul mistic.*

M-am întors și am trecut iar de colț. De data asta, piatra — simțind poate îndoiala mea și hotărând că o indicație ar fi bună — mă arătă pe mine apropiindu-mă și deschizând ușa pe care o arăta. Firește, dintre cele două, ușa aceea era încuiată...

Am cotrobăit după cheie, gândindu-mă că nici măcar nu mă puteam năpusti cu spada scoasă, fiindcă tocmai mă dispensasem de Grayswandir. Totuși, aveam pregătite câteva vrăji violene. Poate că una dintre ele m-ar fi putut salva dacă lucrurile o luau razna. Poate nu.

Am răsucit cheia și am dat ușa de perete.

— Merle! țipă ea și am văzut că era Coral. Stătea lângă patul meu, unde zăcea așa-zisa ei soră, *ty'iga*. Își duse brusc o mână la spate. Îî, m-ai luat prin surprindere.

— Viceversa, am răspuns în echivalentul care *există* în Thari. Care-i treaba, doamnă?

— M-am întors să-ți spun că l-am găsit pe tatăl meu și i-am turnat o poveste liniștitoare despre Coridorul Oglinzilor de care mi-ai povestit. Chiar există aici un asemenea loc?

— Da. Oricum, n-o să-l găsești în niciun ghid. Vine și pleacă. Și, s-a domolit?

— Îhâm. Dar acum se-ntreabă unde e Nayda.

— Asta e mai complicat.

— Da.

Roși, și îmi evită privirea. Părea conștientă, totuși, că îi observasem stânjeneala.

— I-am spus că, poate, Nayda explorează locurile, așa cum am făcut și eu, continuă, și că o să trimit după ea.

— Mm-hm.

Mi-am mutat privirea spre Nayda. Imediat, Coral se mișcă și se lipi de mine. Îmi puse o mână pe umăr, mă trase spre ea.

— Credeam că vrei să dormi, rosti.

— Da, voiam. Am și dormit. Am de îndeplinit niște comisi-oane chiar acum.

— Nu înțeleg.

— Scurgerea timpului, am explicat. Am valorificat-o. M-am odihnit.

— Fascinant, spuse atingându-mi ușor buzele cu ale ei. Mă bucur că te-ai odihnit.

— Coral, am zis sărutând-o scurt, nu trebuie să-ți bați joc de mine. Știi că eram obosit frânt când ai plecat. N-ai niciun motiv să crezi că n-aș fi fost în comă dacă te-ai întors atât de repede.

I-am prins încheietura stângă în spate și i-am tras mâna în față, ridicând-o între noi. Era surprinzător de puternică. Și n-am făcut niciun efort s-o silesc să desfacă mâna, pentru că am văzut printre degete ce anume ținea. Era una dintre bilele metalice folosite adesea de Mandor pentru a crea vrăji improvizate. I-am dat drumul mâinii.

— Pot să-ți explic, rosti, în sfârșit întâlnindu-mi privirea și păstrând-o.

— Aș vrea să poți, am zis. De fapt, aș fi vrut s-o faci un pic mai devreme.

— Poate că povestea pe care ai auzit-o despre moartea ei și despre corpul ei ca gazdă pentru un demon e adevărată, roști. Dar în ultima vreme s-a comportat frumos cu mine. A devenit în sfârșit sora pe care mi-am dorit-o întotdeauna. Apoi, tu m-ai adus aici și am văzut-o așa, neștiind ce plănuiești, de fapt, să faci cu ea...

— Vreau să știi că nu i-aș face rău, Coral, am întrerupt-o. Îi sunt dator pentru servicii din trecut. Când eram tânăr și naiv pe umbra Pământ, probabil că m-a salvat de mai multe ori. N-ai niciun motiv să te temi pentru ea aici.

Își înalță capul spre dreapta și mă privi chiorăș.

— N-aveam de unde să știu asta, din cele rostite de tine. M-am întors, sperând că pot sparge vraja sau măcar s-o ridic îndeajuns încât să vorbesc cu ea. Voiam să aflu dacă e într-adevăr sora mea — sau altceva.

Am oftat. Am întins mâna ca s-o strâng de umăr și am constatat că încă țineam Giuvaierul Judecății în mâna stângă. Atunci i-am strâns brațul cu dreapta și am zis:

— Ascultă, înțeleg. A fost o bătălie din partea mea să-ți arăt cum zace sora ta și să nu intru în mai multe detalii. Nu pot decât să dau vina pe oboseala cruntă și să-mi cer scuze. Îți promit că nu suferă. Dar chiar nu vreau să mă amestec în vraja asta în clipa de față, pentru că nu e a mea...

Exact atunci Nayda gemu ușor. Am studiat-o câteva minute, dar nu mai urmă nimic.

— Tu ai apucat bila metalică din aer? am întrebat. Nu-mi amintesc să fi văzut vreuna pentru vraja finală.

Coral clătină din cap.

— Zăcea pe pieptul ei. Ținea o mână pe ea, spuse.

— Ce te-a împins să cauți aici?

— Poziția părea nenaturală, asta-i tot. Uite.

Îmi dădu bila. Am luat-o și am cântărit-o în palma mâinii drepte. Habar n-aveam cum funcționează chestiile astea. Bilele metalice erau pentru Mandor ceea ce era Frakir pentru mine — un obiect de magie personală hipersensibil, născut din inconștientul său în inima Logrusului.

— O s-o pui la loc? întrebă Coral.

— Nu. Așa cum am spus, n-a fost una dintre vrăjile mele. Nu știu cum funcționează și nu vreau să încurc lucrurile.

— Merlin...? șopti Nayda cu ochii încă închiși.

— Mai bine am merge să vorbim în camera alăturată, i-am zis lui Coral. Totuși, am să-i fac mai întâi o vrajă de-a mea. Doar un simplu soporific...

Aerul scânteie și se roți în spatele lui Coral, și probabil că ghici din privirea mea că se petrece ceva, pentru că se răsuci.

— Merle, ce-i asta? întrebă retrăgându-se spre mine când o arcadă aurie prinse contur.

— Ghost? am spus.

— Corect, veni răspunsul. Pe Jasra n-am găsit-o. Dar l-am adus pe frati-tu.

Mandor, încă îmbrăcat în negru, cu părul o masă imensă de alb-argintiu, apăru brusc, privind la Coral și Nayda, concentrându-se asupra mea, începând să zâmbească, pășind în față. Apoi privirea i se schimbă și se opri. Se holbă. Nu-i văzusem niciodată o asemenea expresie înfricoșată pe chip.

— Blestemat Ochi al Haosului! exclamă chemând un ecran protector printr-un gest. Cum ați ajuns aici, lângă asta?

Făcu un pas înapoi. Arcada se prăbuși imediat într-o frumos caligrafiată literă „O”, și Ghost alunecă în jurul camerei ca să plutească în dreapta mea.

Deodată, Nayda se ridică în șezut pe pat, aruncând priviri sălbatice.

— Merlin! strigă ea. Ești bine?

— Până acum, da, am răspuns. N-ai de ce să-ți faci griji. Ia-o ușor. Totul e-n ordine.

— Cine mi-a modificat vraja? întrebă Mandor în timp ce Nayda își zvârli picioarele peste marginea patului și Coral se ghemui.

— A fost un fel de accident, am zis.

Am desfăcut palma dreaptă. Imediat, sfera metalică levită și se năpusti în direcția lui, ratând-o cu puțin pe Coral, ale cărei mâini erau acum întinse într-un model de arte marțiale, deși părea nesigură ce sau pe cine trebuie să înfrunte. Astfel că se răsuci continuu — Mandor, Nayda, Ghost, din nou...

— Liniștește-te, Coral, am zis. Nu ești în pericol.

— Ochiul stâng al Șarpelui! urlă Nayda. Eliberează-mă, o, Tu, Cel Fără de Formă, și mă poți lua zălog!

Între timp, Frakir mă avertiza că nu e în ordine, în caz că nu observasem.

— Ce mama naibii se întâmplă? am strigat.

Nayda țâșni în picioare, se năpusti înainte și, cu acea putere demoniacă supranaturală, smulse Giuvaierul Judecății din mâna mea, mă împinse într-o parte și fugi pe coridor.

M-am clătinat, mi-am revenit.

— Puneți mâna pe *ty'iga*! am urlat, și Ghostwheel fulgeră pe lângă mine urmat de bilele lui Mandor.

Următorul pe hol am fost eu. Am luat-o la stânga și am început să alerg. O fi rapidă *ty'iga*, dar și eu sunt.

— Credeam că trebuia să mă protejezi! am strigat după ea.

— Asta a fost înainte de legământul maică-ti!

— Ce? am spus. Maică-mea?

— Ea m-a pus sub un *geas* să am grijă de tine când termini școala, răspunse. Asta rupe jurământul! În sfârșit, liberă!

— La naiba! am zis.

Apoi, în timp ce se apropia de scară, în fața ei apăru Semnul Logrusului, mai mare decât îl chemasem vreodată, umplând coridorul din perete în perete, enervat la culme, extinzându-se, incandescent, tentacular, cu un abur roșiatic de amenințare plutind deasupra. Dădea dovadă de mare îndrăzneală să se manifeste în felul ăsta aici, în Amber, pe teritoriul Modelului, așa că mi-am dat seama că ștacheta era foarte ridicată.

— Primește-mă, oh, Logrus, strigă ea, pentru că eu port Ochiul Șarpelui, și Logrusul se deschise, dând naștere unui tunel incandescent spre centrul său. Într-un fel, puteam spune că celălalt capăt era situat nu departe de capătul coridorului.

Numai că Nayda se oprișe, ca și cum întâlnise brusc un paravan de sticlă, și înțepeni într-o poziție de concentrare. Trei dintre sferele lucitoare ale lui Mandor se învârtteau în jurul formei ei cataleptice.

Fusesem luat pe sus și lipit de perete. Mi-am ridicat brațul drept ca să blochez cine știe ce-ar mai veni asupra mea, în timp ce priveam în spate.

O imagine a Modelului însuși, la fel de mare ca aceea a Logrusului, tocmai ce-și făcuse apariția la câteva zeci de

centimetri în spatele meu, întinzându-se în direcția Naydei pe aceeași distanță ca a Logrusului, înglobând-o pe doamnă sau pe *ty'iga* între polii existenței, ca să zic așa, și, întâmplător, incluzându-mă accidental și pe mine odată cu ea. Zona de lângă Model deveni strălucitoare ca o dimineată însorită, în vreme ce zona din celălalt capăt luă aspectul unui amurg posomorât. Oare erau pe punctul de a reconstitui Big-Bang-ul/Crunch-ul, m-am întrebat, eu fiind un nedorit martor de o clipă?

— Îi, Înălțimile Voastre, am început simțindu-mă obligat să le vorbesc ceremonios și dorindu-mi să fi fost Luke, care ar fi reușit mult mai bine să ducă la capăt o asemenea formulare. E cel mai potrivit moment de a folosi un arbitru imparțial și tocmai se întâmplă ca eu să fiu cel mai în măsură, dacă veți avea bunăvoința să...

Cerculețul auriu despre care știam că e Ghostwheel ajunsese brusc deasupra capului Naydei, lungindu-se în jos în forma unui cilindru. Ghost se ajustase cu orbitele sferelor lui Mandor și, probabil, se izolase împotriva forțelor pe care le exercitau, pentru că acestea încetiniră, șovăiră și, în final, căzură pe podea, două izbind peretele din fața mea și una rostogolindu-se pe scări departe în dreapta.

Semnele Modelului și Logrusului începură atunci să avanseze, și m-am aruncat iute la pământ ca să stau departe de Model.

— Nu vă apropiați mai mult, băieți, rosti deodată Ghostwheel. N-ați vrea să știți de ce sunt în stare dacă mă enervați mai mult decât sunt deja.

Amândouă Semne ale Puterii se opriră din înaintare. De după colțul din stânga, sus, am auzit vocea de bețiv a lui Droppa, într-un fel de baladă obscenă, venind încoace. Apoi tăcere. Trecură câteva clipe, și începu să cânte „Rock of Ages”^{*} cu o voce mult, mult mai slabă. După care încetă și asta, urmată de o bufnitură puternică și de zgomot de sticlă spartă.

Mi-am dat seama că aş reuși, de la o distanță ca asta, să-mi extind conștiința în Giuvaier. Dar nu știam ce consecințe ar

---

* Celebru musical rock, montat în 1986, la Hollywood (n.t.)

putea avea, având în vedere că niciunul dintre cele patru principii implicate în confruntare nu era uman.

Am simțit tentativa unui contact prin Atu.

— Da? am șoptit.

Se auzi atunci vocea lui Dworkin.

— Indiferent ce control ai deține asupra lucrurilor, spuse, folosește-l pentru a ține Giuvaierul departe de Logrus.

Exact atunci o voce spartă, modificându-și înălțimea și genul de la o silabă la alta, se auzi din tunelul roșu.

— Înapoiază Ochiul Haosului, rosti. Unicornul l-a luat de la Șarpe atunci când s-au luptat, la începuturi. A fost furat. Înapoiază-l. Înapoiază-l.

Fața albastră pe care o văzusem deasupra Modelului nu se materializă, dar vocea pe care o auzisem răspunse:

— S-a plătit cu sânge și durere. Gloria s-a dus.

— Giuvaierul Judecății și Ochiul Haosului sau Ochiul Șarpelui sunt denumiri diferite ale aceleiași pietre? am spus.

— Da, răspunse Dworkin.

— Ce se întâmplă dacă Șarpele își recapătă ochiul? am întrebat.

— Probabil că Universul se va sfârși.

— Oh, am zis.

— Ce ofertă mi se face? întrebă Ghost.

— Pripită structură, intonă vocea Modelului.

— Artefact nesăbuit, se văită Logrusul.

— Lăsați complimentele, rosti Ghost, și dați-mi ceea ce vreau.

— Ți l-aș putea smulge, răspunse Modelul.

— Te-aș putea distruge și într-o secundă, declară Logrusul.

— Dar niciunul din voi n-o va face, răspunse Ghost, deoarece o asemenea concentrare a atenției și energiilor v-ar face vulnerabili unul față de altul.

În minte, l-am auzit pe Dworkin chicotind.

— Spuneți-mi de ce e nevoie de confruntarea asta, continuă Ghost, după atâta amar de vreme.

— Echilibrul s-a stricat în defavoarea mea datorită acțiunilor recente ale acestui renegat, răspunse Logrusul — o explozie de flăcări apărând deasupra capului meu, probabil pentru a arăta identitatea renegatului în chestiune.

Am simțit miros de păr ars, și am evitat focul.

— O clipă! am strigat. Nu prea am avut de ales!

— Dar a existat o opțiune, se văită Logrusul, și ai făcut alegerea.

— Într-adevăr, a făcut-o, răspunse Modelul. Dar asta a servit numai la redresarea echilibrului pe care l-ai tras de partea ta.

— Redresare? Cu vârf și îndesat! Acum echilibrul e în favoarea ta! În afară de asta, era în favoarea mea, datorită tatălui acestui trădător. Urmă o altă minge de foc, pe care am evitat-o din nou. N-a fost lucrarea mea.

— Probabil tu ai inspirat-o.

— Dacă-mi poți da mie Giuvaierul, spuse Dworkin, pot să-l țin deoparte de ei până când se rezolvă chestiunea.

— Nu știu dacă pot pune mâna pe el, dar o să țin minte asta.

— Dă-mi-l mie, îi spuse Logrusul lui Ghost, și te voi lua cu mine ca Prim Servitor.

— Ești un procesor de date, rosti Modelul. Îți voi da cunoștințe cum n-are nimeni în toate Umbrele.

— Îți voi da putere, spuse Logrusul.

— Nu mă interesează, spuse Ghost și cilindrul se roti și dispăru.

Fata, Giuvaierul, totul dispăruse.

Logrusul se tângui, Modelul mârâi și Semnele ambelor Puteri se grăbiră să se-ntâlnească, undeva lângă cea mai apropiată încăpere a lui Bleys.

Am chemat cele mai protectoare vrăji pe care le știam. În spatele meu l-am simțit pe Mandor făcând la fel. Mi-am acoperit capul, mi-am tras genunchii și...

Mă prăbușeam. Printr-un șoc luminos, fără zgomot. Am fost izbit de bucăți de sfărâmături. Din mai multe direcții. Aveam presentimentul că tocmai cumpărasem ferma și că voi muri fără a avea posibilitatea de a-mi dezvălui interiorul în natura realității: Modelului nu-i păsa de copiii Amberului mai mult decât o făcea Logrusul cu cei de la Curțile Haosului. Puterilor le păsa, poate, numai de ele, una de cealaltă, de principiile cosmice fundamentale, de Unicorn și de Șarpe, care

pentru ele nu erau, probabil, decât manifestări geometrice. Nu le păsa de mine, de Coral, de Mandor, probabil nici măcar de Oberon sau de Dworkin însuși. Eram total nesemnificativi sau, cel mult, unelte, sau uneori belele, ca să fim folosiți sau distruși după cum se ivea ocazia...

— Dă-mi mâna, spuse Dworkin și l-am văzut ca într-un contact prin Atu. Am întins mâna și...

...m-am prăbușit la picioarele lui pe un covor colorat, întins pe o podea din piatră, într-o încăpere fără ferestre pe care mi-o descriesese cândva tatăl meu, plină cu cărți și artefacte exotice, luminată de boluri de lumină care atârnavă sus în aer fără vreun suport vizibil.

— Mulțumesc, am spus ridicându-mă încet, scuturându-mă și masându-mi un loc dureros în coapsa stângă.

— Am prins o adiere din gândurile tale, spuse. E mai mult de-atât.

— Sunt convins. Dar uneori îmi place să-mi golesc mintea. Cât adevăr era în prostia aia despre care se certau Puterile?

— Oh, în totalitate, spuse Dworkin, după mintea lor. Cel mai mare obstacol în înțelegere este interpretarea pe care o dă fiecare faptelor celuilalt. Asta, și faptul că totul poate fi dat întotdeauna cu un pas înapoi — de pildă, spărtura din Model care a întărit Logrusul, și posibilitatea ca Logrusul să-l fi influențat în mod activ pe Brand s-o facă. Dar, în cazul ăsta, Logrusul ar putea pretinde că asta a fost răzbumarea pentru Ziua Crengilor Rupte, cu multe secole în urmă.

— N-am auzit de asta, am zis.

Ridică din umeri.

— Nu mă surprinde. N-a fost deloc o chestiune importantă, decât pentru ei. Ceea ce vreau să spun e că, dacă te cerți așa cum o fac ei, te îndrepti spre o regresiune infinită — înapoi la cauzele inițiale, care sunt întotdeauna dubioase.

— Atunci, care e răspunsul?

— Răspunsul? Aici nu suntem la școală. Nu există răspunsuri care să conteze, decât poate pentru un filosof — vreau să zic, niciunul cu aplicații practice.

Turnă o ceașcă mică cu un lichid verde dintr-o sticlă argintie și mi-o dădu.

— Bea asta, spuse.

— E cam devreme pentru mine.

— Nu e răcoritoare. E tratament, explică. Ești într-o stare de șoc, fie că ai observat, fie că nu.

Am dat de dușcă băutura și m-a ars ca o spirtoasă, deși nu părea a fi așa ceva. Am simțit că încep să mă relaxez în următoarele minute, în locuri în care nici măcar nu-mi dădeam seama că sunt încordat.

— Coral, Mandor... am spus.

Făcu un gest și coborî un glob luminos, veni mai aproape. Făcu un semn în aer cu un gest pe-jumătate-familiar, și ceva asemănător Semnului Logrusului, fără Logrus, veni spre mine. O imagine se formă în interiorul globului.

Acea lungă porțiune a coridorului unde avusese loc întâlnirea fusese distrusă, odată cu scările, apartamentul lui Benedict și, posibil, al lui Gerard. De asemeni, apartamentele lui Bleys, porțiuni din al meu, sufrageria în care mă aflasem cu scurt timp în urmă și colțul de nord-est al bibliotecii lipseau, la fel și podeaua și tavanul. Dedesubt, am văzut că porțiuni ale bucătăriei și sălii de arme fuseseră lovite și, posibil, multe altele pe traseu. Privind în sus — globurile magice acomodându-se de minune — am putut vedea cerul, ceea ce însemna că explozia trecuse prin etajele trei și patru, provocând probabil stricăciuni apartamentului regal împreună cu scările de la mansardă și, poate, laboratorului — și cine știe căror altor lucruri.

Stând pe marginea abisului lângă ceea ce fusese o secțiune a apartamentelor lui Bleys sau Gerard, era Mandor, cu brațul drept evident rupt, mâna vârată în spatele centurii negre late. Coral se sprijinea greoi pe umărul lui stâng și avea sânge pe față. Nu sunt sigur că era total conștientă. Mandor o ținea cu stânga după talie și o bilă metalică se rotea în jurul lor. În diagonală față de abis, Random stătea pe o grindă masivă lângă deschiderea spre bibliotecă. Cred că Martin stătea pe o grămăjoară, dedesubt și în spate. Încă mai ținea în mână saxofonul. Random părea mai mult decât agitat și parcă striga.

— Voce! Voce! am spus.

— ...rocitul Lord al Haosului aruncându-mi palatul în aer! spunea Random.

— Doamna e rănită, Înălțimea Voastră, spuse Mandor. Random își trecu o mână peste față. Apoi privi în sus.

— Dacă e o cale ușoară de a o aduce în apartamentul meu, Vialle e foarte pricepută în anumite domenii ale medicinei, spuse cu voce mai moale. Ca și mine, că veni vorba.

— Unde se află apartamentul, Înălțimea Voastră?

Random se înclină într-o parte și arată în sus.

— Se pare că n-o să fie nevoie de ușă ca să intrați, dar n-aș putea spune dacă a mai rămas ceva din scară ca să urcați sau dacă ar trebui s-o traversați dacă există.

— Mă descurc, zise Mandor și încă două bile veniră spre el și se așezară pe orbite excentrice în jurul lui și al lui Coral. La scurt timp, amândoi fură ridicați în aer și purtați ușor spre deschizătura pe care o semnalase Random.

— Vin și eu imediat, strigă în urma lor Random. Parcă ar fi vrut să mai adauge ceva, dar privi distrugerile, lăsă în jos capul și se răsuci. Am făcut același lucru.

Dworkin îmi oferă încă o doză din medicamentul verde și am luat-o. Un fel de tranchilizant, se pare, pe lângă celelalte efecte.

— Trebuie să merg la ea, i-am spus. Îmi place doamna și vreau să mă asigur că e bine.

— Cu siguranță pot să te trimit acolo, spuse Dworkin, deși nu știu ce-ai putea face pentru ea în plus față de ceilalți. Poate că ai cheltui mai profitabil timpul dacă ai porni în urmărirea acelei structuri rătăcitoare care îți aparține — Ghostwheel. Trebuie convins să înapoieze Giuvaierul Judecății.

— Foarte bine, am aprobat. Dar, mai întâi, vreau s-o văd pe Coral.

— Apariția ta ar putea cauza o întârziere considerabilă din cauza explicațiilor care ți s-ar cere.

— Nu-mi pasă, i-am spus.

— În regulă. O clipă.

Se duse și luă de pe perete ceea ce părea a fi o baghetă magică în teacă, care atârnase într-un cui. Agăță teaca la centură, după care traversă spre un mic birou și scoase dintr-un

sertar o cutiuță plată îmbrăcată-în-piele. Aceasta scoase un slab sunet metalic când o strecură într-un buzunar. O cutiuță cu bijuterii dispăru în mânecă fără zgomot.

— Vino pe aici, îmi spuse apropiindu-se și luîndu-mă de mână.

Mă răsuci și mă conduse spre colțul cel mai întunecat al încăperii, unde nu remarcasem că atârna o oglindă înaltă, ciudat înrămată. Capacitatea de reflectare era stranie, prin aceea că ne arăta pe noi și camera din spatele nostru cu perfectă limpezime de la distanță, dar, cu cât ne apropiam de suprafața ei, cu atât imaginile deveneau mai neclare. Puteam vedea ce anume vine, vine. Dar eu, la fel de încordat ca Dworkin, deja cu un pas în avans față de mine, am pășit prin suprafața cețoasă și am topăit după el.

M-am clătinat și mi-am recăpătat echilibrul, revenindu-mi în jumătatea întreagă a apartamentului regal spulberat de explozie, în fața unei oglinzi decorative. M-am retras iute și am pipăit-o cu vârful degetelor, dar suprafața ei rămase solidă. Silueta scundă, încovoiată a lui Dworkin stătea în fața mea și încă mă ținea de mâna dreaptă. Privind peste acest profil, care într-un fel era o caricatură a mea, am văzut că patul fusese mutat spre est, departe de colțul distrus, și o deschizătură largă ocupată mai înainte de o bucată de podea. Random și Vialle stăteau lângă partea dinspre noi a patului, cu spatele spre noi. O studiau pe Coral, care era întinsă pe cuvertură și părea înconștientă. Mandor, așezat într-un fotoliu greoi la picioarele patului, observând operațiile, a fost primul care a remarcat prezența noastră, pe care o aprobă cu un semn din cap.

— Cum... se simte? am întrebat.

— Comotie, răspunse Mandor, și o rană la ochiul drept.

Random se întoarse. Orice ar fi vrut să-mi spună îi îngheță pe buze când văzu cine se afla lângă mine.

— Dworkin! zise. A trecut atâta timp. Nu știam dacă mai ești în viață. Ești... în regulă?

Piticul chicoti.

— Înțeleg ce spui și sunt lucid, răspunse. Acum, aș dori s-o examinez pe doamna.

— Bineînțeles, răspunse Random dându-se la o parte.

— Merlin, spuse Dworkin, vezi dacă poți da peste dispozitivul ăla al tău, Ghostwheel, și cere-i să înapoieze artefactul pe care l-a împrumutat.

— Înțeleg, am spus întinzând mâna după Atuuri.

Câteva clipe mai târziu încercam, încercam...

— Ți-am simțit intenția acum câteva momente, Tată.

— Ei bine, ai Giuvaierul sau nu?

— Da, tocmai am terminat cu el.

— Terminat?

— Am terminat să-l utilizez.

— În ce fel l-ai ... utilizat?

— Așa cum am înțeles de la tine că trecerea conștiinței cuiva prin el îți asigură o oarecare protecție împotriva Modelului, m-am întrebat dacă ar putea da rezultate pentru o creatură sintetizată ideal, așa ca mine.

— O sintagmă frumoasă, „sintetizată ideal“. De unde vine?

— Am inventat-o eu când căutam cea mai potrivită denumire.

— Presupun că te-a respins.

— Nu.

— Oh. Chiar ai trecut prin tot obiectul?

— Da.

— Ce efect a avut asupra ta?

— E greu de estimat. Percepțiile mele sunt modificate. E dificil de explicat... E ceva subtil, orice ar fi.

— Fascinant. Acum, poți să-ți trimiți conștiința în piatră, de la distanță?

— Da.

— Când vom scăpa de toate necazurile, o să vreau să te testez din nou.

— Și eu sunt curios să știu ce s-a schimbat.

— Între timp, e nevoie de Giuvaier aici.

— Vine.

Aerul tremură în fața mea.

Ghostwheel apăru sub forma unui cerculeț argintiu, cu Giuvaierul Judecății în centru. Mi-am făcut mâna căuș și l-am luat. I l-am dat lui Dworkin, care nici măcar nu mă învrednici

cu o privire când îl primi. Am coborât privirea spre chipul lui Coral și am renunțat rapid, dorindu-mi să n-o fi făcut.

Am revenit lângă Ghost.

— Unde e Nayda? am întrebat.

— Nu sunt sigur, răspunse. Mi-a cerut s-o părăsesc — acolo, lângă grotă de cristal — după ce i-am luat Giuvaierul.

— Ce făcea?

— Plângea.

— De ce?

— Poate pentru că ambele ei misiuni în viață au dat greș. Avea sarcina să te păzească până când o șansă nebănuită i-a dat ocazia să obțină Giuvaierul, caz în care a fost eliberată de prima directivă. De fapt, așa s-a și întâmplat; numai că eu am văduvit-o de piatră. Acum nu știe încotro s-o apuce.

— Ai zice că e fericită să fie, în sfârșit, liberă. De fapt, n-a fost liberă în niciuna dintre sarcini. Se poate întoarce dincolo de Rimwall să facă exact ce fac demonii lipsiți de griji.

— Nu chiar, Tată.

— Ce vrei să spui?

— Pare a fi blocată în acel trup. Aparent, nu-l poate abandona pur și simplu așa cum a făcut-o cu celelalte trupuri folosite. E ceva legat de faptul de a nu fi primul ocupant.

— Oh. Presupun că ar putea, îî, termina și astfel s-ar elibera.

— Am sugerat asta, dar nu e convinsă că merge așa. S-ar putea s-o ucidă odată cu trupul, acum că e blocată în el.

— Deci, încă se află undeva, lângă grotă?

— Nu. Își păstrează puterile *ty'igăi*, ceea ce face din ea un fel de creatură magică. Cred că, pur și simplu, a rătăcit prin Umbră în timp ce eu mă aflam în grotă, experimentând Giuvaierul.

— De ce în grotă?

— Acolo mergi ca să faci treburi clandestine, nu-i așa?

— Mda. Atunci cum se face că te-am putut contacta acolo prin Atu?

— Deja terminasem experimentul și plecasem. De fapt, o căutam pe ea atunci când m-ai chemat.

— Cred că n-ar fi rău să te duci s-o mai cauți.

— Cu siguranță. Nu știu cât succes voi avea, totuși. Creaturile magice nu lasă atât de ușor urme ca acelea obișnuite.

— Încearcă oricum. Mi-ar plăcea să aflu unde s-a dus și dacă pot face ceva pentru ea. Poate noua ta orientare ne va ajuta — într-un fel.

— Vom vedea, spuse și dispăru.

M-am încovoiat. Oare ce va spune Orkuz? m-am întrebat. O fiică rănită și cealaltă posedată de un demon și rătăcind undeva în Umbră. M-am dus la piciorul patului și m-am reze-mat de scaunul lui Mandor. Întinse mâna stângă și mă strânse de braț.

— Nu cred că ai învățat ceva despre pusul oaselor la loc acolo în lumea-umbră, nu-i așa? întreabă.

— Mă tem că nu, am răspuns.

— Păcat, răspunse. Va trebui să-mi aștept rândul.

— Te-am putea teleporta undeva unde să fii îngrijit imediat, am spus întinzând mâna spre cărți.

— Nu, spuse. Vreau să văd lucrurile rezolvate aici.

În timp ce vorbea, am observat că Random părea angajat într-o comunicare intensă prin Atu. Vialle stătea alături ca și cum l-ar fi protejat de deschizătura din perete și de orice s-ar fi putut ivi pe-acolo. Dworkin continua să se ocupe de chipul lui Coral, trupul lui blocând vederea, astfel că nu știam exact ce face.

— Mandor, am spus, știai că maică-mea a trimis *ty'iga* să aibă grijă de mine?

— Da, răspunse. Mi-a spus atunci când ai ieșit din cameră. O parte a vrăjii nu-i îngăduia să-ți spună asta.

— Era acolo să mă protejeze sau să mă și spioneze?

— Asta n-aș putea să-ți spun. Chestiunea n-a ieșit la iveală. Dar se pare că temerile ei erau întemeiate. Erai în pericol.

— Crezi că Dara știa despre Jasra și Luke?

Schiță o ridicare din umeri, se înfioră, reflectă mai bine.

— Din nou, nu știu sigur. Dacă știa, nu-ți pot răspunde nici la următoarea întrebare: Cum a aflat? Okay?

— Okay.

Random termină o conversație, acoperind un Atu. Apoi se întoarse și o privi un timp pe Vialle. Părea că e pe punctul de

a rosti ceva, se gândi mai bine, privi în depărtare. Se uită la mine. Atunci am auzit-o pe Coral gemând, și am privit într-o parte, ridicându-mă.

— O clipă, Merlin, spuse Random, înainte să pleci.

I-am întâlnit privirea. Dacă era furioasă sau pur și simplu curioasă, n-aș putea spune. Încordarea sprâncenelor, îngustimea ochilor puteau arăta orice.

— Sir? am zis.

Se apropie, mă apucă de cot și mă îndepărtă de pat, conducându-mă spre intrarea în camera alăturată.

— Vialle, îți împrumut studioul pentru câteva clipe, rosti.

— Sigur, răspunse ea.

Mă conduse înăuntru și închise ușa în urma noastră. Pe partea cealaltă a încăperii un bust al lui Gerard căzuse și se făcuse țandări. Ceea ce părea a fi proiectul la care lucra acum Vialle — o creatură marină cu multe brațe, cum nu mai văzusem niciodată — ocupa o zonă de lucru în capătul îndepărtat al studioului.

Random se răsuci brusc spre mine și îmi scrută chipul.

— Ai urmărit evenimentele Begma-Kashfa? întrebă.

— Mai mult sau mai puțin, am răspuns. Bill m-a pus la curent noaptea trecută. Eregnor și toate celelalte.

— Ți-a spus că vom introduce Kashfa în Cercul de Aur și vom rezolva problema Eregnorului prin recunoașterea dreptului Kashfei asupra acelui teritoriu?

Nu mi-a plăcut felul în care pusesese întrebarea asta și nu voiam să-l bag în belea pe Bill. Se pare că această chestiune era încă secretă atunci când vorbiserăm. Așa că:

— Mă tem că nu-mi amintesc toate amănuntele, am zis.

— Ei bine, asta plănuiam să fac, îmi spuse Random. De obicei noi nu dăm garanții de genul ăsta — că vom favoriza o țară în detrimentul celeilalte — dar Arkans, Ducele de Shadburne, ne-a cam tras în piept. Era cel mai bun șef de stat posibil pentru scopurile noastre și eu pregătisem calea să ia tronul, acum când ticăloasa roșcată a ieșit din peisaj. El știa că se poate sprijini un pic pe mine, totuși — întrucât risca acceptând tronul în urma unei duble rupturi la succesiune — și a cerut Eregnorul, așa că i l-am dat.

— Înțeleg totul, dar nu văd cum mă afectează pe mine. Întoarce capul și mă privi chiorâș cu ochiul stâng.

— Încoronarea trebuia să fie astăzi. De fapt, urma să mă gătesc și să mă teleportez acolo în scurt timp...

— Folosești timpul trecut, am remarcat pentru a umple tăcerea pe care o instaurase.

— Asta fac. Asta fac, mormăi răsucindu-se, făcând câțiva pași, odihnindu-și piciorul pe o bucată de statuie sfărâmată, revenind. Bunul Duce, la ora asta, e fie mort fie întemnițat.

— Și nu va avea loc nicio încoronare? am zis.

— Au contraire*, răspunse Random încă studiindu-mi chipul.

— Mă predau, am zis. Spune-mi ce se petrece.

— În dimineța asta, în zori, a fost o lovitură.

— De palat?

— Posibil și asta. Dar a fost sprijinită de o forță militară din exterior.

— Ce făcea Benedict în acest timp?

— I-am ordonat să retragă trupele ieri, chiar înainte de a mă întoarce acasă. Lucrurile păreau stabile, și n-ar fi dat bine în cadru să ai trupe de luptă din Amber staționate aici în timpul încoronării.

— Adevărat, am spus. Deci, cineva a pătruns aici, aproape odată cu retragerea lui Benedict și l-a ucis pe cel care trebuia să fie rege, fără ca forțele polițienești locale să sugereze măcar că nu-i frumos?

Random încuviință lent.

— Cam așa e, spuse. De ce crezi că s-au întâmplat toate astea?

— Poate că nu erau total nemulțumiți de noua stare de lucruri.

Random zâmbi și pocni din degete.

— Inspirat, spuse. Cineva ar putea crede că știai ce se petrece.

— S-ar putea înșela, am zis.

---

* Dimpotrivă — în lb. franceză în original. (n.t.).

— Astăzi, fostul tău coleg de clasă Lukas Raynard devine Rinaldo Întâiul, Rege de Kashfa.

— Să fiu al naibii. Habar n-aveam că-și dorește cu adevărat slujba asta. Ce-ai de gând să faci?

— Cred că o să lipsesc de la încoronare.

— Vreau să zic, pe termen ceva mai lung.

Random oftă și se întoarce, dând cu piciorul în moloz.

— Vrei să zici, dacă am de gând să-l trimit înapoi pe Benedict, să-l detroneze?

— Într-un cuvânt, da.

— Asta ne-ar crea o imagine destul de proastă. Ceea ce tocmai a făcut Luke nu e deasupra politicii graustarkiene* care prevalează în zona aceea. Am fost acolo și am pus în ordine ceva care putea deveni rapid un măcel politic. Am putea reveni s-o facem din nou, dacă ar fi vorba de o lovitură nătângă dată de un general nebun sau de vreun nobil cu iluzii de grandomanie. Dar pretenția lui Luke e legitimă și, de fapt, e mai puternică decât a lui Shadburne. E tânăr și face o bună impresie. Am avea mult mai puțină justificare să revenim acum decât am avut inițial. Chiar și așa, aproape că voiam să risc să fiu calificat drept agresor ca să-l țin departe de tron pe ucigașul ăla de fiu al nemernicei. Atunci omul meu din Kashfa mi-a zis că se află sub protecția Viallei. Așa că am întrebat-o despre asta. Ea spune că e adevărat, și că tu ai fost de față când s-a-ntâmplat. A zis c-o să-mi povestească după ce termină Dworkin operația, în caz că ar avea nevoie de abilitățile ei empatice. Dar eu nu mai pot aștepta. Povestește-mi ce s-a-ntâmplat.

— Mai întâi spune-mi tu ceva.

— Ce anume?

— Ce forțe militare l-au adus la putere pe Luke?

— Mercenarii.

— Ai lui Dalt?

— Da.

---

* Graustark e o țară imaginară în estul Europei, folosită ca décor în câteva romane ale lui George Barr McCutcheon. Se pare că ar putea fi vorba chiar de România, în unele dintre ele. (n.t.)

— Okay. Luke a renunțat la răzbunarea împotriva Casei de Amber, am zis. A făcut-o deliberat, în urma unei conversații cu Vialle, chiar noaptea trecută. Atunci i-a dat inelul. La momentul acela am crezut că voia să-l împiedice pe Julian să încerce să-l ucidă, în timp ce ne aflam în drum spre Arden.

— Asta a fost drept răspuns la așa-zisul ultimatum al lui Dalt legat de Luke și Jasra?

— Corect. Nu mi-a trecut prin cap nicio clipă că întreaga afacere ar putea fi o capcană — să-i adune pe Luke și pe Dalt astfel încât să iasă din scenă și să pună la cale lovitura. Asta ar fi însemnat că, în chiar cazul că lupta ar fi fost înscenată, și acum cred că așa a fost, Luke ar fi avut șansa să vorbească cu Dalt înainte de a se întâmpla.

Random ridică mâna.

— Așteaptă, spuse. Revino și povestește-mi totul de la început.

— Corect.

Ceea ce am și făcut. În clipa în care am terminat, amândoi parcurseserăm lungimea studioului de nenumărate ori.

— Vezi tu, spuse, întreaga afacere sună ca ceva pus la cale de Jasra înainte de cariera ei ca piesă de mobilier.

— Și eu m-am gândit la asta, am zis sperând că nu mă va întreba unde se află ea în clipa asta. Și, cu cât mă gândeam mai mult, amintindu-mi de reacția ei la aflarea veștii că Luke ne urmase în raidul nostru în Ținut, cu atât am început să cred nu numai că știa exact ce se petrece, dar chiar că îl contactase pe Luke mai devreme decât o făcusem eu atunci.

— A făcut-o destul de subtil, remarcă el. Probabil că Dalt a acționat respectând vechile ordine. Neștiind cum să-l ia pe Luke sau cum s-o găsească pe Jasra pentru noi instrucțiuni, a riscat cu simulacrul acela asupra Amberului. Benedict l-ar fi scuipat din nou, cu aceeași dibăcie și efect mai mare.

— Adevărat. Presupun că trebuie să-i dai diavolului partea lui, atunci când vine vorba de curaj. Asta mai înseamnă și că Luke trebuie să fi pus la cale un complot rapid și a pus la punct lupta aceea falsă în timpul scurtei lor întâlniri din Arden. Deci cu adevărat deținea controlul acolo, și ne-a făcut să credem că e prizonier, ceea ce a exclus posibilitatea ca el să reprezinte

o amenințare pentru Kashfa, deși într-adevăr era o amenințare — dacă vrei să privești lucrurile astfel.

— Cum altfel ar putea fi privite?

— Ei bine, cum ai spus tu însuți, pretenția lui nu e chiar nemeritată. Ce ai de gând să faci?

Random își masă tâmplele.

— Să mă duc după el, să împiedic încoronarea, chiar dacă e o mișcare foarte nepopulară, spuse. În primul rând, totuși, sunt curios. Spui că băiatul ăsta e un mare nemernic. Ai fost acolo. A convins-o pe Vialle să-l ia sub protecția ei?

— Nu, n-a făcut-o, am spus. A părut la fel de surprins ca și mine de gestul ei. A renunțat la răzbunare pentru că a simțit că onoarea i-a fost satisfăcută, că, până la un punct, fusese folosit de maică-sa, și din prietenie pentru mine. A făcut-o fără să bată toba. Eu cred totuși că i-a dat inelul pentru ca răzbunarea să ia sfârșit acolo, astfel încât niciunul dintre noi să nu-l mai vâneze.

— E stilul ei, spuse Random. Dacă aș fi crezut că vrea să profite de ea, aș fi plecat eu însumi în căutarea lui. Dificultatea mea e deci involuntară și cred că pot trăi cu asta. Îl pun pe Arkans pe tron, după care e dat la o parte în ultima secundă de cineva aflat sub protecția soției mele. Aproape că arată ca un fel de mic dezacord aici, în miezul lucrurilor — și nu-mi place să las impresia asta.

— Bănuiesc că Luke va fi foarte conciliant. Îl cunosc destul de bine ca să știu că apreciază toate aceste nuanțe. Presupun că pentru Amber va fi foarte ușor de tratat cu el, la orice nivel.

— Pariez că da. De ce n-ar face-o?

— N-ar avea niciun motiv, am zis. Ce se va întâmpla acum cu tratatul?

Random zâmbi.

— Nu-mi pasă. Niciodată nu m-au interesat bogățiile Eregnorului. Acum, dacă va trebui neapărat un tratat, îl vom face *ab initio*. Totuși, nu sunt chiar sigur că avem nevoie de unul. Să-i ia naiba.

— Pariez că Arkans e încă în viață, am spus.

— Crezi că Luke îl ține ostatic, în ciuda faptului că i-am acordat statutul Cercului de Aur?

Am dat din umeri.

— Cât de apropiat ești de Arkans?

— Ei bine, l-am pregătit pentru asta, și simt că-i sunt dator. Oricum, nu chiar atât de mult.

— Logic.

— Ar fi o pierdere de imagine pentru Amber o apropiere directă de o putere de-mâna-a-doua precum Kashfa în vremurile astea.

— Adevărat, am spus, și, din acest motiv, Luke încă nu e oficial șef de stat.

— Dacă ar fi după mine, Arkans s-ar bucura încă de plăcerile vieții în casa lui de vacanță, totuși, și Luke chiar pare a fi un prieten de-al tău — un prieten ticălos, dar prieten.

— Ai vrea să pomenesc asta în timpul unei viitoare discuții despre sculptura atomică a lui Tony Price*?

Încuviință.

— Simt că vei purta această discuție despre artă foarte curând. De fapt, ar fi potrivit să fii de față la încoronarea unui prieten — ca persoană particulară. Moștenirea ta dublă ne va fi de folos, și el va fi oricum onorat.

— Chiar și așa, pariez că vrea acel tratat.

— Chiar dacă am fi de acord să-l acceptăm, nu-i vom garanta Eregnorul.

— Înțeleg.

— Și nu ești împuternicit să-ți iei vreun angajament.

— Înțeleg și asta.

— Atunci, ce-ar fi să te cureți un pic și să te duci să vorbești cu el despre asta? Camera ta e chiar după abis. Poți să ieși prin spărtura din perete și să cobori pe o grindă care am observat că e intactă.

— Okay, așa voi face, am răspuns îndreptându-mă în direcția aceea. Dar mai întâi o întrebare, total în afara subiectului.

— Da?

— Tatăl meu s-a întors de curând?

---

* Tony Price (1937-2000), autointitulat „artist atomic” și activist împotriva înarmării nucleare. Celebrele sale măști create din deșeuri i-au adus faima internațională. (n.t.)

— După știința mea, nu, spuse clătinând ușor din cap. Firește, ne pricepem cu toții destul de bine să ascundem venirile și plecările, dacă vrem. Dar cred că mi-ar fi spus că e aici.

— Presupun că da, am zis și m-am răsucit și am ieșit prin perete, ocolind abisul.

Nu.

M-am atârnat de grindă, m-am balansat, și mi-am dat drumul. Am aterizat aproape grațios în mijlocul coridorului, într-o zonă care putea fi plasată aproximativ la mijloc între cele două uși ale mele, cu excepția faptului că prima lipsea, ca și bucata de zid prin care asigura intrarea (sau ieșirea, în funcție de partea pe care te aflai), ca să nu mai pomenesc de fotoliul meu preferat și de caseta în care țineam scoicile pe care le culesesem de pe plajele lumii. Păcat.

M-am frecat la ochi și m-am răsucit, pentru că până și imaginea apartamentului meu în ruină se afla acum pe locul al doilea. La naiba, mai avusesem apartamente în ruină în trecut. De obicei, în jurul datei de 30 aprilie...

Ca în „Niagara Falls“*, m-am răsucit lent...

Nu.

Ba da.

Vizavi de holul apartamentului meu, unde înainte era un perete gol, acum era un coridor care ducea spre nord. Văzusem o secundă lungimea lui scânteietoare în timp ce cădeam de pe grindă. Uluitor. Zeii tocmai măriseră tempo-ul muzicii mele de atmosferă. Mai fusesem în coridorul ăsta, într-una dintre încăperile slujitorilor de la etajul patru, întinzându-se est-vest între două magazine. Una dintre anomaliiile uimitoare ale Castelului Amber, Coridorul Oglinzilor, pe lângă faptul că

---

* Aluzie la filmul „Niagara“ cu Marilyn Monroe, regia Henry Hathaway — 1953. (n.t.)

părea mai lung într-o direcție decât în cealaltă, conținea nenumărate oglinzi. Literalmente nenumărate. Încearcă să le numeri, și nu vei obține niciodată același total de două ori. Lumânări pâlpâie puternic, în sfeșnice înalte, născând infinități de umbre. Există oglinzi mari, oglinzi mici, oglinzi înguste, oglinzi turtite, oglinzi colorate, oglinzi care deformează, oglinzi cu rame minuțios prelucrate — de ghips sau sculptate — oglinzi cu rame simple și oglinzi fără niciun fel de rame; există oglinzi într-o multitudine de forme geometrice în unghiuri-ascuțite, forme amorfe, oglinzi curbate.

Traversasem Coridorul Oglinzilor în mai multe ocazii, adulmecând parfumurile lumânărilor aromatate, uneori simțind prezențe subliminale printre imagini, lucruri care dispăreau într-o privire de o clipă. Simțisem farmecele amestecate ale locului dar, într-un fel, nu trezisem niciodată strigoii adormiți. Poate am făcut bine. Niciodată nu știi la ce să te aștepti în locul acela; cel puțin așa-mi spusese cândva Bleys. Nu era sigur dacă oglinzile te propulsau în târâmuri obscure ale Umbrei, te hipnotizau și îți induceau stări de vis bizare, te trimiteau în târâmuri pur simbolice decorate cu mobilierul spiritului, jucau jocuri ale minții răutăcioase sau inofensive cu privitorul, nimic din toate astea, absolut toate sau unele din toate. Oricum, nu era chiar ceva inofensiv, întrucât hoți, servitori și vizitatori erau din când în când găsiți fără suflare sau buimăciți și mormăind de-a lungul traseului scânteietor, uneori afișând expresii total neobișnuite. Și, în general, în apropierea solstițiilor și echinocțiilor — deși se putea întâmpla în orice anotimp — coridorul se deplasa singur într-un loc nou, uneori plecând pur și simplu cu totul pentru un timp. De obicei era privit cu suspiciune, evitat, deși adesea putea oferi fie recompense sau răni, fie un semn folositor sau o bună cunoaștere, fie o experiență care te storcea de puteri. Nesiguranța era cea care provoca fiori.

Și uneori, mi s-a spus, era ca și cum ar fi căutat o persoană anume, care să-i poarte însușirile ambigui. În asemenea ocazii se spunea că e mai periculos să-l refuzi decât să-i accepți invitația.

— Oh, haide, am zis. Acum?

Umbrele dansau de-a lungul său și am prins o adiere din aromele acelea îmbătătoare. Am pășit înainte. Am întins mâna stângă după colț și am pipăit zidul. Frakir nu se agită.

— Eu sunt Merlin, am zis, și sunt destul de ocupat în clipa asta. Ești sigur că nu vrei să reflectezi pe altcineva?

Flacăra cea mai apropiată păru, pentru o clipă, o mână incandescentă, făcând un semn.

— Rahat, am șoptit și am intrat.

Când am intrat n-a fost niciun semn de tranziție. Un covor din plante roșii acoperea podeaua. Particule de praf se roteau în aer în timp ce treceam. Eram eu lângă mine în multe înfățișări, lumina pâlpâitoare a flăcărilor bălțându-mi veșmintele, transformându-mi chipul într-un dans al umbrelor.

Pâlpăit.

Pentru o clipă mi s-a părut că fața severă a lui Oberon mă privește dintr-un mic oval înrămat-în-metal — firește, un truc luminos la fel de simplu ca umbra înălțimii sale.

Pâlpăit.

Aș fi jurat că o transformare animalieră a propriului meu chip mă privise o clipă, cu limba atârânănd, dintr-un dreptunghi de argint viu la semiînălțime în stânga mea, înrămat în flori de ceramică, fața umanizându-se când m-am răsucit iute, ca să se strâmbe la mine.

Mergând. Pași înăbușiți. Respirând ușor încordat. M-am întrebat dacă n-ar trebui să chem vederea Logrusului meu sau chiar a Modelului. Totuși, nu eram dispus să chem amintirea celor mai cumplite aspecte ale ambelor Puteri, încă prea proaspătă ca să fiu liniștit. Ceva urma însă să mi se întâmple, eram convins.

M-am oprit și am examinat oglinda care credeam că poartă numărul meu — înrămată în metal negru, cu diverse semne ale artelor magice bătute în argint. Sticla era întunecată, ca și cum spiritele dispăruseră din vedere în adâncurile ei. Chipul meu arăta mai uscățiv, cu trăsăturile mult mai pronunțate, cel mai slab halou violet, poate, pâlpâind în jurul capului. Era ceva rece și cumva sinistru în imaginea aceea dar, deși am studiat-o multă vreme, nu se întâmplă nimic. Nu erau mesaje,

iluminări, schimbări. De fapt, cu cât priveam mai mult, cu atât toate acele mici nuanțe dramatice păreau doar jocuri de lumină.

Am plecat mai departe, pe lângă imagini cu peisaje nepământeste, creaturi exotice, fragmente de amintiri, aproape subliminale, cu prieteni morți și rude. Ceva într-un bazin flutură o greblă spre mine. Am fluturat și eu mâna. Supraviețuind atât de curând traumelor călătoriei mele prin tărâmul dintre umbre, nu mai eram chiar atât de intimidat de aceste manifestări de straniețe și posibilă amenințare, pe cât aș fi fost înainte. Mi s-a părut că văd un om spânzurat, balansându-se sub un vânt puternic, cu mâinile legate la spate, deasupra lui un cer în manieră El Greco.

— Am avut două zile dure, am spus cu voce tare, și nu par a fi semne de pauză. Chiar sunt foarte grăbit, dacă înțelegi ce vreau să spun.

Ceva mă lovi în rinichiul drept și m-am răsucit, dar nu era nimeni. Apoi am simțit o mână pe umăr, care m-a întors. Am cooperat iute. Nimeni.

— Îmi cer scuze dacă adevărul e necesar aici.

Mâini invizibile continuă să mă împingă și să mă smucească, ducându-mă pe lângă câteva oglinzi atrăgătoare. Am fost condus spre o oglindă ieftină într-o ramă din lemn cu bait negru. Arăta ca și cum provenea dintr-un magazin cu reduceri. Există o ușoară imperfecțiune în sticlă, în apropierea ochiului meu stâng. Forțele care mă propulsaseră în acest punct mă eliberară. Mi-am dat seama că puterile care acționează aici încercaseră, de fapt, să accelereze lucrurile conform cererii mele, mai degrabă decât să mă înghiontească într-o manieră artăgoasă.

— Mulțumesc, am spus doar ca să mă asigur și am continuat să privesc. Mi-am mișcat înainte și înapoi capul, și dintr-o parte în alta, dând naștere unor efecte de undulare a imaginii mele. Am repetat mișcările în timp ce așteptam să se întâmple ce trebuie.

Imaginea mea rămase neschimbată, dar la a treia sau a patra undulare, fundalul se modifică. În spatele meu nu mai era un zid de oglinzi slab luminate. Dispăru și nu mai reveni la următoarea mea mișcare. În locul lui se afla o grămadă de

arbuști negri sub un cer de seară. Am continuat să mișc ușor capul de mai multe ori, dar efectul ondulatoriu dispăruse. Arbuștii păreau foarte reali, deși vederea mea periferică îmi arată că holul era intact în ambele direcții și încă părea să aibă zidul pe mâna-dreaptă la ambele capete.

Am continuat să caut tufărișul parcă reflectat, căutând semne rele, prevestiri, semne sau măcar o mișcare cât de mică. Niciunul dintre acestea nu apărură, deși exista o senzație foarte reală de adâncime. Aproape că simțeam o adiere răcoroasă în ceafă. Trebuie că am privit mai multe minute, așteptând ca oglinda să producă ceva nou. Dar n-o făcu. Dacă asta era cea mai bună ofertă a oglinzii era timpul s-o iau din loc, am hotărât.

Ceva păru să se agite în tufișuri în spatele meu, determinând reflexul s-o iau din loc. M-am răsucit brusc, ridicând mâinile în față.

Am văzut că vântul era cel care le agitase. Și atunci mi-am dat seama că nu mai eram în coridor și m-am răsucit iar. Oglinda și peretele ei dispăruseră. Acum mă aflu în fața unui delușor, cu un contur de zidărie spartă în vârf. Lumina pâlpâia din spatele zidului sfărâmat. Mi se treziră atât curiozitatea, cât și voința, așa că am început să urc încet, cu toate simțurile la pândă, totuși.

Pe măsură ce urcam, cerul părea să se întunece și era fără nori, o mulțime de stele pulsând într-o constelație neobișnuită. M-am mișcat pe furiș printre stânci, ierburi, tufișuri, zidărie spartă. De dincolo de zidul acoperit-cu-viță auzeam acum zgomot de glasuri. Deși nu distingeam cuvintele, ceea ce auzeam nu părea a fi o conversație ci, mai degrabă, o cacofonie — ca și cum mai mulți indivizi, de ambele genuri și de diverse vârste, rosteau monoloage simultane.

Ajungând în vârful dealului, am întins mâna până când am atins suprafața neregulată a zidului. Am hotărât să nu dau ocol ca să văd ce activitate se desfășura de partea cealaltă. Mă puteam da de gol cine știe cui. Părea mult mai simplu să ajung cât mai sus, să mă agăț de vârful zonei celei mai joase, să mă trag în sus — ceea ce am și făcut. Am găsit chiar câteva locuri de pus piciorul în timp ce mă apropiam de vârf, și am reușit

să scap un pic de încordarea din brațe, lăsându-mi o parte din greutate pe ele.

M-am înălțat grijuliu pe parcursul ultimilor inci, privind peste stânca ruptă în interiorul structurii în ruină. Părea a fi un fel de biserică. Acoperișul era prăbușit, și peretele îndepărtat era încă în picioare, cam în aceeași stare ca acela pe care îl escaladasem. Era un altar dărăpănat într-o zonă ridicată, undeva în dreapta mea. Orice se-ntâmplase aici se petrecuse cu mult timp în urmă, pentru că arbuștii și vița-de-vie creșteau atât în interior cât și afară, atenuând contururile stranelor prăbușite, stâlpilor la pământ, bucăților de acoperiș.

Sub mine, într-o zonă liberă, era desenată o pentagramă mare. În fiecare dintre vârfurile stelei se afla o siluetă, cu fața în afară. În interior, în cele cinci puncte în care se intersectau liniile, ardea câte o torță înfiptă în pământ. Părea o variantă cumva neobișnuită a ritualurilor cu care eram familiarizat, și m-am întrebat ce căutau acolo, de ce cei cinci nu erau mai bine protejați și de ce nu lucrau împreună, în loc să pară că fiecare e pe cont propriu și îi ignoră pe ceilalți. Cei trei pe care îi vedeam clar erau cu spatele spre mine. Cei doi cu fața spre mine se distingeau mai greu, având fețele acoperite de umbre. Unele voci erau masculine; altele, feminine. Unul cânta; doi psalmodiau; ceilalți doi păreau că vorbesc, deși pe tonuri teatrale, artificiale.

M-am săltat mai sus, încercând să disting mai bine chipurile celor doi mai apropiați. Asta pentru că era ceva familiar în întregul ansamblu, și simțeam că, dacă aș reuși să identific unul, aș putea să aflui identitățile tuturor.

O altă întrebare aflată pe locurile fruntese ale listei mele era: Ce invocau ei? Eram oare în siguranță aici pe zid, atât de aproape de operațiune, dacă ar fi apărut ceva neobișnuit? Stinghereala nu părea a fi la locul ei acolo, jos. M-am tras un pic mai sus. Am simțit cum mi se modifică centrul de greutate exact în clipa în care vederea se îmbunătățea. Apoi mi-am dat seama că mă deplasam înainte fără efort. O clipă mai târziu știam că zidul se rostogolea, purtându-mă în jos exact în centrul ritualului lor cu o coregrafie stranie. Am încercat să mă împing departe de zid, sperând să ating pământul rostogolindu-mă și

s-o iau la sănătoasa. Dar, deja era prea târziu. Împingerea mea bruscă mă ridică în aer dar nu-mi întrerupse cu adevărat impulsul spre înainte.

Nu se agită nimeni lângă mine, deși ploaia de moloz căzu peste toți și, într-un târziu, am prins câteva cuvinte recunos-cibile.

— ...și îți ordon ție, Merlin, să te supui acum puterilor mele! psalmodie una dintre femei.

La urma urmelor, un ritual foarte eficace, mi-am zis, în timp ce aterizam pe spate pe pentagramă, cu brațele fâlfâind lateral la nivelul umărului, cu picioarele desfăcute. Am reușit să-mi ascund bărbia, protejându-mi capul, și plesnitura bra-țelor păru să producă o atenuare a căzăturii astfel încât n-am fost amețit de impact. Cele cinci turnuri înalte de foc dansară sălbatic în jurul meu câteva secunde, apoi se liniștiră într-o lumină constantă. Cele cinci siluete erau cu fața în exterior. Am încercat să mă ridic și am constatat că nu pot. Era ca și cum aș fi fost ținut în poziția aceea.

Frakir mă avertizase prea târziu, în timp ce cădeam, și acum nu știam ce să-l pun să facă. Aș fi putut să-l trimit să se furișeze pe oricare siluetă cu ordinul de a-și croi drum și a începe strangularea. Dar, până acum, nu știam care dintre ele merita un asemenea tratament, dacă exista vreuna.

— Nu-mi place să dau buzna pe nepregătite, am spus, și îmi dau seama că aici e o întrunire particulară. Dacă cineva ar avea amabilitatea să mă elibereze, mi-aș vedea de drum...

Silueta din apropierea piciorului meu stâng se răsuci și mă privi. Purta o robă albastră, dar n-avea nicio mască pe chipul înroșit-de-foc. Doar un zâmbet crispat, care dispăru când își linse buzele. Era Julia, și avea un cuțit în mâna dreaptă.

— Întotdeauna băiatul mintos, roști. Pregătit cu un răspuns obraznic pentru orice situație. E o pavază pentru lipsa ta de dorință de a avea încredere în ceva sau cineva. Chiar și în cei care te iubesc..

— Ar putea fi și o dovadă de simț al umorului, un lucru pe care încep să cred că nu l-ai avut niciodată.

Clătină ușor din cap.

— Tu ții pe oricine la respect. N-ai pic de încredere.

— Specificul familiei, am zis. Dar prudența nu exclude afecțiunea.

Începu să ridice cuțitul, dar ezită o clipă.

— Vrei să spui că încă ții la mine? întrebă.

— N-am încetat nicio clipă, am zis. Numai că ai devenit prea puternică dintr-o dată. Voiai mult mai mult de la mine decât puteam să-ți ofer.

— Minti, pentru că viața ta e în mâinile mele.

— M-aș putea gândi la motive mult mai rele ca să mint, am zis. Dar, din nefericire, spun adevărul.

Apoi se auzi o altă voce cunoscută, de undeva din dreapta.

— Era prea devreme să vorbim despre asemenea lucruri, dar îți invidiez afecțiunea pentru ea.

Întorcând capul, am văzut și această siluetă, acum cu fața spre interior, și era Coral și ochiul drept îi era acoperit cu un petic negru și, la rândul ei, ținea un cuțit în mâna dreaptă. Apoi am văzut ce avea în stânga, și am aruncat o privire înapoi spre Julia. Da, amândouă aveau cuțite și furculițe.

— *Et tu**, am zis.

— Ți-am spus că nu vorbesc engleza, răspunse Coral.

— Și noi două, răspunse Julia ridicându-și ustensilele. Cine spunea că n-am simțul umorului?

Se scuipară una pe alta pe deasupra mea, ceva salivă neajungând prea departe.

Luke, mi-am dat seama, încercase probabil să rezolve chestiunile, punându-le pe amândouă față în față. Aveam senzația că, pentru mine, n-o să meargă.

— Aceasta e o concretizare a nevrozei maritale, am spus. E o experiență proiectivă. E un vis cu ochii deschiși. E...

Julia căzu pe un genunchi și mâna dreaptă fulgeră în jos. Am simțit lama intrându-mi în coapsa stângă.

Urletul meu fu întrerupt atunci când Coral își înfipse furculița în umărul meu drept.

— E ridicol! am strigat în timp ce alte ustensile sclipeau în mâinile lor și simțeam noi junghiuri de durere.

---

* Și tu — în limba latină, în original (*n.t.*)

Apoi silueta din punctul stelei din apropierea piciorului meu drept se răsuci lent, grațios. Era înveșmântată într-o mantie cafeniu închis, cu o margine galbenă, cu brațele încrucișate ținând-o închisă până la nivelul ochilor.

— Opriți-vă, nenorocitelor! ordonă ea deschizând mantia și semănând perfect cu un fluture îmbrăcat în mantie de doliu. Era, firește, Dara, maică-mea.

Julia și Coral deja ridicaseră furculițele la gură și mesteau. Lângă buzele Juliei se afla o mică perlă de sânge. Mantia continuă să fluture în vârful degetelor maică-mii ca și cum ar fi fost vie, ca și cum ar fi fost o parte din ea. Aripile ei le ascunse complet vederii mele pe Julia și Coral, căzând peste ele în timp ce Dara continua să-și extindă brațele, acoperindu-le, reducându-le la dimensiunea unor grămezi umane pe pământ, devenind din ce în ce mai mici până când mantia atârână normal și cele două dispărură de pe punctele stelei.

Din stânga mea se auziră atunci aplauze lente, delicate, urmate de un hohot răgușit.

— Extrem de bine executat, veni vocea aceea dureros de familiară, dar întotdeauna pe el l-ai plăcut cel mai mult.

— Mult, îl corectă ea.

— Nu e la fel și sârmanul Despil? spuse Jurt.

— Ești nedrept, îi spuse ea.

— Ți-a plăcut acest Prinț nebun al Amberului mai mult decât ai ținut vreodată la tatăl nostru, care era un om minunat, îi spuse. De asta Merlin a fost întotdeauna preferatul tău, nu-i așa?

— Nu-i chiar adevărat, Jurt, și tu știi asta, rosti ea.

Jurt izbucni din nou în râs.

— L-am invocat cu toții pentru că îl vrem cu toții, din diverse motive. Dar, până la urmă, dorințele noastre ajung tot aici, nu-i așa?

Am auzit mormăitul, și am întors la timp capul ca să-i văd fața alungindu-se ca botul lupului, colții sclipind, în timp ce se lăsă în patru labe și se repezi la umărul meu stâng, luând o bucată sângerândă din persoana mea.

— Oprește-te! strigă ea. Fiară!

Își ridică botul și urlă, și scoase un țipăt ca de coiot, un fel de râs dement.

O cizmă neagră îl izbi în umăr, făcându-l să zboare înapoi și să se izbească de porțiunea de zid întreg din spatele lui, care se prăbuși imediat sub el. Scoase doar un scâncet subțire înainte de a fi complet acoperit de moloz.

— Măi, măi, măi, am auzit-o pe Dara rostind și, privind într-acolo, am văzut că și ea ținea un cuțit și o furculiță. Ce face un bastard ca tine într-un minunat loc ca acesta?

— Țin în șah ultimul dintre prădători, pare-se, răspunse vocea care, cândva, îmi spusese o poveste foarte lungă conținând nenumărate versiuni ale unui accident auto și câteva gafe genealogice.

Ea se repezi spre mine, dar el interveni, mă prinse pe sub umeri și mă azvârli din calea ei. Apoi mantia lui neagră, imensă, se răsuci ca aceea a unui matador, acoperind-o. Așa cum făcuse ea cu Julia și Coral, păru că se topește în pământ. Mă ridică în picioare, apoi se opri, ridică mantia și o scutură. În timp ce o încheia cu o agrafă cu trandafir de argint, l-am studiat să văd dacă are colți sau măcar tacâmuri.

— Patru din cinci, am spus scuturându-mă. Indiferent cât de real pare, sunt sigur că e ceva analogic sau anagoric adevărat. Cum se face că nu ai înclinații canibalice în acest loc?

— Pe de altă parte, spuse scotându-și o mânășă de armură din argint, niciodată nu ți-am fost un tată adevărat. E destul de greu când nici măcar nu știi dacă există vreun copil. Așa că nici eu nu vreau nimic de la tine.

— Ceea ce porți arată a fi Grayswandir, am zis.

Încuviință.

— Se pare că te-a ajutat și pe tine.

— Bănuiesc că ar trebui să-ți mulțumesc pentru asta. Bănuiesc, de asemeni, că nu tu ești persoana potrivită s-o întreb dacă într-adevăr m-ai dus din grota aceea pe târâmul dintre umbre.

— Oh, eu am fost.

— Bineînțeles, recunoști asta.

— Nu știu ce-aș fi făcut dacă n-aș recunoaște. Atenție! Peretele!

O privire rapidă îmi arată că o altă mare porțiune din perete se prăbușea spre noi. Atunci mă împinse, și m-am prăbușit din nou peste pentagramă. Am auzit pietrele sfărâmându-se înapoia mea și m-am ridicat pe jumătate și m-am târât ceva mai departe.

Ceva mă izbi în cap.

M-am trezit în Coridorul Oglinzilor. Zăceam cu fața în jos, cu capul pe antebrațul drept, cu o bucată dreptunghiulară de piatră în mână, aromele lumânărilor plutind în jurul meu. Când am început să mă ridic, am simțit dureri în ambii umeri și în coapsa stângă. O rapidă investigație îmi arată că aveam tăieturi în toate cele trei locuri. Deși nu puteam face prea multe în sprijinul demonstrației veridicității recente mele aventuri, nici nu puteam neglija ce se întâmplă.

M-am ridicat în picioare și m-am îndreptat spre coridorul care trecea pe lângă apartamentele mele.

— Unde te duci? strigă Random.

— Huh? Ce vrei să spui? am răspuns.

— Ai luat-o pe coridor, dar nu e nimic acolo.

— Cât timp am lipsit?

— Poate jumătate de minut, răspunse.

Am fluturat piatra pe care încă o aveam.

— Am văzut asta zăcând pe podea. Nu-mi dau seama ce e, am zis.

— Probabil a explodat dintr-un perete atunci când s-au înfruntat Puterile, spuse. Cândva, existau câteva arcade tivite cu pietre ca asta. Acum, cele mai multe acoperă podeaua ta.

— Oh, am spus. Ne vedem imediat, înainte să plec.

— Așa să faci, răspunse și eu m-am răsucit și mi-am croit drum printr-unul dintre multele ziduri sfărâmate pe parcursul zilei, în camera mea.

Peretele de vizavi sărise și el în aer, am observat, dând naștere unei deschizături largi înspre camerele pline de praf ale lui Brand. M-am oprit și am examinat-o. Sincronicitate, mi-am zis. Părea că fusese cândva o arcadă care lega aceste încăperi. Am înaintat și am examinat curba din partea stângă.

Da, fusese construită din pietre asemănătoare celei pe care o țineam eu. De fapt...

Am măturat podeaua și am făcut piatra să alunece într-o zonă spartă. Se potrivea perfect. De fapt, când am împins-o un pic, n-am mai reușit s-o deplasez. Oare chiar o adusesem din visul cu sinistrul ritual tată-mamă-frate-amanți, de dincolo de oglindă? Sau o ridicasem pe-jumătate-inconștient la întoarcere, de undeva de unde ajunsese în timpul recentelor distrugerii arhitectonice?

M-am întors, dându-mi jos mantia, scoțându-mi cămașa. Da. Pe umărul drept existau întepături ca urmele de furculiță, ceva ca o mușcătură de animal pe stângul. De asemeni, era sânge închegat pe cracul stâng al pantalonului în zona sfâșiată lângă coapsă. M-am spălat și mi-am periat dinții și m-am pieptănat și mi-am pus o cremă pe picior și pe umărul stâng. Metabolismul familiei mă va vindeca pe parcursul unei zile, dar nu voiam ca un nou efort să redeschidă rănille și să-mi umple de sânge noile veșminte.

Apropo...

Dulapul rămăsese neatins și m-am gândit să port noile culori, ca să-i ofer lui Luke o amintire plăcută a încoronării; cămașa aurie și pantalonii albastru regal pe care i-am găsit, imitau aproape exact culorile din Berkeley; o vestă din piele vopsită în ton cu pantalonii; o mantie cu bordură aurie; centură neagră, mănuși negre prinse sub centură, amintindu-mi că aveam nevoie de o spadă nouă. Și stilet, că veni vorba. Mă gândeam la o pălărie, când o serie de zgomote îmi atrase atenția. M-am întors.

Printr-un ecran de praf proaspăt aveam acum o priveliște simetrică în apartamentul lui Brand; în loc de o deschizătură zdrențuită în perete, arcada stătea perfectă și întreagă, cu peretele neatins de fiecare parte și deasupra. Peretele din dreapta mea părea mai puțin distrus decât fusese mai devreme.

Am înaintat și mi-am trecut mâna peste curbura pietrelor. Am inspectat și zonele adiacente, căutând vreo spărtură. Niciuna. În regulă. Piatra fusese vrăjită. În ce scop?

Am pătruns prin arcadă și am privit în jur. Încăperea era întunecată și, din reflex, am chemat vederea Logrusului. Veni

și mă ajută, ca de obicei. Poate că Logrusul renunțase să-mi mai poarte pică.

La acest nivel am putut vedea resturile multor experimente magice, precum și câteva vrăji pregătitoare. Majoritatea vrăjitorilor lasă o anume dezordine de magie în jur, invizibilă în mod normal, dar Brand parcă fusese un adevărat haplea, deși, firește, se cam grăbise atunci când încercase să dobândească controlul asupra universului. Nu e genul de ocupație în care îndemânarea să conteze așa cum ar trebui în alte întreprinderi. Mi-am completat turul de inspecție. Aici erau mistere, piese neterminate, și dovezi că plecase pe căi magice pe care nu mi-aș fi dorit să le urmez. Totuși, aici nu era nimic care m-ar fi putut pune în încurcătură și nimic care să reprezinte un pericol grav și imediat. Era posibil, acum când în sfârșit aveam ocazia să inspectez, să vreau să las arcada neatinsă și să adaug apartamentele lui Brand apartamentului meu.

La ieșire mi-am zis să verific dulapul lui Brand ca să văd dacă are o pălărie potrivită cu ceea ce purtam. L-am deschis și am descoperit un tricorn negru cu o pană aurie, care mi se potrivea perfect. Era un pic decolorat, dar mi-am amintit brusc o vrajă care schimbă culoarea. Când mă pregăteam să plec, ceva în spatele raftului de deasupra care adăpostea pălăriile licări o clipă, în viziunea Logrusului meu. Am întins mâna și am luat-o.

Era o teacă verde-închis, lungă și frumos bătută-în-aur, și mânerul spadei care ieșea din ea părea a fi placat cu aur, cu un set de smaralde enorme în măciulie. Am luat-o și am scos-o un pic, așteptându-mă să se vaite ca un demon peste care cineva a turnat un balon de sticlă plin cu agheasmă. În loc de asta, suieră și fumează un pic. Și mai era un desen strălucitor lucrat în metalul spadei — aproape recognoscibil. Da, o porțiune a Modelului. Numai că acesta era din capătul Modelului, în timp ce al Grayswandir-ului era dintr-un punct apropiat de început.

Am scos-o din teacă și, dintr-un impuls, am atârnat-o la centură. Spada tatălui său ar fi un frumos cadou pentru încoronarea lui Luke, mi-am zis. Așa că am luat-o pentru el. Apoi am ieșit în coridorul lateral, mi-am croit drum peste o mică

porțiune de zid prăbușit din apartamentul lui Gerard, și înapoi pe lângă ușa Fionei spre camera tatălui meu. Mai era un singur lucru pe care voiam să-l verific, și spada îmi amintise de asta. Am pescuit cheia în buzunar, unde o transferasem din pantalonii plini de sânge. Apoi mi-am zis că ar fi mai bine să bat la ușă. Ce-ar fi dacă...

Am bătut și am așteptat, am bătut din nou și am așteptat iar. Întrucât n-a răspuns decât tăcerea, am descuiat ușa și am intrat. N-am înaintat mai mult decât prima oară. Voiam doar să verific etajera.

Grayswandir dispăruse de pe cârligul unde o atârnasem.

Am dat înapoi, închizând și încuind ușa. Faptul că șirul de cârlige fusese golit era o dovadă că cineva încercase să afle ceva și încă nu era convins de ceea ce descoperise. Totuși, fusese ceva ce voiam să aflu și eu, și asta m-a făcut să simt că informația finală era mai aproape decât credeam...

M-am întors pe lângă apartamentul Fionei. Am intrat din nou în apartamentul lui Brand prin ușa pe care o lăsasem întredeschisă. Am privit în jur până când am văzut o cheie într-o scrumieră din apropiere. Am încuiat ușa și am pus cheia în buzunar; asta era aproape o prostie, pentru că oricine putea intra acum din camera mea, și camerei mele îi lipsea un perete. Totuși...

Am ezitat înainte de a traversa înapoi spre sufrageria mea cu Tabriz-ul pătat cu saliva *ty'igai* și parțial acoperit cu peretele prăbușit. Era ceva aproape odihnitor în apartamentul lui Brand, un fel de atmosferă liniștită pe care chiar n-o observasem înainte. Am rătăcit un pic prin el, deschizând sertare și privind în cutii magice, studiind un dosar cu desenele lui. Vederea Logrusului îmi arată că ceva mic și puternic și magic era ascuns într-un stâlp al patului, radiind linii de forță în toate direcțiile. Am deșurubat mânerul, am găsit compartimentul din el. Conținea o punguță de catifea cu un inel în interior. Inelul era lat, posibil din platină. Purta un dispozitiv ca o roată dintr-un metal roșiatic, cu nenumărate spițe fine, multe dintre ele de grosimea firului de păr. Și fiecare dintre acestea dezvolta o linie de putere ducând undeva, destul de posibil în Umbră, unde se afla vreo forță ascunsă sau sursa vrăjii. Poate că lui

Luke i-ar plăcea mai degrabă inelul decât spada. Când l-am pus pe deget, parcă și-a extins rădăcinile chiar spre centrul trupului meu. Puteam simți că le parcurg spre inel și, de acolo, afară, de-a lungul acelor legături. Am fost impresionat de diversitatea energiilor pe care le atingea și le controla — de la simplele forțe chtonice până la sofisticatele structuri ale Înaltei Magii, de la elementele fundamentale la lucruri care păreau zei lobotomizați. M-am întrebat de ce nu-l purtase în ziua bătăliei Prăbușirii Modelului. Dacă ar fi făcut-o, am senzația că ar fi fost cu adevărat invincibil. Am fi putut trăi cu toții ca în Brandenburg în Castelul Brand. M-am întrebat, în același timp, de ce Fiona, în camera alăturată, nu detectase prezența inelului și nu venise să-l caute. Pe de altă parte, nici eu n-am făcut-o. În felul în care acționa, era greu de detectat la o distanță de câteva zeci de centimetri.

Era uimitor câte comori ascunde acest loc. Să fi fost ceva legat de efectul universului particular, despre care se spunea că poate fi obținut în unele dintre aceste încăperi? Inelul era o frumoasă alternativă a Puterii Modelului sau a Logrusului, dotat cu atât de multe resurse. Probabil că au trebuit secole întregi pentru a da puteri acestui obiect. Orice ar fi dorit Brand de la el, nu făcuse parte dintr-un plan de-scurtă-durată. Mi-am zis că nu-i pot preda obiectul lui Luke — sau oricui altcuiva familiarizat cu Artele. Nici măcar nu m-am gândit că aș putea avea încredere într-un non-magician. Și, cu siguranță, nu voiam să-l pun la loc în piciorul patului. Oare ce pulsa la încheietură? Oh, da, Frakir. Pulsa de ceva timp, și de-abia remarcasem.

— Îmi pare rău că ți-ai pierdut vocea, bătrâne, am spus lovindu-l în timp ce exploram încăperea în căutarea amenințărilor psihice și fizice. Nu pot găsi aici niciun lucru blestemat de care să mă tem.

Imediat, șerpui în josul încheieturii și încercă să-mi scoată inelul din deget.

— Oprește-te! am ordonat. Știu că inelul ar putea fi periculos. Dar numai dacă îl folosești greșit. Sunt vrăjitor, mai ții minte? Sunt familiarizat cu treburi de astea. Nu are nimic special de care să mă tem.

Dar Frakir îmi nesocoti ordinul și continuă atacul asupra inelului, lucru pe care-l interpretam acum ca o formă de gelozie magică între artefacte. L-am legat strâns în jurul stâlpului patului și l-am lăsat acolo, ca să-i dau o lecție.

Am început să scotocesc apartamentul cu mai multă sârguință. Dacă urma să păstrez spada ȘI inelul, ar fi fost bine să găsesc alt obiect de-al tatălui său pe care să i-l pot oferi lui Luke...

— Merlin! Merlin! am auzit zbierând undeva, dincolo de camera mea.

Ridicându-mă din dreptul unei spărturi în podea și pereții joși, unde căutasem spărturi mai mari, am revenit la arcada mea și am trecut prin ea în sufragerie. M-am oprit acolo în ciuda altor strigăte în care acum recunoșteam glasul lui Random. Peretele din fața coridorului lateral era reconstruit mai mult de jumătate de când îl văzusem ultima oară — ca și cum o echipă invizibilă de zidari și tencuitori lucrase pe tăcute din clipa în care pusesem piatra din vis în poarta regatului lui Brand. Uluitor. Pur și simplu stăteam și mă holbam, sperând să văd ce se petrece în zona distrusă. Apoi l-am auzit pe Random mormăind: Cred c-a plecat, și am strigat: Da? Ce e?

— Mută-ți rapid fundul aici, sus, spuse. Am nevoie de sfatul tău.

Am pășit afară în coridor prin spărtura care rămăsese în acel zid, și am privit în sus. Imediat am simțit posibilitățile inelului pe care-l purtam, reacționând ca un instrument muzical la nevoia imediată. Linia potrivită fu activată de îndată ce am formulat sugestia, și am luat mânușile de la centură și le-am pus, în timp ce levitam către deschizătura din tava. Asta pentru că m-am gândit că Random ar putea recunoaște inelul ca aparținând cândva lui Brand, ceea ce ar fi dus la o discuție complicată pe care nu mi-o doream deocamdată.

Am ținut mantia lipită de mine când am trecut prin gaură în studio, ca să țin spada sub falduri.

— Impresionant, spuse Random. Mă bucur că-ți exersezi mușchiul magic. De asta te-am chemat.

Am făcut o plecăciune. Fiind împopoțonat, asta m-a făcut să mă simt un pic curtenitor.

— Cum pot să-ți fiu de folos?

— Lasă prostiile și vino, spuse prinzându-mă de cot și conducându-mă spre intrarea în dormitor. Vialle stătea în prag, ținând-o deschisă.

— Merlin? rosti ea când am atins-o în trecere.

— Da, am răspuns.

— Nu eram sigură, spuse.

— Apropo de ce? am întrebat.

— Că ești tu.

— Oh, eu sunt, e-n regulă, am zis.

— E într-adevăr fratele meu, rosti Mandor ridicându-se din fotoliu și apropiindu-se de noi. Brațul era prins în atele și prins de umăr, chipul considerabil relaxat. Dacă ți se pare ceva straniu la el, continuă, e din cauză că a avut câteva experiențe traumatizante de când a plecat de aici.

— E adevărat? întreabă Random.

— Da, am răspuns. Nu mi-am dat seama că e atât de evident.

— Ești bine? întreabă Random.

— Se pare că sunt intact, am zis.

— Bun. Atunci o să lăsăm amănuntele povestirii tale pe altădată. După cum vezi, Coral a dispărut și Dworkin, de asemenea. Nu i-am văzut plecând. Eram încă în studioul când s-a-ntâmplat.

— Când s-a-ntâmplat ce? am întrebat.

— Dworkin și-a terminat operațiunea, spuse Mandor, a luat-o pe doamnă de mână, a ridicat-o în picioare și a transportat-o departe de aici. A rezolvat totul foarte elegant. Acum stăteau lângă pat; apoi imaginea lor remanentă a trecut prin culorile spectrului și a dispărut.

— Spui că el a transportat-o. De unde știi că n-au fost extrași de către Ghostwheel sau de una dintre Puteri? am întrebat.

— Pentru că i-am privit chipul, spuse, și nu avea nicio expresie de surpriză, doar un mic zâmbet.

— Cred că ai dreptate, am recunoscut. Atunci cine s-a ocupat de brațul tău, dacă Random era în studiou și Dworkin ocupat?

— Eu, rosti Vialle. Mă pricep.

— Deci tu ai fost singurul martor ocular la dispariția lor? i-am spus lui Mandor.

Încuviință.

— Ce vreau eu de la tine, spuse Random, e o idee unde au dispărut. Mandor spune că nu știe. Uite!

Îmi înmână un lanț, de care atârna o structură metalică.

— Ce-i asta? am întrebat.

— A fost cel mai important din toate Giuvaierurile Coroanei, Giuvaierul Judecății. Doar atât mi-au lăsat. Au luat cu ei Giuvaierul.

— Oh, am zis. E în siguranță dacă e în grija lui Dworkin. Spunea ceva despre un loc sigur unde să-l pună, și știe mai multe despre el decât oricare altul...

— S-ar putea să-și fi luat din nou zborul, spuse Random. Nu mă interesează să-i discut meritele ca păstrător al Giuvaierului, totuși. Vreau doar să știu unde naiba a plecat cu obiectul.

— Nu cred că a lăsat vreo urmă, spuse Mandor.

— Unde stăteau? am întrebat.

— Aici, spuse făcând un gest cu brațul sănătos, în dreapta patului.

M-am dus acolo, căutând calea cea mai potrivită prin puterile pe care le stăpâneam.

— Puțin mai aproape de piciorul patului.

Am încuviințat, simțind că nu va fi deloc greu să mă întorc un pic în timp, în spațiul meu personal.

Am simțit cum se înalță curcubeul și le-am văzut contururile. Stop.

O linie de forță ieși din inel, se prinse, luă curcubeul odată cu ei, trecu prin portalul care se închise cu o implozie blândă. Ridicând dosul palmei la frunte, mi se părea că privesc de-a lungul liniei...

...într-o încăpere spațioasă în care atârnau șase scuturi în stânga. În dreapta, o mulțime de steaguri și stegulețe de lance. Un foc strălucea într-un șemineu enorm în fața mea...

— Văd locul unde s-au dus, am spus, dar nu-l recunosc.

— Ai putea face cumva să vedem și noi imaginea? întrebă Random.

— Poate, am răspuns dându-mi seama chiar în timp ce vorbeam că există o cale. Priviți oglinda.

Random se răsucii, se apropie de oglinda prin care mă adusesese Dworkin — acum cât timp?

— Pe sângele fiarei din țăruș și pe scoica ce e spartă în centrul lumii, am spus simțind nevoia de a mă adresa celor două puteri pe care le controlam, fie ca imaginea să apară!

Oglinda se aburi și, când se limpezi, imaginea holului se văzu în ea.

— Să fiu al naibii, spuse Random. A luat-o cu el în Kashfa. Mă-ntreb de ce.

— Într-o bună zi va trebui să mă-nveți trucul ăsta, frate, comentă Mandor.

— Întrucât eu voiam să mă-ndrept spre Kashfa, am spus, e ceva special ce-ar trebui să fac?

— Să faci? spuse Random. Află doar ce se petrece și dă-mi de știre, te rog!

— Desigur, am spus scoțând Atuurile.

Vialle veni și-mi luă mâna ca un rămas bun.

— Mănuși, comentă ea.

— Încercam să arăt un pic protocolar, am explicat.

— Există în Kashfa ceva de care Coral pare să se teamă, șopti ea. A mormăit despre asta în somn.

— Mulțumesc. Acum sunt pregătit pentru orice.

— Poți spune asta ca să capeți încredere, spuse ea, dar să n-o crezi niciodată.

Am izbucnit în râs în timp ce țineam un Atu în fața mea și mă prefăceam că-l studiez, extinzându-mi forța eului de-a lungul liniei pe care o trimiseseam spre Kashfa. Am redeschis calea pe care o luase Dworkin și am pășit pe ea.

Kashfa.

Stăteam în holul din piatră cenușie, cu steaguri și scuturi pe pereți, papură răspândită pe podele, mobilă grosolană în jurul meu, un foc în fața mea care nu alunga total umezeala locului, mirosuri grele de bucătărie în aer. Eram unica persoană din încăpere, deși puteam auzi voci din toate direcțiile; de asemeni sunetele unor muzicanți acordându-se și exersând. Deci eram destul de aproape de acțiune. Dezavantajul sosirii în felul în care o făcusem în loc să folosesc Atuul era acela că nu era nimeni care să mă ghideze și să-mi spună ce se petrece. Avantajul era același — adică, dacă era ceva de spionat, acum era timpul. Inelul, o veritabilă enciclopedie a magiei, îmi găsi o vrajă de invizibilitate în care m-am refugiat rapid.

Am petrecut următoarea oră explorând. Existau patru clădiri mari și câteva mai mici în interiorul acestei zone centrale păzită de ziduri. Mai exista un alt sector dincolo de el și încă unul dincolo de acesta — trei zone perfect concentrice acoperite cu iederă. Nu vedeam niciun semn evident de stricăciune, și aveam senzația că trupele lui Dalt nu întâlniseră prea mare rezistență. Nicio urmă de jaf sau pârjol, dar soldații fuseseră angajați să elibereze o proprietate, și aveam senzația că *Jasra* stipulase să rămână relativ intactă. Trupele ocupau toate cele trei inele, și aveam impresia, după ce am tras un pic cu urechea, că vor rămâne până după încoronare. Erau câțiva soldați în piața largă din zona centrală, făcând mișto de soldații locali în uniformele lor elegante, în timp ce așteptau procesiunea încoronării. Niciunul nu era posomorât, totuși,

poate pentru că Luke era simpatizat de ambele grupuri, și se pare că mulți indivizi din ambele tabere se cunoșteau.

Prima Biserică Unicorniană din Kashfa, așa cum s-ar fi tradus titulatura, se afla dincolo de piața palatului propriu-zis. Clădirea în care sosisem era o clădire adiacentă, utilizabilă pentru orice, în clipa asta fiind folosită pentru a adăposti un număr de invitați de ultimă clipă, împreună cu servitori, curteni și linge-blide.

Nu știam exact când va avea loc încoronarea, dar mi-am zis că ar fi mai bine să încerc să-l găsesc repede pe Luke, înainte de a fi prea prins în vârtoarea evenimentelor. Poate chiar știa unde fusese dusă Coral și de ce.

Așa că mi-am găsit o nișă cu un perete-gol, cu un fundal neutru pe care, probabil, nici un localnic nu l-ar fi putut recunoaște scos din context, am renunțat la vraja invizibilității, am găsit Atuul lui Luke și am încercat să-l contactez. Nu voiam să creadă că sunt deja în oraș pentru că nu voiam să aflu că posed puterea de a sosi așa cum făcusem. Asta, conform teoriei că nu e bine niciodată să spui cuiva chiar totul.

— Merlin, rosti studiindu-mă. S-a aflat taina, sau ce?

— Mda, până și detaliile, am spus. Felicitări de ziua încoronării tale.

— Hei! Porți culorile școlii!

— Ce naiba. De ce nu? Doar ai câștigat ceva, nu-i așa?

— Ascultă. Nu e o chestiune chiar atât de festivă. De fapt, voiam să te contactez. Am nevoie de sfatul tău înainte de a merge mai departe. Poți să mă aduci la tine?

— Nu sunt în Amber, Luke.

— Unde ești?

— Ei bine... jos, am recunoscut. Sunt pe strada laterală dintre palatul tău și clădirea alăturată care e un fel de hotel în clipa asta.

— Nu merge, rosti. Dacă m-ai duce acolo, aș fi identificat prea rapid. Du-te la Templul Unicornului. Dacă e relativ pustiu și există un colțișor întunecat, liniștit, unde să putem vorbi, cheamă-mă și du-mă acolo. Dacă nu, găsește tu altceva, okay?

— Okay.

— Hei, cum ai ajuns aici, totuși?

— Echipa de cercetași pentru o invazie, am zis. Încă o luare în posesie ar fi o lovitură-de-lovitură, nu-i așa?

— Ești la fel de hazliu ca un mahmur, spuse. Cheamă-mă. Pauză.

Așa că am traversat piața, urmând ceea ce părea marcat drept traseu al procesiunii. M-am gândit că s-ar putea să am ceva probleme la Casa Unicornului și că aş avea nevoie de o vrajă ca să intru, dar nimeni nu-mi bară drumul.

Am intrat. Era încăpătoare și decorată pentru ceremonie, cu o mare varietate de stegulețe pe pereți și flori pretutindeni. Unica persoană era undeva în față; o femeie înfoclită, care părea că se roagă. M-am dus în stânga, într-o zonă ceva mai întunecată.

— Luke, m-am adresat Atuului lui. E liber. Mă auzi?

I-am simțit prezența înainte de a-i prinde imaginea.

— Okay, spuse. Teleportează-mă, și ne-am atins mâinile și era acolo.

Mă bātu pe umeri.

— Ei bine, acum lasă-mă să te privesc, spuse. Mă-ntreb ce s-a ales de pulovărul meu inscripționat?

— Cred că i l-ai dat lui Gail.

— Cred că s-ar putea să ai dreptate.

— Ți-am adus un cadou, am spus desfăcând mantia și cotrobăind în partea cu centura spadei. Uite. Am dat peste spada tatălui tău.

— Glumești.

O luă, examinează teaca, o răsuci de mai multe ori. Apoi o scoase un pic, și şuieră iar și scânteile dansară de-a lungul ei și un pic de fum ieși din ea.

— Chiar este! spuse. Werewindle, Spada Zilei — surioară cu Spada Noptii, Grayswandir!

— Ce-i asta? Nu știam că există vreo legătură.

— Ar trebui să mă străduiesc să-mi amintesc întreaga poveste, dar e cale lungă înapoi. Mulțumesc.

Se răsuci și făcu câțiva pași, izbindu-și arma de coapsă în timp ce mergea. Se întoarse brusc.

— M-au păcălit, rosti. Femeia aia a făcut-o din nou și m-a scos total din sărite. Nu știu cum s-o scot la capăt de data asta.

— Ce? Despre ce vorbești?

— Maică-mea, explică. A făcut-o din nou. Tocmai când credeam că am luat frâiele în mână și-mi vedeam de drumul meu, a venit ea și mi-a stricat toate planurile.

— Cum a reușit?

— L-a angajat pe Dalt și pe băieții lui să cucerească locul.

— Mda, ne-am gândit la asta. Apropo, ce s-a întâmplat cu Arkans?

— Oh, e okay. L-am arestat, firește. Dar e într-un loc bun și are tot ce-și dorește. Nu i-aș face niciun rău. Întotdeauna mi-a plăcut de el.

— Atunci care-i problema? Ai câștigat. Acum ai propriul tău regat.

— La naiba, spuse, apoi aruncă o privire furișă spre altar. Cred că am fost păcălit, dar nu sunt chiar sigur. Vezi tu, nu mi-am dorit niciodată slujba asta. Dalt mi-a spus că vom cuceri Kashfa pentru Mami. Urma să vin cu el să restabilim ordinea, să proclamăm din nou pacea pentru familie, apoi s-o întâmpinăm la întoarcere cu toată pompa și toate rahaturile. Cândva îmi închipuiam că vrea tronul înapoi, că n-o mai interesează soarta mea. Aș fi luat-o din loc de-aici pentru ceva mai atrăgător, și ea ar fi avut un regat întreg care să-i ocupe timpul. Nu s-a spus nimic despre acceptul meu pentru slujba asta idioată.

Am clătinat din cap.

— Nu înțeleg absolut nimic. Ai luat regatul pentru ea. De ce nu i-l dai și tu să-ți vezi de planurile tale?

Râse fără umor.

— Îl plăceau pe Arkans, spuse. Mă plac pe mine. De Mami nu sunt chiar atât de încântați. Nimeni nu pare atât de entuziasmat de revenirea ei. De fapt, există informații clare că, dacă ar încerca, ar fi într-adevăr o lovitură-de-lovitură.

— Presupun că încă te poți retrage ca să-l lași pe Arkans. Luke izbi zidul de piatră.

— Nu știu dacă ar fi mai supărată pe mine sau pe ea pentru că l-a plătit atât de mult pe Dalt ca să-l elimine pe Arkans. Dar mi-a spus că era de datoria mea s-o fac și, nu știu — poate că e. Tu ce crezi?

— E greu de dat un răspuns, Luke. Cine crezi că s-ar descurca mai bine, tu sau Arkans?

— Sincer, nu știu. Are o vastă experiență în guvern, dar eu am crescut aici, și știu cum trebuie condusă țara și cum să duci o treabă la bun sfârșit. Singurul lucru de care sunt sigur e că oricare dintre noi ar fi mai bun decât Mami.

Mi-am strâns brațele și am meditat adânc.

— Nu pot să iau decizia în numele tău, am spus. Dar spune-mi, ce ți-ar plăcea mai mult să faci?

Chicoti.

— Știi că întotdeauna am fost comis-voiajor. Dacă ar fi să rămân în preajmă și să fac ceva pentru Kashfa, mai degrabă i-aș reprezenta peste hotare ramurile industriale, ceea ce ar fi destul de nedemn pentru un monarh. Probabil că aș fi totuși cel mai bun. Nu știu.

— E o problemă și jumătate, Luke. Nu vreau să-mi asum responsabilitatea de a-ți spune pe ce cale s-o apuci.

— Dacă aș fi știut că se ajunge aici, l-aș fi ucis pe Dalt în Arden.

— Chiar crezi că l-ai putea învinge?

— Crede-mă, spuse.

— Ei bine, asta nu-ți rezolvă problema de față.

— Adevărat. Am convingerea că va trebui să merg până la capăt.

Femeia privi de mai multe ori în direcția noastră. Presupun că vorbeam cam tare pentru locul în care ne aflam.

— Păcat că nu mai există și alți candidați pricepuți, am spus coborând vocea.

— Pentru cineva din Amber, probabil că asta pare o nimica toată.

— La naiba, e casa ta. Ai dreptul s-o iei în serios. Numai că îmi pare rău că ai de-a face cu o asemenea problemă.

— Mda, majoritatea problemelor încep de acasă, nu-i așa? Uneori îmi vine să plec și să nu mă mai întorc.

— Ce s-ar întâmpla dac-ai face-o?

— Fie Mami ar reveni pe tron cu banda lui Dalt drept sprijin, ceea ce ar presupune un lung șir de execuții ale celor la care mă gândesc că i-ar sta împotrivă, sau ar spune că nu

merită și s-ar îndrepta spre Ținut. Dacă s-ar hotărî să se bucure de pensie, atunci coaliția care l-ar fi sprijinit la început l-ar elimina probabil pe Arkans și ar continua lucrurile de acolo *de unde le-au lăsat*.

— Ce curs al acțiunii ți-ar fi mai pe plac? am spus.

— Ar accepta și ar fi un război civil. Câștigi sau pierzi, ar duce țara de răpă și, fără îndoială, ne-ar ține în afara Cercului de Aur și de data asta. Apropo de...

— Nu știu, am răspuns iute. Nu sunt împuternicit să vorbesc cu tine despre Tratatul Cercului de Aur.

— Eram aproape convins, și nu asta voiam să întreb. Eram doar curios dacă cineva din Amber ar fi zis: „Au făcut-o de oaie“, sau „Poate că o să le dăm încă o țepă ceva mai târziu“, sau „Suntem încă în tratative, dar pot să uite de garanțiile Eregnorului“.

Îmi adresa un rânjet fals și i l-am întors.

— Poți să uiți de Eregnor, am spus.

— Îmi închipuiam. Cum rămâne cu restul?

— Am impresia că e „Hai să așteptăm să vedem ce se-ntâmplă“.

— Și la asta m-am gândit. Dă-mi un raport bun, chiar dacă ei n-or să ți-l ceară, okay? Apropo, presupun că prezența ta aici nu e ceva oficial?

— Personal, am zis, din punct de vedere diplomatic.

Doamna se ridică în picioare. Luke oftă.

— Mi-aș dori să găsesc drumul spre restaurantul lui Alice. Poate că Pălărierul ar vedea ceva ce nouă ne scapă, spuse. Hei! De unde vine el? Seamănă cu tine, dar...

Privea peste mine și deja puteam simți neliniștea. Nici măcar nu m-am mai deranjat să chem Logrusul, totuși, pentru că eram pregătit pentru orice.

M-am întors, zâmbind.

— Ești pregătit să mori, frate? întrebă Jurt. Ori reușise să-i crească ochiul la loc, ori purta unul artificial, și acum avea deja suficient păr care îi acoperea urechea. Degetul mic îi crescuse parțial.

— Nu, dar sunt pregătit să ucid, am zis. Mă bucur că s-a nimerit să treci pe-aici.

Făcu o plecăciune în batjocură. Avea o ușoară strălucire în jur. Puteam simți puterea care curgea prin și în jurul lui.

— Ai fost în Ținut pentru tratamentul tău final? am întrebat.

— Nu cred că va fi necesar, spuse. Sunt mai mult decât potrivit pentru orice sarcină îmi propun, acum că dețin controlul acestor forțe.

— Țsta e Jurt? întreabă Luke.

— Da, am răspuns. Țsta e Jurt.

Jurt aruncă o privire rapidă spre Luke. L-am simțit cum se concentrează asupra spadei.

— Porți acolo un obiect al puterii? întreabă. Lasă-mă să-l văd!

Întinse mâna, și arma topăi în strânsoarea lui Luke, dar nu se eliberă.

— Nu, mulțumesc, rosti Luke și Jurt dispăru. O clipă mai târziu apăru dinapoia lui Luke și brațul îi cuprinse gâtul ca să-l sugrume. Luke îl înșfăcă cu o mână, se aplecă și-l răsuci aruncându-l peste umăr.

Jurt ateriză pe spate în fața lui și Luke nu mai schiță niciun gest de a continua acțiunea.

— Scoate spada aceea, spuse Jurt, și lasă-mă s-o văd. Apoi se scutură ca un câine și se ridică în picioare. Ei bine? spuse.

— Nu văd de ce-ar fi nevoie de o armă când am de-a face cu unul ca tine, îi spuse Luke.

Jurt ridică ambele mâini deasupra capului și le strânse în pumn. Se întâlniră, rămaseră în contact o clipă. Apoi le despărți, mâna dreaptă extrăgând cumva o spadă lungă din stânga.

— Ar trebui să mergi în turneu cu spectacolul ăsta, spuse Luke. Acum.

— Scoate spada! strigă Jurt.

— Nu-mi place ideea de a mă lupta într-o biserică, îi spuse Luke. Nu vrei să mergem afară?

— Foarte amuzant, răspunse Jurt. Știu că afară ai o armată. Nu, mersi. Chiar mi-ar face o anume plăcere să umplu de sânge un lăcaș aș Unicornului.

— Ar trebui să vorbești cu Dalt, spuse Luke. Și el o încasează în moduri ciudate. Să-ți aduc un cal — sau un pui de găină? Sau poate un șoricel alb și o folie de aluminiu?

Jurt atacă. Luke se retrase și scoase spada tatălui său. Suieră și trozni și scoase fum atunci când pară ușor și atacă. Apăru brusc o expresie de spaimă pe chipul lui Jurt, retrăgându-se, clătînându-se. Când căzu, Luke îl lovi în stomac și spada lui Jurt îi zbură din mână.

— Asta e Werewindle! șopti Jurt. Cum ai pus mâna pe spada lui Brand?

— Brand a fost tatăl meu, spuse Luke.

O expresie fugitivă de respect apăru pe chipul lui Jurt.

— Nu știam... mormăi, după care dispăru.

Am așteptat. Am extins detectoare magice peste tot. Dar eram numai Luke, eu și doamna, care se oprise la oarecare distanță de noi, privind, ca și cum s-ar fi temut să vină mai aproape în drumul de ieșire.

Apoi Luke se prăbuși. Jurt stătea în spatele lui, după ce tocmai îl izbise în ceafă cu cotul. Apoi întinse mâna spre încheietura lui Luke, ca și cum ar fi vrut s-o apuce și îi smulse spada din mână.

— Trebuie să fie a mea! rosti în timp ce am întins mâna prin inel și l-am lovit cu un fulger de energie pură, care am crezut că-i va rupe majoritatea organelor și-l va lăsa o masă de jeleu sângerândă. Doar o clipă m-am gândit să folosesc altceva decât forța letală. Îmi dădeam seama că mai devreme sau mai târziu unul îl va ucide pe celălalt, și am hotărât să termin înainte să aibă noroc.

Dar deja avusese noroc. Probabil că îmbăierea în Fântână îl întărise mai mult decât credeam. Se roti de trei ori ca și cum ar fi fost agățat de un camion și izbit de un zid. Se încovoie. Alunecă pe podea. Sângele îi țâșni pe gură. Arăta ca și cum era pe punctul de a leșina. Apoi ochii i se fixară și își extinse mâinile.

○ forță asemănătoare aceleia cu care îl loviseam mă izbi brusc. Am fost surprins de abilitatea lui de a se regrupa și de a se răzbuna la nivelul ăsta cu o asemenea viteză. Totuși, nu atât de surprins ca să nu izbutesc s-o parez. Am făcut un pas

în față și am încercat să-i dau foc cu o frumoasă vrajă sugerată de inel. Ridicându-se, a reușit să se apere în clipa în care hainele începuseră să fumege. Am continuat să înaintez și el creă în jurul meu un vacuum. L-am spart și am continuat să respir. Apoi am încercat o vrajă pe care mi-a arătat-o inelul, chiar mai puternică decât prima cu care-l lovisem.

Dispăru înainte de a fi lovit, și o spărtură de un metru apăru în zidul de piatră care fusese în spatele lui. Am trimis lujeri-simțitori peste tot și l-am găsit câteva clipe mai târziu, ghemuit pe o cornișă de sus. Țâșni spre mine chiar în clipa în care am ridicat privirea.

Nu știam dacă îmi va rupe mâna sau nu, dar am simțit că merită, chiar și așa, în timp ce levitam. Am izbutit să-l depășesc cam la jumătatea drumului și l-am pocnit cu o stângă, care speram să-i fi rupt gâtul și maxilarul. Din nefericire, mi-a rupt și vraja de levitație și m-am prăbușit pe podea odată cu el.

În timp ce cădeam, am auzit-o pe doamnă țipând, și se năpusti spre noi. Am rămas amețiți câteva secunde. După care el se rostogoli pe burtă, întinse mâna, se cocoșă și căzu, întinse din nou mâna.

Mâna îi căzu pe mânerul Werewindle. Probabil că a simțit privirea mea pe degetele încleștate pe mâner, pentru că se uită la mine și zâmbi. L-am auzit pe Luke mormăind o înjurătură și agitându-se. Am aruncat o vrajă de îngheț total către Jurt, dar dispăru înainte să fie lovit de frontul rece.

Apoi doamna țipă iar și, chiar înainte de a mă răsuci, știam că vocea era a lui Coral.

Reapărând, Jurt aproape că se prăbuși pe jumătate peste ea, din spate, găsindu-i gâtul cu vârful acelei spade strălucitoare, arzânde.

— Nimeni, găfăi el, nu mișcă... sau... îi creștez... încă un zâmbet.

Am căutat iute o vrajă care l-ar fi terminat fără a-i pune ei viața în pericol.

— Nu încerca, Merle, spuse. Simt... cum vine... Doar lasă-mă... singur... jumătate de minut... și o să trăiești mai mult. Nu știu de unde ai făcut rost... de trucurile alea noi... dar ele nu te vor salva...

Gâfâia și era scăldat în sudoare. Sângele încă îi curgea din gură.

— Lasă-mi soția să plece, spuse Luke ridicându-se, sau nu va exista loc în care să te poți ascunde.

— Nu te vreau dușman, fiu al lui Brand, spuse Jurt.

— Atunci fă cum îți spun, amice. Am ucis tipi mai tari decât tine.

Și atunci Jurt țipă de parcă sufletul i-ar fi luat foc. Werewindle se depărtă de gâtul lui Coral și Jurt se retrase și începu să topăie, ca o păpușă ale cărei încheieturi fuseseră smulse, dar ale cărei sfori încă erau trase. Coral se răsuci spre el, cu spatele spre Luke și mine. Își ridică mâna dreaptă în față. După un timp, Jurt se prăbuși pe podea și se încovoie într-o poziție fetală. Tremura constant și chiar îi puteam auzi dinții clăn-tănind.

Apoi, brusc, dispăru, stârnind curcubeie, lăsând sânge și salivă, luând Werewindle cu el. Am trimis un fulger bifurcat după el, deși știam că nu-l va ajunge. Simțeam prezența Juliei la celălalt capăt al spectrului și, în ciuda a tot ce se petrecea, eram bucuros că încă n-o măcelărisem. Dar Jurt — Jurt era foarte periculos acum, mi-am dat seama. Pentru că asta fusese prima dată când ne luptasem fără să lase o bucată din el în urmă, ba chiar luase ceva cu el. Ceva mortal. Învăța, și asta nu era deloc bine.

Când am întors capul, am văzut strălucirea roșie înainte să-și coboare Coral peticul pe ochi, și mi-am dat seama ce devenise Giuvaierul Judecății, deși, firește, nu știam de ce.

— Soția? am spus.

— Ei bine, un fel de... Da, răspunse ea

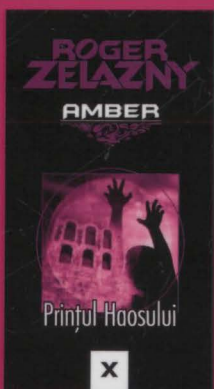
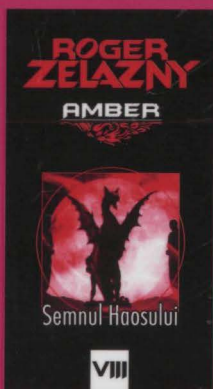
— Una din chestiile alea, spuse Luke. Voi doi vă cunoașteți?

ROGER ZELAZNY

Cavalerul Umbrelor

Merlin își continuă căutarea de răspunsuri. De ce Julia, fosta sa iubită, s-a întors împotriva lui? Și cum a ajuns ea să fie implicată în lucrurile astea? Însă între timp se trezește prins într-o luptă dintre Logrus și Model.

Localizează modelul tatălui său, Corwin, și învață de la o copie fantomatică a acestuia despre natura luptei pentru putere.

www.tritonic.ro
www.tritonic.ro/blog

t...
TRITONIC

